

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 67

Ple del Parlament

Sessió 35, segona reunió, dimecres 19 de novembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre la feina que ha fet el grup d'experts sobre el nou model de finançament 317-00182/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre el blanqueig de la dictadura i la lluita per la recuperació de la memòria democràtica 317-00183/15	4
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de les polítiques d'habitatge 317-00180/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'abandonament del barri de Campclar, de Tarragona, i dels altres barris de classe treballadora 317-00184/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'increment d'emissions de gasos d'efecte hivernacle per una hipotètica ampliació de l'aeroport de Barcelona - el Prat 317-00179/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre les dificultats per a exercir plenament el dret a parlar en català i la pervivència del franquisme 317-00181/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de convocar eleccions i sobre la participació de les seleccions catalanes en competicions internacionals 317-00177/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'orientació general de les polítiques d'habitatge 317-00178/15	13
Pregunta al Govern sobre les reivindicacions de la comunitat educativa 310-00301/15	14
Pregunta al Govern sobre la pesca 310-00304/15	16
Pregunta al Govern sobre la realitat de l'energia a Catalunya 310-00296/15	17
Pregunta al Govern sobre la gestió del sistema de protecció social 310-00297/15	19
Pregunta al Govern sobre el patrimoni andalusí de Catalunya 310-00292/15	21

Pregunta al Govern sobre el desplegament de l'estatut de municipis rurals 310-00293/15	22
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a reforçar la capitalitat mediterrània 310-00294/15	24
Pregunta al Govern sobre les sancions de l'Agència Catalana de Consum pels anuncis de lloguer d'habitatge que no compleixen la legislació 310-00295/15	25
Pregunta al Govern sobre la prevenció de les violències masclistes 310-00302/15	27
Pregunta al Govern sobre la situació dels municipis del món rural 310-00303/15	28
Pregunta al Govern sobre la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió 310-00298/15	30
Pregunta al Govern sobre el nou model de finançament 310-00299/15	32
Pregunta al Govern sobre les polítiques educatives 310-00300/15	34
Intervenció en el Ple de la síndica d'Aran 351-00002/15	35
Projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya 200-00003/15	66
Decret llei 21/2025, de 14 d'octubre, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal 203-00027/15	83
Decret llei 22/2025, de 28 d'octubre, per augmentar la resiliència del subministrament elèctric a Catalunya 203-00028/15	96
Interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals 300-00212/15	111
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones 300-00215/15	117
Interpel·lació al Govern sobre les accions impulsades pel Departament d'Igualtat i Feminisme per a erradicar les violències masclistes 300-00209/15	125

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 35.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la feina que ha fet el grup d'experts sobre el nou model de finançament

317-00182/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz, que té la paraula.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president, bon dia. President Illa, quina faena han fet el programa i el grup d'experts que fa més d'un any que va crear sobre el nou model de finançament?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyora Sales, permeti'm en primer lloc felicitar-la pel seu nomenament com a presidenta del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I també desitjar que tinguem un intercanvi d'opinions que no surti mai de les línies del respecte, que és el que vaig tenir ocasió de fer amb el senyor Batet, amb qui hem tingut discussions vehements, però mai ens hem faltat al respecte personal, cosa que jo li vull reconèixer avui i li vull agrair al senyor Batet. I enhorabona a vostè per la seva responsabilitat.

El grup d'experts què ha fet? Treballar. Amb quin horitzó? Amb donar compliment a l'acord d'investidura sobre finançament singular per a Catalunya que vaig assolir amb Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Miri, president, vostè diu «treballar», però a hores d'ara aquest Parlament no té cap informació sobre aquest grup d'experts: en més d'un any, zero, ni una línia estratègica ni un informe ni una sola proposta pública. I per això l'hi preguntem, com li vam preguntar també al seu Govern pels grups de treball sobre les inversions de l'Estat amb Catalunya, que vam pactar a la bilateral del febrer, i ens han contestat que no s'han reunit mai; gairebé un any i també zero. Vostè crea grups de treball, comissions, grups d'experts i tot el que faci falta, però de resultats, com veu, zero. Menys pancartes i més compromisos i no tanta propaganda. Perquè la seua única concreció en finançament va ser al juliol per anunciar que Catalunya recaptaria l'IRPF el 2026; se'n va desdir i ho va ajornar al 2028, i aquesta és la realitat.

Dilluns es va celebrar el Consell de Política Fiscal i Financera i encara no coneixem la seva proposta; si vostè té un model propi o si assumix literalment el que va presentar la vicepresidenta Montero. Té una proposta per als interessos dels catalans o es conforma amb un model dissenyat pel Govern espanyol al servei de Pedro Sán-

chez? Vostè té veu pròpia o fa d'altaveu del PSOE? Vostè, en quin costat de la taula està? Perquè per tenir un model propi el primer que cal és saber el punt de partida i per això necessitem la publicació de les balances fiscals. I no ho ha fet i res no fa pensar que ho faci, perquè, òbviament, sabem que és una informació que incomoda enormement els barons del PSOE i també la vicepresidenta i candidata Montero.

Però les dades parlen per elles mateixes i la realitat és tossuda: dels 22.000 milions d'euros que marxen a Madrid i no tornen, amb aquesta proposta de la vicepresidenta Montero en retornen a Catalunya zero, i per tant, per això avui li demanem aquí la compareixença en seu parlamentària, perquè presente d'una vegada per totes el seu model de finançament. Perquè, seguirem els de Junts defensant sols Catalunya, president?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El model de finançament vigent en aquest moment és un model que es va negociar l'any 2009 governant el PSC a Catalunya i que ha caducat el 2014, i des del 2014 no hi ha hagut cap avançament. Governaven vostès aquí durant molt d'aquest temps. Poden exhibir molta queixa, cap resultat. Jo, amb un any i dos mesos de govern, puc exhibir dos resultats: primer, per primera vegada, amb una comissió bilateral hi ha un document oficial que transcriu el pacte d'investidura a què vaig arribar amb Esquerra Republicana sobre finançament singular, i a la Comissió de Política Fiscal i Financera d'ahir sabem, perquè ho va anunciar la vicepresidenta, que el mes de gener, febrer, hi haurà un nou model de finançament que respectarà els acords de finançament que vaig subscriure amb Esquerra Republicana de Catalunya; són resultats tangibles. I la pregunta que ens fem tots, almenys jo, és què faran vostès: estar al costat dels interessos de Catalunya o seguir abonant la queixa, la queixa, la queixa?

I sobre inversions (*aplaudiments*), més del mateix. Properament hi haurà avançaments tangibles per poder garantir que l'execució de les inversions a Catalunya es compleix íntegrament –properament–; hi estem treballant en aquesta direcció.

En fi, senyora Sales, en matèria de finançament estem més a prop que ahir i no més una mica més lluny que demà de resoldre un problema que vostès, durant molts anys de govern, han estat incapaços de resoldre.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el blanqueig de la dictadura i la lluita per la recuperació de la memòria democràtica

317-00183/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, demà farà cinquanta anys que Joan Brossa escrivia aquests versos: «Havies d'haver fet una altra fi; / et mereixies, hipòcrita, un mur a / un altre clos.» Cinquanta anys, doncs, de la mort al llit del dictador més vell d'Europa; cinquanta anys d'un país en blanc i negre que avui ens retorna cada dia, perquè el franquisme no va morir aquell 20-N: tenia hereus que n'han mantingut el llegat i han preservat el poder, alguns amb corona i d'altres ocupant institucions o fundant partits. Això és el que ha permès una transició inacabada que no va depurar les responsabilitats criminals d'una de les dictadures més sanguinàries del segle xx. Aquesta amnèsia que el règim del 78 es va encarregar d'escampar és el que avui permet treure's la careta a aquella extrema dreta que sempre ha existit però que ara

actua de manera desacomplexada perquè el silenci i l'oblit juguen sempre de part dels vencedors, com ho demostra el fet que avui tinguem aquí al Parlament els hereus dels requetès i els quintacolumnistes, còmplices de la barbàrie, els assassinats i la repressió franquistes, còmplices dels qui van tapiar aquest saló de plens durant quaranta anys.

La democràcia, president, es troba en perill quan el negacionisme del que va representar la dictadura o el blanqueig d'aquell règim assassí salta de la marginalitat casposa a ser tendència a les xarxes socials; quan aquests missatges arriben i calen més i amb més potència als nostres joves, a qui els queda molt lluny generacionalment el que van significar aquells anys funestos, però no els podem culpar pas a ells. Més culpables són aquells qui van permetre la impunitat i la desmemòria. I davant de l'amenaça de l'extrema dreta, president, ens hem de revelar, porti la bandera que porti i amb igual contundència. I ho hem de fer donant resposta a les necessitats i preocupacions de la ciutadania, sense solucions màgiques ni comprant els relats retrògrads i reaccionaris, amb propostes transformadores que vagin a l'arrel del problema i que, per tant, qüestionin un sistema que és el que ens ha estat portant a aquesta desigualtat sagnant i a aquesta manca d'esperança. Perquè l'extrema dreta sempre dirigeix la seva ràbia cap als dèbils, mai cap als poderosos, i això és el que hem de denunciar sempre, cada dia: la seva miserable covardia, la mateixa que va tenir la rata de la més mala delinqüència, el podrit botxí que va morir demà farà cinquanta anys.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Jové, sense memòria no hi ha democràcia, i és una ocasió, l'aniversari de la mort del dictador, per recordar què va suposar la dictadura i per recordar la necessitat dels valors democràtics, de la vigència dels valors democràtics, i per repassar com van anar les coses. El Govern de Catalunya, amb la conselleria de Justícia i Memòria Democràtica, ha organitzat un conjunt d'actes. N'hi va haver un fa pocs dies al Paraninfo de la Universitat de Barcelona, amb alumnes –crec que alguns dels diputats van poder-hi ser. Un acte, crec que especialment emotiu, que apunta en aquesta direcció, en la direcció correcta, de recuperar la memòria democràtica.

I això és, com vostè bé ha dit en la seva intervenció, especialment necessari en uns moments en què el clivatge de les societats europees, també de la catalana, està entre autoritarisme i extrema dreta i democràcia i pluralisme. Penso que és una tasca a la que tots, pensem com pensem i, en fi, tinguem la visió que tinguem sobre com han d'anar les coses a Catalunya, en la societat, som fermes defensors dels valors democràtics i hem d'estar units i treballar conjuntament per denunciar aquesta deriva autoritària d'extrema dreta que posa en dubte les institucions i que treballa, ben finançada i ben organitzada internacionalment, per tornar a temps passats que no volem tornar a viure ningú dels que estem aquí.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de les polítiques d'habitatge

317-00180/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente.

¿Está satisfecho con los datos de vivienda en Cataluña?

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No. Hi ha molt espai de millora.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. En su toma de posesión anunció a bombo y platillo que la vivienda sería su prioridad absoluta. Año y medio después, el balance no puede ser peor: según los datos de la propia Generalitat de Catalunya, el precio del alquiler ha subido casi un cuatro por ciento y los contratos en el último año se han desplomado un quince por ciento. Si esa era su política estrella, ¿cómo serán las otras?

¿Y por qué ocurre esto? ¿Es culpa de Trump, de la climatología, de la oposición? No. El problema es que usted prometió más vivienda y más asequible, pero ofreciendo continuidad a las políticas fracasadas de Pedro Sánchez y Ada Colau –¿qué podía salir mal?–, concretamente, dos medidas llenas de aparentes buenas intenciones en la teoría, pero absolutamente desastrosas en la realidad –un clásico en la izquierda. La reserva del treinta por ciento obligatoria para la protección oficial ha hundido un setenta por ciento de la construcción en Cataluña. Y la limitación del precio del alquiler, combinada con la vista gorda frente a la «inquietud», provoca que nadie en su sano juicio quiera poner su inmueble en el mercado del alquiler.

¿Y qué se puede hacer para revertir todo esto? Pues exactamente lo contrario de lo que están haciendo usted y Pedro Sánchez. Uno, dar seguridad, libertad, tranquilidad y protección a los propietarios para que pongan sus inmuebles en el mercado de alquiler. Dos, dar facilidades en lugar de poner trabas a aquellos que desean construir. Y tres, ayudar de verdad a los jóvenes que quieren alquilar o comprar su primera vivienda; ahí sí es correcto intervenir desde los poderes públicos.

En definitiva, señor Illa, siete años de Pedro Sánchez, ocho de Colau y cinco de este nuevo *tripartit* de los últimos años han hundido el mercado de la vivienda y han condenado a toda una generación de jóvenes catalanes a la desesperanza. Es su balance, señor Illa. Nunca había sido peor en la historia. Y, sí, es el estrepitoso fracaso de la izquierda. *De la izquierda.*

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Em costa que a vostè li hagi pogut passar per alt, senyor Fernández, que Esquerra no governa a Alemanya, ni a Holanda, ni a França, ni als Estats Units, on hi ha un problema de «vivenda». Però, en fi, vostè, tot, tot, tot sempre és culpa de l'esquerra.

Miri, la llei de «vivenda» funciona. A Catalunya funciona bé, i el preu del lloguer s'ha contingut i està baixant. A Barcelona, un 4,9 per cent. Ja sé que hi ha informes finançats per segons qui que s'entesten a dir que no. La llei de la «vivenda» funciona. I seguirà funcionant. *(Aplaudiments.)*

Dos. La prioritat del meu Govern és l'habitatge. He dit sempre que no farem màgia amb aquesta qüestió, que és una qüestió que tardarem a resoldre, perquè no és senzill de resoldre. Com ho fem? Construint, augmentant l'oferta, amb habitatge protegit; sí, protegit. Cinquanta mil; 22.000 ja en procés de producció. Transformant

sòl. De la mà..., al costat dels ajuntaments per construir més habitatge. Actuant sobre els habitatges d'ús turístic. Actuant sobre els punts de fuga que hi ha, per exemple, amb lloguers de temporada. M'agradaria que el seu partit hi donés suport, a la regulació dels lloguers de temporada, que és un punt de fuga. I, sí, intervenint el mercat.

Jo sé que això fa por a molta gent. Però, miri, l'habitatge no pot ser avui un negoci, ha de ser un dret. I, per tant, intervindrem per garantir que qui vulgui fer negoci el vagi a fer un altre espai, no llogant habitatges cada vegada més cars per viure de renda i no permetre que la ciutadania pugui accedir a un habitatge per desenvolupar el seu projecte de vida. Aquesta és la nostra política.

I, per cert, espero encara la seva trucada perquè el català pugui ser oficial a Europa.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'abandonament del barri de Campclar, de Tarragona, i dels altres barris de classe treballadora

317-00184/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, la semana pasada estuve en las casas de colores, en el *barri* de Campclar, en Tarragona, una zona donde hay cuatrocientas viviendas, más de la mitad propiedad de la Agència Catalana de l'Habitatge, y la verdad es que no encontré ni edificios cuidados ni calles limpias, todo lo contrario: comunidades destrozadas, narcopisos, edificios incendiados, ascensores y puertas sin puerta... En definitiva, un desastre.

Me dijeron que la convivencia es absolutamente imposible porque los delincuentes, los inadaptados, actúan con total impunidad. Tanto es así que los vecinos honrados viven con miedo. Tal es la situación que Correos ya no reparte las cartas en ese barrio, porque hace muy poco intentaron violar a una de sus trabajadoras, señor Illa. La frustración y la desesperación de los vecinos es tal que están dispuestos a denunciar a la Agència Catalana de l'Habitatge y al Incasòl. Y no tenga ninguna duda de que nosotros vamos a favorecerles con todo lo que necesiten.

Y por eso hoy ya no le pregunto como presidente del Grupo Parlamentario de VOX, le pregunto en nombre de esos vecinos, de los vecinos de Campclar. ¿Hasta cuándo van a seguir abandonando los barrios de la gente trabajadora?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Va veure la comissaria dels Mossos d'Esquadra que hi ha en aquest barri? Va veure els centres cívics que hi ha en aquest barri? Va preguntar de quin any són? Li van explicar que són fruit del pla de barris del darrer Govern tripartit? Sap que l'alcalde de Tarragona, el senyor Rubén Viñuales, va néixer en aquest barri?, que el coneix bastant bé perquè hi va néixer i hi va cada dia? Vostè hi tornarà en aquest barri o hi va anar només a fer la foto per poder fer la pregunteta avui? (*Aplaudiments.*)

Està al cas que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha tornat a posar en marxa un pla de barris, amb una inversió de 1.600 milions d'euros, mil del Govern i sis-cents dels ajuntaments, per poder rehabilitar barris d'aquest tipus? Tindrà una actitud constructiva o anem a encendre..., amb l'encenedor anem a encendre focs a tot arreu? Això sí, anar i tornar, i no ser-hi. Doncs, miri, la nostra política és estar en els barris, no anar-hi, estar-hi. Per tirar endavant els barris, per resoldre els proble-

mes amb inversions públiques, amb lleis de barris i amb projectes omnicomprendius que puguin tirar endavant la realitat del país. Fem país fent barri, no anant de visita als barris.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, usted, como todo su partido, miente. Ustedes han demostrado ser la mayor estafa política de hace años. Ustedes gobiernan el Gobierno de España desde hace muchos años, preside la Generalitat de Catalunya, han gobernado municipios que albergan el sesenta por ciento de la población catalana, entre ellos Tarragona, ¿y tiene la cara de decir que están en los barrios?

Usted es el responsable de que en la zona de las casas de colores haya más narcopisos que viviendas ocupadas por gente honrada. Usted es responsable de que la Agència Catalana de l'Habitatge tenga más de setecientos pisos ocupados por delinquentes extranjeros. Usted es responsable de que, efectivamente, haya la comisaría del Camp de Tarragona a tan solo doscientos metros de las zonas de casas de colores y de que no puedan actuar, porque los vecinos oyen más los tiroteos que los llantos de sus bebés por su puñetera culpa. (*Remor de veus.*)

Es decir, que las leyes de *barris* (*alguns aplaudiments*), señor Illa, y sus... (*Persisteix la remor de veus.*) Es decir, que las promesas de millones y los temas vacíos de contenido han condenado a la gente humilde a vivir entre inseguridad y en condiciones de vida absolutamente indignas. Es decir, en condiciones de vida tercermundistas. Esta es la política de la izquierda.

Por eso, sí, voy a seguir recorriendo todos los barrios de Cataluña para darles la esperanza que ustedes les han arrebatado, para decirles que es posible vivir en barrios seguros, garantizarles la prosperidad y, sobre todo, garantizarles condiciones de vida digna; algo que ustedes prometieron y les han traicionado.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

L'esperança d'aquests barris és l'ascensió social, i una prova de l'ascensió social és l'alcalde Rubén Viñuales, nascut en aquest barri i ha pogut arribar a la màxima magistratura de la ciutat de Tarragona.

Per cert, hi va parar anant a València, on vostè negocia a despatxos el que haurien de decidir els ciutadans de València en unes eleccions? Perquè el seu recorregut, la seva influència i la seva capacitat de fer coses l'hem vista molt clarament a València. Podent governar, se'n van. Desmunten l'agència de protecció i negocien al despatx el que han de decidir els ciutadans amb una votació. Vaya rècord, eh?, senyor Garriga... Vaya rècord!

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'increment d'emissions de gasos d'efecte hivernacle per una hipotètica ampliació de l'aeroport de Barcelona - el Prat

317-00179/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, sap vostè que aquestos dies a Brasil, a la COP, s'estan prenent decisions transcendents per al futur del planeta, però a Catalunya també hem de fer la nostra feina. Per això, volem saber, president: una hipotètica ampliació de l'aeroport del Prat quant incrementaria les emissions de gasos d'efecte hivernacle?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies. Hi ha el compromís de que la millora de l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat anirà acompanyada de mesures mediambientals que garantiran no només el no increment, sinó la reducció d'emissions d'efecte hivernacle.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Doncs, president, ja ens dirà com ho pensen fer, perquè els combustibles BAF, aquestos que se suposa que podran portar l'aviació a la neutralitat climàtica de les quaranta plantes que estan projectades a Catalunya..., ni una sola està en construcció. No només en Catalunya, sinó en tota Europa, és que no n'hi ha ni una en construcció. Però és que si, a més, vostè em parla de l'hidrogen verd, això necessita renovables, que ja sabem que estem a la cua i també necessiten una quantitat ingent d'aigua.

Per tant, vostè no m'ha dit en quant incrementaran les emissions. Jo sí que li puc donar algunes dades. Miri, Barcelona Regional diu que incrementaran un trenta-tres per cent. L'observatori DESCA parla de que aquest increment podria arribar al quaranta-cinc per cent. La presidenta del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic a Catalunya, la Montserrat Termes, assegura que no té sentit plantejar projectes com l'ampliació de l'aeroport perquè lo que fa és incrementar les emissions, quan el que necessitem és reduir-les. O Narcís Prat, catedràtic emèrit d'Ecologia de la Universitat de Barcelona, que diu que aquesta ampliació és del tot contradictòria amb descarbonitzar Catalunya, amb la neutralitat climàtica que necessitem.

Per tant, president, la ciència no ho té clar, ho té claríssim. I ara falta saber de quin costat està vostè. Perquè també li dic: el Comitè d'Experts a Catalunya diu que cal reduir les emissions un seixanta-set per cent abans del 2035. Jo la veritat és que no sé com s'ho faran, perquè hem d'arribar, el 2050, a la neutralitat climàtica. I una altra dada. L'IAG, el principal operador de l'aeroport del Prat, que conté..., que està format per Iberia, per British Airways i per Vueling, és l'empresa que emet més CO₂ de tot l'Estat –de tot l'Estat.

Per tant, hi insisteixo, ja explicaran vostès com ho pensen fer. Cada vegada està més clar que l'ampliació de l'aeroport del Prat és un despropòsit, va en contra del progrés i de la prosperitat. Perquè el progrés i la prosperitat van de més i millors trens, no de més avions i més turistes. I també l'hi dic: l'ampliació de l'aeroport fracassarà. Fracassarà i ho aturarem a Europa perquè és... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Això... Hem conegut que Espanya ha ascendit al lloc onzè a tot el món en polítiques de respecte i de combatre el canvi climàtic. Amb tot el que vostè em diu, si

mirem la foto global, Espanya ha ascendit posicions, a onzè país del món que més fa per combatre el canvi climàtic.

I el mateix, exactament el mateix, passarà amb l'ampliació de l'aeroport Josep Tarradellas de Barcelona - el Prat. Es farà ben feta, es farà escoltant la ciència, es farà incorporant millores tècniques, es farà amb estudis mediambientals, es farà amb compensacions mediambientals. Perquè respectar el medi ambient i ser sostenibles no és incompatible amb el progrés econòmic; amb la generació de prosperitat, que, com vostè sap, jo sempre dic que ha de ser compartida socialment i territorialment. I això ho farem.

Catalunya ho ha fet en el passat i ho seguirà fent en el present. En aquest punt no hi estem d'acord, ho lamento. El camí nostre és molt clar.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les dificultats per a exercir plenament el dret a parlar en català i la pervivència del franquisme

317-00181/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, president. El Govern espanyol ha penjat una gran lona en català al centre de Madrid pel cinquantè aniversari de la mort de Franco, en una campanya que es ven com una defensa de la pluralitat i dels cinquanta anys de democràcia. Però, president, no li sembla una paradoxa que, si es vol reivindicar la democràcia, aquests principis s'hagin de continuar defensant, i que exercir-los sigui tan complicat com anar al metge a Catalunya i que se t'atengui en català? Es pot penjar una pancarta en català, sí, però són els tribunals espanyols qui dicten si el català pot ser llengua vehicular o no, mentre els adolescents acaben l'ESO acreditant un nivell de català que en realitat no tenen. Quin sentit té per a vostè tot plegat?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo crec que el que vostè menciona d'aquesta lona a Madrid posa de manifest que en temps obscurs no es podia parlar cap altra llengua que no fos la llengua espanyola i que avui, afortunadament, no és el cas. I això no és incompatible amb el fet que hi hagi recorregut ampli per millorar les polítiques en defensa de la llengua catalana.

En aquest sentit, vostè sap que tenim un pacte nacional per a la llengua, al que està tothom que vulgui convidat a sumar-s'hi, que estipula tot un seguit de mesures i de recursos. Compromet un seguit de recursos per poder millorar. Per tant, és veritat que hi ha un camí de millora i de recorregut, no?

En relació amb el català a l'escola, el compromís del meu Govern és clar: el català ha de ser l'eix central de l'ensenyament en català i, en aquest sentit, diguem-ne ens hem pronunciat i ens seguirem pronunciant. I seguirem treballant perquè així sigui.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Des de la CUP ho veiem diferent, president. Aquesta campanya de l'Estat espanyol no celebra cap democràcia consolidada, sinó que serveix per invisibilitzar la con-

tinuïtat del franquisme, que encara continua condicionant la vida política, nacional i econòmica a l'Estat. La Transició va blanquejar i va mantenir intactes els poders del règim, la monarquia imposada pel dictador i les elits judicials, econòmiques i militars. Ho vam veure el 2017, quan Felip VI va legitimar la violència contra el poble català. Ho veiem avui, quan el ministre Marlaska nega un espai de memòria als lluitadors i lluitadores per la llibertat, torturades també després del 78. O quan el mateix nacionalcatolicisme que va imposar la seva moral ara finança moviments antidrets i campanyes antiavortament, mentre la Conferència Episcopal s'oposa a la retirada dels símbols franquistes. O quan l'extrema dreta s'asseu aquí mateix i es passeja amb impunitat mentre els antifeixistes reben els antiavalots.

Per això diem que no n'hi ha prou amb campanyes de maquillatge d'un estat amb les arrels podrides per acabar amb el franquisme. Cal que el Govern de la Generalitat recuperi la Via Laietana i la converteixi en un centre d'interpretació de la repressió i que declari la presó de dones de Trinitat Vella un bé cultural d'interès nacional. Cal que el Govern de la Generalitat denunciï la monarquia hereva del franquisme. I cal que desobeeixi els tribunals que volen imposar el castellà a les aules. I cal, evidentment, que reconegui el dret del poble català a decidir lliurement el seu futur.

De tot això, de què està en contra, senyor Illa?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Amb moltes de les coses que ha dit vostè i que defensa la seva formació política jo no hi estic d'acord. Tinc una visió diferent, però mai he dubtat, mai, que el seu grup polític, vostè i el seu grup polític, són demòcrates i amb posicions d'esquerra molt contundents. Amb moltes coses no hi estic d'acord, de les que vostès defensen, o amb algunes. Però d'això no n'he dubtat mai. I abans, en l'intercanvi que he tingut amb el president del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Jové, he dit que crec que el cribratge en aquests moments a les societats europees està entre demòcrates i autoritaris, entre demòcrates i gent d'extrema dreta. I en això jo no dubto de quin bàndol estic, ni dubto de quin bàndol estan vostès. No es confonguin d'adversari.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de convocar eleccions i sobre la participació de les seleccions catalanes en competicions internacionals

317-00177/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

S'ha vist amb cor d'assenyalar i pronosticar el fracàs a la força més petita d'aquesta cambra, però ha set incapaç d'entomar cap *mea culpa* davant la situació d'instabilitat política que el seu Govern minoritari ha causat i que impedeix que el país avanci o prosperi. Infraestructures encallades, pressupostos en punt mort, serveis públics tensionats, augment significatiu dels delictes greus... El seu relat optimista no troba una sola dada contundent a on aferrar-se. Creu que el poble de Catalunya s'acontentarà amb un fals somriure dels seus o amb eslògans mercantils buits promocionats amb diner públic? És el Govern de tots el Govern que signa un cordó sanitari contra 120.000 catalans? És el Govern de tots el Govern que condona deutes

als MENA i deixa en llista d'espera els avis que han de cobrar l'ajut a la dependència? És el Govern de tots el Govern que es doblega davant l'extrema esquerra i els seus deliris ideològics per poder anar aprovant decrets llei i qui dia passa empeny legislatura? En comptes del president d'un país, sembleu un comercial. Amb el catàleg de frustracions i promeses incomplertes, piqueu a la porta i somrieu. Entabanar el poble català s'ha convertit en un esport nacional. En d'altres coses no, però en això excel·liu. Tanta destresa tinguéssiu en governar.

La meua pregunta és clara i concreta: convocareu eleccions i tornareu la veu al poble o us fa por fracassar?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

I la meua resposta és clara. Seguirem governant Catalunya i qui fracassarà serà vostè. Miri, és bastant surrealista escoltar-la a vostè –bastant surrealista. Vostè va dient i nosaltres anem fent. Centre d'Emergències a la Catalunya Central, ampliació de l'Hospital Arnau de Vilanova per a consultes externes, estratègia d'intel·ligència artificial, estratègia ferroviària de Catalunya, estratègia Àsia. Feina, feina, feina. I vostè, mentrestant, es vol carregar les pensions. Ho va dir al Parlament. Va dir que el sistema de pensions és una estafa piramidal. Sap qui és l'estafa? Vostè, és un frau.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, senyor Illa. No em va semblar veure'l entre l'escàs públic que va assistir l'altre dia al partit que van disputar Catalunya i Palestina. Ho celebrem, eh? Celebrem que el president de la Generalitat, a diferència de la Mesa del Parlament, no assistís a aquest partit perquè considerem que una nació històrica com la catalana no ha de blanquejar un territori que qüestiona, que ataca i que celebra els atemptats contra l'estat democràtic d'Israel. Ara bé, no va assistir-hi per aquesta raó, per no blanquejar aquesta deriva pro-Hamàs i pro-Palestina que viu el país, o bé no va assistir-hi perquè renega de les seleccions pròpies de Catalunya? Digui'ns, senyor Illa, està a favor de la participació de les seleccions catalanes en competicions internacionals com qualsevol altre país de la Unió Europea?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sap qui és Luis García Montero? El premiat Blanquerna que va rebre ahir el reconeixement de la Generalitat a Madrid, era allà jo. Però, sento decebre-la, el dia anterior vaig rebre els representants de la Federació Palestina al despatx del Govern de Catalunya per mostrar la solidaritat del poble de Catalunya amb la seva causa i per denunciar un cop més el genocidi que comet el Govern Netanyahu.

Però les pensions són una estafa piramidal, sí o no? Això ho hauria d'aclarir, vostè, perquè, torno a dir-ho, l'estafa és vostè. I ho ha dit vostè en aquest Parlament, que les pensions són una estafa. Vol acabar vostè amb les pensions dels catalans i les catalanes? Vostè, que a més a més diu que la política... Vostè és el grup parlamentari més car d'aquesta cambra. Cobra un vint per cent més que la resta. (*Remor de veus.*) Vostè és el grup parlamentari més car. Sí, sí, vostè. (*El president demana silenci.*) Vostè, el seu grup és el més car. El més petit i el més car d'aquesta cambra. Però per no venir, o per venir a dir que vol acabar amb les pensions. Acabaré així. Això, si us plau, convé molt que ho sàpiga la gent. Perquè vostè és un frau. I sí, vostè fracassarà.

El president

La següent pregunta és la darrera pregunta al president de la Generalitat, també sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'orientació general de les polítiques d'habitatge

317-00178/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, la dificultat per accedir a un habitatge és avui un dels principals factors d'exclusió social i també de desigualtat. Ho assenyalen així els propis ciutadans i ciutadanes en diversos estudis del Centre d'Investigacions Sociològiques, també d'Intermon Oxfam, molt recent, de l'octubre. Ho assenyalen així les persones expertes en habitatge i en desigualtat social. I vostè ho ha assenyalat en reiterades ocasions en aquest Parlament i en altres fòrums.

Ha posat en marxa, el seu Govern, diferents polítiques d'habitatge certament ambicioses, en alguns casos rebudes amb un escepticisme, no sé si sa i tampoc sé si necessàriament sincer, per alguna formació política d'aquesta cambra. I en tot cas, és un escepticisme que esperem que, com ja està passant, es vagi superant amb els fets que el Govern pot acreditar en matèria de polítiques d'habitatge.

També l'hem sentit dir que escoltaria propostes de tots els grups i ja hem vist com el seu Govern i els grups parlamentaris, especialment els grups parlamentaris d'orientació progressista, tant aquí com recentment al Congrés, s'han pogut posar d'acord al voltant de reformes legislatives o de propostes que es poden posar en marxa, mesures que es poden posar en marxa, per millorar l'accés a l'habitatge per part de la ciutadania, que és certament avui un dels principals problemes.

En aquest sentit, nosaltres avui li volíem demanar una reflexió sobre quina ha de ser l'orientació general de les polítiques d'habitatge a Catalunya en els propers anys per donar una resposta a les necessitats de la ciutadania i també a una de les seves principals demandes i inquietuds. Però ens permetem –permeti'm la llicència– demanar-li, fer-li tan sols una petició modesta, que és que escolti tots els grups, però, si us plau, no entomi com a bones les receptes del Partit Popular en matèria d'habitatge, perquè tots els que tenim memòria en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra recordem què va passar amb la liberalització del sòl i la barra lliure als especuladors que el PP va posar en marxa al seu dia.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. No sé si hi ha prou consciència en alguns sectors de la societat catalana que l'habitatge amenaça amb fracturar la societat. Si avui un ciutadà de Catalunya –no només de Catalunya, també d'Espanya o d'Europa– perd la seva feina, el seu lloc de treball, passa un mal moment, però sap que té moltíssimes probabilitats de tornar a trobar un altre lloc de treball. Això no passava així fa quinze anys.

Si avui un ciutadà de Catalunya perd el seu habitatge, s'angoixa perquè no té garantit trobar-ne un altre, ni sap a quin preu l'haurà de pagar, ni sap en quines condicions el tindrà, ni sap si s'haurà de desplaçar i haurà de canviar les dinàmiques familiars, en el cas que tinguin nois que estiguin escolaritzats. Aquest és el diagnòstic avui. Si un perd l'habitatge, s'angoixa, no té garantit que en pugui trobar un altre.

I això hem de corregir-ho, i no es corregeix ni en un dia, ni en una setmana, ni en un mes, ni hi ha solucions màgiques. Hem mirat el que estan fent tots els governs arreu del món i no hi ha solucions màgiques. Ara, hi han polítiques públiques que poden ajudar a corregir-ho. La primera és augmentar l'oferta d'habitatge i la segona és intervenir el mercat. Què diem quan diem que intervenim el mercat? Diem que a fer negocis a un altre espai, no amb habitatge ara. Vostè vol fer negocis, vol guanyar molts diners, no en té prou amb una rendibilitat del deu per cent, en vol una del quinze, en vols una del vint? Vagi a un altre lloc. Miri, la borsa està pujant molt. No ho faci fent habitatge. Fent habitatge, faci contribucions, ajudi a millorar-ho. Guanyi una rendibilitat normal, però no vulgui fer l'agost amb l'habitatge. Això és el que estem dient quan diem d'intervenir l'habitatge.

I efectivament, no ens tremolaran les cames i estem oberts a totes les propostes en aquest sentit. Crec que és un deure de les institucions –no del Govern, de les institucions– afrontar aquest tema i s'ha de fer treballant tots plegats i aplicant totes les eines legals que tinguem. I sí, cada vegada que fem una llei alguns troben un punt de fuga; doncs taparem aquest punt de fuga. Aquest punt de fuga avui es diu «lloguers de temporada».

Aquesta és la línia que té el meu Govern, senyor Pedret.

Gràcies.

El president

Obrim el capítol de preguntes al Govern i la primera és sobre les reivindicacions de la comunitat educativa.

Pregunta al Govern sobre les reivindicacions de la comunitat educativa

310-00301/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, consellera. La comunitat educativa ha protagonitzat una mobilització que ha aplegat a més de trenta mil persones als carrers de Barcelona. Professorat, famílies, alumnes i personal d'atenció educativa, en una protesta que no era corporativista. Les persones que sortien al carrer volien un sistema educatiu públic, de qualitat i per a tota la societat.

La protesta ha fet evident un malestar profund, que és cert que ve de llarg, però que ara li toca gestionar. Un malestar creixent entre el professorat i el PAE, perquè la seva tasca ha perdut prestigi; perquè han perdut un vint-i-cint per cent de mitjana de poder adquisitiu, mentre les càrregues de feina i la burocràcia augmenten; perquè els centres educatius no són democràtics. I malestar creixent també entre les famílies que veuen com es tanquen línies, com es tanquen centres, però només a la pública, mentre es continua finançant l'escola privada amb la concertació.

Les escoles no són només els edificis, és també tota la vida comunitària que s'hi aplega. Famílies que veuen que l'escola inclusiva només té d'inclusiva el nom, sense recursos econòmics ni humans, sense professionals especialitzats. Així, els nostres fills no se senten inclosos en aquesta escola inclusiva. Famílies que veuen que no es tenen en compte les necessitats pròpies dels infants de zero a tres anys.

I aquest dissabte el malestar es va transformar en organització col·lectiva. Consellera, el futur de la qualitat del sistema educatiu públic dependrà de la capacitat de mobilització de la comunitat educativa?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, president. Diputada, miri, compartim que la manifestació d'aquest disabte passat a Barcelona va posar de manifest una demanda del sector educatiu de major reconeixement i suport per exercir la seva professió i, per tant, un element important a donar suport davant d'aquesta creixent complexitat a les aules.

Dit això, la voluntat del Govern és seguir dialogant amb el conjunt de la comunitat educativa, també amb els sindicats, per millorar les condicions laborals dels docents, per millorar aquest reconeixement i per millorar també, en conseqüència, la qualitat de l'atenció educativa.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, o la resposta del Govern passa per asseure's a negociar salaris i dignificar la professió d'educadors i PAEs, per democratitzar els centres educatius, per aprofitar la baixada de natalitat per abaixar ràtios, per posar tots els recursos per tenir una inclusiva de debò, o vindrà un curs calent. Perquè l'escola pública està arribant al límit del que pot suportar. Ni el professorat està disposat a continuar perdent dignitat i poder adquisitiu ni les famílies estem disposades a continuar enviant els nostres fills i filles on és impossible formar-los perquè el capitalisme necessita mà d'obra no formada a la que explotar.

Aquests termes són els que necessita l'escola pública per ser de qualitat. La comunitat educativa està decidida a lluitar-ho, i el departament?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, gràcies, president. Diputada, de nou, des del primer moment en què vaig assumir la responsabilitat de la conselleria d'Educació i Formació Professional, vaig tenir molt clar que volia mantenir un diàleg permanent amb el conjunt de la comunitat educativa, com hem fet, sigui amb les direccions de centres a través de les juntes, sigui amb els docents i també el personal de suport educatiu, a través dels sindicats, amb les famílies i, fins i tot, amb titularitats de l'escola concertada, perquè entenem que el sistema educatiu només avançarà si ho fem amb el màxim consens possible, sumant complicitats i sumant confiança.

I per descomptat, he tingut oportunitat, com vostès i molts de vostès, de poder compartir reivindicacions que, efectivament, no són noves, que venen de molts anys, que han anat quedant pendents, però jo li puc dir que la voluntat del Govern de dialogar i d'arribar a acords és ferma i que, des d'aquest punt de vista, tenim i continuem tenint la mà estesa per poder avançar en aquesta direcció, prova d'això és que hem donat, per exemple, compliment dotant de pressupost un acord que havia signat l'anterior govern amb UGT i Comissions per millorar aquestes condicions laborals que, per exemple, han permès reduir les hores lectives dels docents majors de cinquanta-cinc anys, millorar, per exemple, la jubilació parcial de molts treballadors.

I en aquest sentit, també aquest curs hem seguit abaixant ràtios a infantil i primària. Tenim un avantprojecte de llei del ministeri acordat amb els sindicats que estableix mesures concretes en les diferents etapes educatives. Hem incrementat el personal de suport educatiu i docents per donar atenció..., millorar aquesta atenció a la diversitat. I seguim treballant, per exemple, la desburocratització, perquè volem que els docents se centrin a fer la seva feina, tasca realment didàctica i pedagògica i, a més a més, molt més centrada a atendre directament l'alumnat.

En aquest sentit, com li deia, mà estesa, per seguir dialogant, per poder millorar entre tots aquest reconeixement de la professió de l'educació, aquesta qualitat de l'atenció educativa i jo mateixa la setmana passada vaig traslladar als sindicats que estan representats a la mesa la voluntat d'establir un calendari de trobades, de negociacions per parlar de qüestions pendents i per millorar entre tots aquesta qualitat i reforçar el sistema educatiu.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la pesca.

Pregunta al Govern sobre la pesca

310-00304/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

La situació dels nostres pescadors és insostenible. Avui més del vuitanta per cent de la flota d'arrossegament està amarrada i no perquè no vulguin treballar, sinó perquè han esgotat els dies de feina i les quotes imposades des de Brusselles per vostès. I això significa una sola cosa: ruïna, ruïna per a les confraries, per a les llotges, per a les famílies i per als municipis costaners com Palamós, Arenys de Mar, Sant Carles de la Ràpita, on la pesca ha estat sempre un motor econòmic i forma part de la nostra identitat.

Ara s'acosta el Nadal i vostès es posen nerviosos per la falta de gamba vermella, llagostins i peix fresc. I de qui és la culpa? De vostès i les seves normatives europees. Des de VOX li preguntem, senyor conseller: Pensen reconèixer la seva culpa?, pensen canviar de polítiques i protegir la nostra pesca?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputat, en primer lloc, deixi'm adreçar un missatge de suport al màxim representant dels pescadors i pescadores de Catalunya, el senyor Toni Abad, missatge que li he traslladat, però jo crec que també és important aquí a la cambra que ho fem; missatge de suport a ell i a tot el sector per la feina que han fet durant els últims anys i les difícils circumstàncies que estan vivint en aquests moments; missatge que farem el que faci falta per defensar el nostre sector, no només per la tradició, per la història, no només perquè en depèn la nostra dieta mediterrània –que tant en parlem–, la nostra gastronomia, el nostre sistema alimentari, les nostres llotges, les nostres confraries, els nostres mercats municipals i, per tant, tota la cadena de valor del peix que en aquests moments està en risc.

Sí, està en risc. No cal amagar el cap sota l'ala. No està en risc el Nadal; està en risc la subsistència del sector, i per tant, màxim suport i farem el que faci falta, evidentment, com hem fet –llavors, al segon torn d'intervenció li explicaré–: portem un any treballant per arribar a aconseguir el que va dir el comissari de Pesca de la Comissió Europea la setmana passada: que hi haurà més dies de pesca per al 2025 –ja era hora, anem tard–, que hi haurà més dies de pesca per al 26, perquè així ho avalen els informes científics que, per cert, els hem portat nosaltres a través d'Icatmar, que és un institut científic de la Generalitat de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyor conseller, no tingui barra i no fugi d'estudi. Socialistes, populars i separatistes han aprovat el pla plurianual del Mediterrani 2019-2025, el reglament que redueix els dies de pesca de 240 a vint-i-set, les mesures verdes de portes voladores, canvis de xarxes i més vedes, tot conseqüència de la seva agenda 2030. (*Alguns aplaudiments.*) I vostès només plantegen *parches*, dies extraordinaris, «va, deixem sortir uns dies més», compensacions econòmiques, «té, una miqueta de caritat», i ja estan pactant per al 2026 noves limitacions.

Senyor conseller, la realitat és la que és. Les seves restriccions no tenen base tècnica. Els coladors estan bé i les limitacions no tenen sentit a la nostra pesca costanera i propera. La flota s'enfonsa: des de 2020 hem passat de 1.550 barques a 585 ara mateix i han trencat el relleu generacional. Abans el peix era majoritàriament d'aquí, de casa nostra; ara només representa el vint-i-cinc per cent.

I si no actuem moltes barques no tornaran a sortir mai més. I quan mor una barca, mor una part del nostre poble. Els culpables, vostès, socialistes, populars i separatistes i les seves normatives europees. Esperem; esperem que VOX governi aviat, acabar amb aquest malson i que visqui la nostra pesca.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Jo crec que a ningú se li escapa que amb vostès això sí que seria l'estocada final. (*Remor de veus.*) Escolti, jo li reconec que estem molt preocupats. Cal un canvi de mentalitat i cal trobar un equilibri. Nosaltres no..., volem pescar, volem pescar millor, volem que l'agricultura es faci millor, volem que la ramaderia ho faci millor i volem que la gestió de boscos es faci millor, no que no es faci re. Cal produir aliments i cal fer-ho de manera professional, viable, sostenible, innovadora i que ajudi a la salut de les persones i en això estem.

I hem dedicat molts milions d'euros a una pesca sostenible i a implementar mesures, perquè hem de dir: hem fet els deures. Nosaltres hem anat a les comunitats autònomes, hem escrit nosaltres les propostes per demanar més dies el 25, més dies el 26 i un nou model de pesca al Mediterrani amb les comunitats autònomes, amb tots els països del Mediterrani. «Ojo» vostè sap què costa, això? No el Nadal, no. Portem un any treballant en aquesta línia i alguns dels diputats que estan aquí també han ajudat a Brussel·les, al ministeri i aquí, i per tant, seguirem en aquesta línia. Farem el que faci falta, quan faci falta, fins que aconseguim que el model de pesca de Brussel·les sigui el que toqui que respongui als interessos del Mediterrani.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la realitat de l'energia de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la realitat de l'energia a Catalunya

310-00296/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Conseller, té el Govern una política energètica? I si és així, ens la podria explicar?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Consellera, eh? La pregunta suposo que anava dirigida a mi (*la consellera riu*), política d'energia. Efectivament, tenim un rumb clar, un camí traçat sobre les polítiques d'energia. Tenim –ja d'anteriors governs– el Proencat, que finalment són els escenaris de generació i de reducció també en termes d'eficiència energètica d'un trenta per cent –els diferents escenaris, el 2030 i el 2050– i els megawatts que cal instal·lar d'èdica i de fotovoltaica, especialment en el nostre territori, i just en aquests moments també estem desplegant el Plater, que és l'eina urbanística d'ordenació que ens ha de dir a on s'ubiquen aquestes energies i aquests parcs.

I avui, precisament, espero que es pugui convalidar un marc legal d'agilització d'aquesta implantació d'energies renovables que ens doni un marc d'estabilitat del sistema i que doni un marc regulador clar als promotors dels parcs. Aquest és el camí traçat pel Govern de Catalunya per assegurar que un vector tan important pel creixement de Catalunya, com és l'energia, doncs pugui assolir els objectius que ens hem marcat el 2030 i el 2050.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Consellera, comencem per la part més fàcil. L'energia no funciona per art de màgia, tot i que a vegades ho sembli. Ens diu el Govern de Salvador Illa que tenen clar quin és el model energètic, però el problema és que ningú l'ha vist enlloc. L'aprovació del pla català per implantar les renovables es retarda fins a inicis del 2027. Això ho anunciava el seu Govern, vostè mateixa, la mateixa setmana que el seu partit, el Partit Socialista, tancava la porta a allargar la vida de les centrals nuclears. Ni permeten la continuïtat d'un model ni n'impulsen una alternativa.

Consellera, quina és exactament la seva política? Han condemnat al tancament al 2030 la central d'Ascó i, més endavant, també Ascó II i Vandellòs. Vostès, el Partit Socialista, amb l'ajuda inestimable de Junts, que ha passat de trencar amb Pedro Sánchez a salvar-lo votant en contra dels interessos de Catalunya, una decisió que és un error històric, una greu irresponsabilitat.

Miri, la transició energètica no és un joc; és planificació, és inversió, és un compromís real, tres coses que, curiosament, no s'improvisen en una roda de premsa. Li donaré dades per ajudar-la. Només el tretze per cent de l'energia que consumim a Catalunya prové de les renovables i el cinquanta-sis per cent –el cinquanta-sis per cent– de l'energia consumida prové de les nuclears. Sense energia segura, no hi ha indústria; sense indústria, no hi ha empreses, i sense empreses, no hi ha feina. I sense decisions, només queda fum; un fum que vostès convertiran en una factura més cara i amb més apagades que ofegaran l'economia catalana.

Així que li torno a preguntar, consellera: quin és el pla? –el real, no l'eslògan–, on estan les alternatives?, on està la planificació?, on és exactament la coherència? I acabaré també amb la part més fàcil: qui mana de veritat en la política energètica del seu Govern, vostè o el president o el Grup dels Comuns? Aquesta no cal que respongui, la sabem tots.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

És vostè molt incoherent amb el seu propi argumentari. Vostè mateix estava donant dades que marquen la necessitat d'avançar al més ràpid possible amb les energies renovables, perquè efectivament, estem lluny dels objectius que ens vàrem marcar amb la pròpia Proencat.

Situem bé les coses, més enllà dels mantres que vostès repeteixen un rere l'altre. Catalunya està fent un pas endavant per tal de tenir aquest model energètic més net, més segur i més proper a les persones. De fet, la generació de renovables ens permet situar la generació a prop del consum i és l'única tecnologia que permet aquesta qüestió i que dona oportunitats a territoris, que fins ara no ho tenien, de tenir aquest vector energètic.

La Proencat preveu una reducció del trenta per cent, com li deia, d'aquí al 2050 amb polítiques d'eficiència. Respecte a les nuclears, efectivament, el calendari està pactat entre governs, entre les empreses gestores i el Govern central. Ascó I el 2030 i les altres dues, el 32 i el 35; i, per tant, sí, aquest Govern té el capteniment de fer un gir cap a fonts d'energies renovables, energies verdes i netes que no emetin gasos contaminants ni generin residus que posen en risc la salut i la seguretat dels nostres conciutadans. Per tant, des del Govern treballem i volem reforçar la implantació de renovables, de les bateries, de la xarxa eòlica, per donar... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la gestió del sistema de protecció social

310-00297/15

La següent pregunta és sobre la gestió del sistema de protecció social i, per formular-la en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias, presidente.

Consejera, ¿qué espera obtener de la Comisión de Investigación sobre la DGAIA abierta en este Parlamento?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, sobre aquesta comissió d'investigació, doncs espero que trobem un espai on fer un balanç de quines són les qüestions que no s'han fet bé, quin és l'àmbit de millora que hi ha i entre tots, doncs, puguem accelerar les reformes empreses per transformar el sistema de protecció a la infància, que és un pilar de l'estat del benestar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Mire, señora Martínez, son tantas cosas las que pasan en su departamento, que es fácil perder el hilo, pero hoy aquí vamos a recuperarlo. Ya que el Partido Socialista, Esquerra y Junts han decidido controlar la comisión de investigación no nos queda otra que fiscalizarla desde aquí. Y voy a empezar con un breve resumen.

Mire, en 2024 un trabajador de la DGAIA les denuncia por mala praxis. Jóvenes extutelados recibían dinero a través de varias entidades, como Resilis, sin ningún tipo de control. La Sindicatura de Cuentas detecta que se contrata al margen de la ley y que los servicios se pagan sin justificación. La Oficina Antifraude toma cartas en el asunto y también les abre una investigación. Y para colmo, un nuevo informe de la sindicatura descubre que se han pagado 167 millones de euros en ayudas sociales que no correspondían. Hablamos de millones de euros despilfarrados y ni una sola dimisión. En su lugar, ustedes han decidido hacer lo siguiente: uno, secuestrar la comisión de investigación a través de su grupo parlamentario y sus socios, decidiendo quién puede hablar y quién no, y dos, perdonar la deuda en ayudas sociales a extutelados y MENAs que ustedes mismos dieron por error. Bueno, por error o a sabiendas, porque el asunto huele, y mal, señora Martínez.

Este cúmulo de irregularidades ya no encaja en la categoría de mala gestión; estamos ante indicios claros de corrupción institucionalizada. Cuando el dinero público fluye sin trazabilidad, sin controles, sin responsabilidades, alguien se está beneficiando, y queremos saber quién es ese alguien. Eso es lo que debería esclarecer la comisión de investigación, pero ustedes ya se han encargado de que eso no ocurra. Así que, como le decía, traslado la investigación aquí.

¿Ustedes han apoyado al trabajador denunciante? ¿Le han ofrecido soporte legal? ¿Y psicológico? Este trabajador tuvo que coger la baja por las presiones recibidas por la propia DGAIA. Por lo visto, si te atreves a denunciar la corrupción, el departamento te intenta silenciar con acoso y amenazas. ¿Por qué su grupo ha vetado comparencias? ¿Es que tienen miedo, consejera? ¿Cuántos expedientes han detectado con irregularidades? ¿A cuánto asciende el importe derrochado y que ahora han decidido perdonar? Si lo sabe, dígallo, porque la ciudadanía tiene derecho a saberlo, y si no lo sabe, pues ya vemos lo bien que gestiona su departamento.

Hace unos días la escuchaba hablar sobre la fontanería de los procesos, decía, aunque a mí me parece que lo suyo es más bien de *Pepe Gotera* y *Otilio*, *chapuzas a domicilio*, o peor, porque tanto esfuerzo para tapar la verdad, señora Martínez, oculta algo turbio.

El president

Per respondre, té la paraula a la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Miri, diputada, jo soc una mica nova en aquesta cambra, i a vegades m'he de girar per veure on està asseguda; qui parla on està assegut, perquè sembla que vingúes d'una filera una mica més enrere.

A veure, nosaltres hem vingut aquí a solucionar els problemes, i gran part de tot el reguitzell de coses que m'ha dit ja estan solucionades. Hem impulsat una transformació de les prestacions socials. Les prestacions d'extutelats són gestionades des de la Direcció General de Prestacions Socials en base a dades. I no ho hem fet contractant més persones ni fent el triple salt mortal; ho hem fet en base a dades i tecnologia. I això és el que estem fent, estem solucionant tots aquests problemes. I aquí la pregunta doncs és... No només els estem solucionant, que, a més, ho estem fent amb total transparència. Hem encarregat una auditoria que hem fet pública, amb tots els resultats, tots els pagaments i per a tots els ciutadans..., està penjada a la nostra pàgina web.

Llavors, en això, doncs estem amb aquest full de ruta que vam posar en marxa al maig, amb una refundació del sistema, amb la inversió i l'impuls més grans d'aques-

ta direcció general, tan important per al nostre país i per a l'estat del benestar, que és la protecció de la infància. I necessitem una mica de rigor quan es parla d'aquest sistema. L'únic que han fet és desprestigiar-lo, desprestigiar-lo parlant d'un sistema fallit. Jo parlo amb molts infants que em diuen que aquest sistema de protecció els ha salvat la vida. O sigui que una mica de respecte i una mica de rigor. Totes les crítiques constructives possibles, però aquest *totum revolutum* i desprestigi de tot un sistema fonamental... Em sembla doncs que sou el Grup Parlamentari del PP que heu d'esbrinar on sou: en la crítica constructiva, en fer una bona oposició per fer un bon govern o en desprestigiar l'estat del benestar i els serveis públics de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el patrimoni andalusí a Catalunya. Disculpin. (*Pausa.*) Disculpin un moment, que tusso discretament. (*Rialles.*)

Pregunta al Govern sobre el patrimoni andalusí de Catalunya

310-00292/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes. Consellera Hernández, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar sempre hem defensat que la cultura és una eina de cohesió i progrés i que el patrimoni ha de servir per reforçar la igualtat d'oportunitats arreu del territori. I si hi ha un exemple clar de com el patrimoni ens ajuda a explicar-nos millor i a projectar el futur, aquest és el Pla d'Almatà de Balaguer. Balaguer no s'entén sense aquest Pla d'Almatà. Aquest jaciment és l'origen de la ciutat, un espai on durant segles cristians, jueus i musulmans van conviure i van construir una comunitat plural.

El Pla d'Almatà ens recorda que la nostra història neix de la trobada de cultures, que la diversitat forma part essencial del que som i que la convivència ha estat sempre un valor propi del país. Allò que tenim davant, «l'Empúries de Ponent», en paraules de la paera en cap, Lorena González, és una peça única del nostre patrimoni. Recuperar aquest espai és molt més que una actuació arqueològica: és situar Balaguer i la Noguera al centre del relat cultural de Catalunya, és reconèixer un llegat que ens explica la profunditat de la nostra terra, des de les arrels ibèriques i romanes fins a l'herència andalusina, i explicar-lo amb orgull i rigor i mirada oberta.

És també projectar la comarca com un motor de desenvolupament cultural i territorial. És una oportunitat també per reforçar la identitat del territori, impulsar la recerca i generar un espai viu de memòria i convivència. També és un recordatori que les societats s'han enriquit a través de l'intercanvi i que avui, en un moment que massa sovint es qüestiona la diversitat, la cultura ha de ser un espai de trobada i un antídote contra la intolerància. Aquest projecte pot generar activitat econòmica, ocupació qualificada i dinamització cultural, i també pot situar Balaguer com un referent arqueològic a escala catalana i mediterrània. Una oportunitat per demostrar que la història pot ser motiu de futur i que la convivència que va definir aquesta ciutat continua sent un valor que ens guia.

Per tot això, consellera, voldria preguntar-li quines són les properes actuacions, les inversions i els objectius a destacar en el Pla d'Almatà de Balaguer.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputada Alcalá. Doncs sí, la cultura andalusina va deixar una petjada molt important a Catalunya. Vostè ho ha dit molt bé, Balaguer té l'origen en un campament musulmà del segle VIII que amb el temps va esdevenir una població on van conviure cristians, jueus i musulmans durant segles. Estimar Catalunya també vol dir reconèixer, comprendre i investigar aquest passat com una peça fonamental del que som avui com a país.

És per això que hem signat un acord amb la Paeria de Balaguer per invertir més de 6 milions d'euros en la recuperació integral d'aquest jaciment del Pla d'Almatà, situat als afores de la ciutat actual i amb el que teníem un deute pendent. Es tracta d'un jaciment que es va començar a excavar l'any 83, que té vint-i-set hectàrees i que a dia d'avui només ha estat excavat el sis per cent de tot aquest jaciment. Es tracta d'un jaciment d'època andalusina, el més gran de Catalunya i un dels més importants d'al-Àndalus. «El renaixement d'Almatà», com hem anomenat aquest projecte, té com a objectiu impulsar una nova fase d'estudi, de restauració, de museïtzació i de difusió d'aquest jaciment arqueològic que ha de situar, com deia, Balaguer i la Noguera al centre de la recerca arqueològica catalana i mediterrània.

El projecte contempla diferents fases d'actuació, que tindran una durada de tres anys i que doncs milloraran l'accessibilitat al jaciment i la seva projecció, n'intensificaran les excavacions que duu a terme un equip encapçalat per la doctora Kirchner, de la Universitat Autònoma de Barcelona, i s'hi farà també la construcció d'un espai d'interpretació, recerca i divulgació que posarà en valor el jaciment amb un nou relat amb perspectives més diverses.

El Pla d'Almatà, sens dubte, ens recorda que les societats s'han enriquit i s'enriqueixen amb l'intercanvi cultural i que Catalunya ha estat sempre una societat plural. Aquest projecte, doncs, té i és una resposta al moment actual, sí, en aquest que cal reafirmar la cultura com un espai de trobada i de convivència i, sobretot, com un antídote contra la intolerància.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el desplegament de l'estatut de municipis rurals.

Pregunta al Govern sobre el desplegament de l'estatut de municipis rurals

310-00293/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Conseller Dalmau, la celebració de la Primera Trobada de Municipis Rurals ha estat un moment històric per al nostre país. Més de tres-cents alcaldes i representants locals procedents de tots els àmbits polítics s'han reunit amb una idea clara: que Catalunya només avança si ho fa amb cohesió territorial i amb igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans i ciutadanes. Aquesta trobada ha evidenciat que el món rural vol deixar de ser un espectador i passar a ser protagonista de la presa de decisions. Els municipis petits no reclamen privilegis; reclamen eines per créixer i per contribuir al projecte comú. Amb l'aprovació de l'estatut dels municipis rurals hem fet un pas endavant per reconèixer la singularitat d'aquests territoris i reforçar la seva capacitat d'acció.

Però ara el repte és el desplegament efectiu, convertir aquest marc legal en mesures reals que aportin recursos, autonomia i una nova manera de governar que tingui en compte l'impacte sobre el territori. Això implica que totes les polítiques públiques incorporin el test d'impacte rural i que les decisions es prenguin amb el territori i no d'esquena a ell. Per fi podem parlar de la mirada rural.

Per tot això, conseller, com valora el Govern el paper que ha assumit el món local en aquesta nova etapa? I, en aquest sentit, quines actuacions concretes ja s'han iniciat o s'iniciaran en breu per donar resposta a les demandes dels municipis rurals? Com es garantirà que aquestes mesures tinguin un impacte real en àmbits com l'habitatge, la fiscalitat, la simplificació administrativa i el suport tècnic als ajuntaments petits?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputada, per aquesta pregunta. Crec que l'acte que varem fer l'altre dia a Món Sant Benet, amb més de tres-cents alcaldes, el que ve a demostrar és un èxit col·lectiu, no del Govern, sinó d'aquesta cambra. L'aprovació el passat mes de juliol de l'estatut dels municipis rurals crec que és una de les fites col·lectives que hem assolit tots plegats en aquesta legislatura, no només pel contingut, sinó per la manera de fer. Que, segurament, molt inspirats per aquesta forma de fer del món local i del món municipal, hem sigut d'arribar a grans consensos de país per fer avançar Catalunya.

La demanda principal que varem tenir del conjunt dels alcaldes i alcaldesses en aquesta trobada va ser que aquest mateix consens que varem tenir per poder aprovar l'estatut dels municipis rurals el tinguem per poder-lo desplegar. I en aquest sentit vam explicar un compromís total del Govern per estar al costat d'un dels reptes més importants que avui té Catalunya, que és l'exercici de la cohesió territorial de casa nostra. Quan parlem de prosperitat compartida vol dir no només no deixar ninguna part de la població enrere, sinó cap part del territori enrere; que puguem avançar a la mateixa velocitat tot el país. I, si m'ho permet, un exercici de solidaritat territorial, d'una solidaritat que el món rural ha exercit durant molts anys a casa nostra amb el conjunt del món urbà, la qual ara necessitem també poder-la revertir.

En aquest sentit, hem avançat algunes de les mesures més importants en qüestió del que avui és el repte fonamental a Catalunya, que és la qüestió de l'habitatge. I vostè sap que en la tradició política de la que formem part la igualtat no és tractar tothom igual, és tractar igual els iguals i diferent els diferents, i que, per tant, no se li poden exigir les mateixes eines i les mateixes obligacions a un municipi de cinc-cents habitants que a un municipi d'1 milió i mig o a un municipi de cinquanta mil, i que no podem fer les mateixes polítiques a un municipi de cinquanta mil que a un municipi que en té 1.500. I en aquest sentit hem avançat en la necessitat de crear la borsa d'habitatge rural, amb una primera convocatòria de 20 milions d'euros durant els propers quatre anys, o posant en marxa l'Incasòl rural, que és una iniciativa que ha sortit de les peticions de la Federació de Municipis, de l'Associació Catalana de Municipis, Micropobles i Eines de Repoblament Rural, amb aquest objectiu de tenir assistència tècnica per als municipis.

També ho farem aprovant en la propera llei de mesures de pressupostos els beneficis fiscals que contempla la llei, i en aquest sentit seguirem treballant. Ara bé, és igual d'important això que les infraestructures que estem fent quan parlem del desdoblament de la C-55, quan parlem de l'Hospital Verge de la Cinta, quan parlem de les escoles rurals a casa nostra o de la connectivitat per a garantir la fibra òptica al conjunt del país. I, per tant, crec que ha quedat demostrat quin és aquest compromís per poder fer avançar el món rural a la mateixa velocitat que el conjunt del país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures previstes per reforçar la capital mediterrània.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a reforçar la capitalitat mediterrània

310-00294/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Conseller Duch, fa trenta anys, al novembre de 1995, a Barcelona, es reunia la primera Conferència Ministerial Euromediterrània, amb la seva declaració final, que posava en marxa l'anomenat «Procés de Barcelona».

D'aquesta iniciativa en va sorgir la Unió per la Mediterrània, una organització intergovernamental amb seu a Barcelona que reuneix quaranta-tres països de les dues ribes del Mediterrani i que és el principal instrument de cooperació entre la riba nord i sud, una organització que és el reflex del compromís polític compartit dels seus membres per enfortir la cooperació regional i el diàleg, per definir el desenvolupament inclusiu i sostenible, l'estabilitat i la integració de l'àrea euromediterrània.

Trenta anys després, conseller, hem d'aprofitar aquesta efemèride per avaluar el camí recorregut, analitzar críticament la situació actual i definir el millor futur possible de les dues ribes del Mediterrani.

Per primera vegada, la Comissió Europea té una comissària per la Mediterrània, que fa uns mesos, aquí a Barcelona, va presentar el nou pacte per la Mediterrània de la Unió Europea. Conseller, sabem que des de Catalunya es treballa per reforçar el paper de les regions en la implementació del pacte per la Mediterrània d'una manera més eficaç i òptima, però hem de garantir un pacte per la Mediterrània que faci front al canvi climàtic, les desigualtats, el compliment dels drets humans i una política migratòria humanista; hem de garantir, en fi, que la Mediterrània sigui per a Europa el millor espai de pau, que creï oportunitats i desenvolupi projectes de futur. Avui a Barcelona s'inicia també l'Assemblea General de la Conferència de les Regions Perifèriques Marítimes, una altra oportunitat per a Catalunya.

Conseller, Duch, Catalunya és la capital europea de la Mediterrània, i Barcelona, a partir d'avui, l'epicentre del debat pel seu futur. Davant del trentè aniversari del Procés de Barcelona, conseller, quines són les actuacions que el Govern duu a terme per fer efectiva aquesta capitalitat mediterrània i quins àmbits seran els estratègics per garantir aquest lideratge polític i econòmic de Catalunya per aconseguir una Europa més mediterrània?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Joan Duch Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Sí; bon dia, president. Bon dia, diputats. Bon dia a tothom. Efectivament, senyor diputat, diem moltes vegades..., diem sovint que Catalunya, que Barcelona és la capital de la Mediterrània. I aquests dies podem comprovar que, efectivament, és així per moltes raons.

Com vostè sap, la política euromediterrània és una de les prioritats de l'acció exterior d'aquest Govern. Fa unes setmanes el Govern va aprovar el seu pla Medcat. Són més de cent vint mesures específiques sobre com posar la Mediterrània al centre de les nostres diverses polítiques i, efectivament, avui comença a Barcelona una reunió molt important, probablement una..., la conferència de l'Assemblea General de la Conferència de les Regions Perifèriques Marítimes, que segurament és la xarxa de regions més important i més completa de les moltes xarxes que existeixen a nivell europeu. Això vol dir que acollirem gairebé tres-cents representants de més de cent trenta regions de les dues ribes de la Mediterrània, del nord i del sud de la Mediterrània.

També aquests dies, i precisament, doncs, per aquesta feina que té molt a veure amb el trentè aniversari del Procés de Barcelona, hi han altres activitats que tenen lloc aquí, com la conferència de la xarxa Femise, que reuneix *think tanks* de la Mediterrània o l'Euro-Mediterranean Economic Forum, que organitza la Cambra de Comerç de Barcelona amb l'IEMed i també amb la Generalitat i amb l'Ajuntament de Barcelona.

I això no acaba aquí. Diria, més aviat, que això comença aquí, perquè també és cert que 27 i 28 de novembre, d'aquí a uns dies, Barcelona tornarà a ser la capital europea de la Mediterrània amb la conferència de ministres de la Unió per la Mediterrània, però també amb un consell de ministres de la Unió Europea sobre veïnatge.

I, precisament, per donar-li també a aquesta política un aire també més regional i perquè totes les regions europees se sentin participants d'aquesta política, el que fem és aquest dissabte organitzar una conferència de presidents de regions a la Mediterrània, organitzada, hostatjada per la Generalitat i pel president de la Generalitat, una cimera que ha de comptar, també, amb un centenar de representants regionals de més de tretze països, més de trenta-cinc regions.

Per tant, Catalunya, sí, efectivament és el centre neuràlgic de la política euromediterrània en aquests moments. Això ens dona visibilitat; això ens dona una capacitat d'influència molt important en una regió que és fonamental per al nostre futur col·lectiu. La Mediterrània és, d'alguna manera, un laboratori de polítiques en molts temes i, per raons òbvies, és el nostre principal centre d'interès des del punt de vista polític, econòmic, social, comercial i també mediambiental.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les sancions de l'Agència Catalana de Consum pels anuncis de lloguer d'habitatge que no compleixen la legislació.

Pregunta al Govern sobre les sancions de l'Agència Catalana de Consum pels anuncis de lloguer d'habitatge que no compleixen la legislació

310-00295/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, vostè sap que el Decret 1/2025, que vam aprovar a començaments d'any, que regula les sancions per l'incompliment del topall de lloguer, inclou dos articles, el 9 i el 10, que justament modifiquen el Codi de consum de Catalunya i doten l'Agència Catalana de Consum de la potestat de poder sancionar el frau en els anuncis de lloguer d'habitatges.

Conseller, què és el que han fet l'Agència Catalana del Consum i el seu departament des de llavors?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Segovia, per la seva pregunta. I li dic «gràcies» perquè comparteixo la seva inquietud. L'habitatge és un repte de país.

Què s'ha fet des de l'aprovació del Decret 1/2025? Doncs l'Agència Catalana de Consum va actuar de forma immediata en 149 inspeccions, en tres matèries, bàsicament: aparadors físics, portals digitals i webs immobiliàries.

Que és el que passa? Doncs que el procediment és garantista: s'obren, primer, unes diligències prèvies; posteriorment es fa la inspecció; després es fa l'estudi de les diligències prèvies, després es fa l'obertura del procediment d'inspecció, i aquest procediment no és *inaudita parte*, és un procediment contradictori, que, per tant, requereix el seu temps.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Miri, conseller, el procediment serà garantista, però el que no és és garantista amb els drets de les persones llogateres, perquè és que estem parlant de que fa deu mesos. El president Illa ha dit fa un moment que la llei d'habitatge funciona; funciona si es fa complir. Si no es fa complir, no tindrem els resultats que estem esperant.

És increïblement fàcil –i ho hem dit moltes vegades– entrar en un portal i comprovar els incompliments i els fraus i les estafes dels lloguers d'habitatges. El que resulta impossible és entrar a la pàgina web de l'Agència Catalana de Consum i trobar la paraula «habitatge». No hi ha ni una campanya, ni una nota informativa, ni una referència als drets de les llogateres quan volen llogar un pis i es troben amb uns anuncis que les enganyen.

Tenim campanyes del Black Friday, tenim campanyes dels drets de les persones que viatgen, tenim campanyes sobre compra *online*... Ni una paraula sobre els drets de les llogateres a la pàgina web de l'Agència Catalana de Consum. Això no és posar-se al servei de les persones llogateres ni vetllar per les persones llogateres. L'Agència Catalana de Consum té recursos i té personal per poder-hi donar resposta. Ha de sancionar –l'Agència Catalana de l'Habitatge–, però també ha de gestionar i s'ho han de creure el seu departament i l'Agència Catalana de Consum; igual que els preocupen els drets de les persones consumidores quan els enganyen al Black Friday, els haurien de preocupar els drets de les famílies llogateres quan els enganyen amb un anunci que és un frau.

Quan entendrà que el topall de preus i el control de preus és també responsabilitat del seu departament? Que, si no tenim pressupostos i anem endarrerits en la negociació, també és responsabilitat de la deixadesa de funcions del seu departament. Si el president Illa diu que no li tremolen les cames, esperem, conseller, que tampoc li tremolin a vostè.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Miri, diputada, resultat d'aquestes 149 inspeccions, s'ha produït una evident massiva per part dels anuncis de no informar respecte al preu de referència sobre el contracte anterior o sobre la condició de gran tenidor.

Li vull explicar d'on venim. Venim d'una sentència del Tribunal Constitucional de l'any 22 que va declarar una sèrie d'articles inconstitucionals per invasió de competències legislatives en matèria civil, de la Llei 11 de l'any 20. Venim, per tant, d'una revocació extensa de desenes de sancions per la jurisdicció contenciosa administrativa per aplicació d'aquesta llei, i també per haver-hi una certa disparitat o diversitat en matèries d'habitatge portades des de l'Agència d'Habitatge i des de Consum. Em consta que la consellera de Territori, ha informat al respecte de reunificar aquesta possible dispersió. Perquè això no torni a succeir, cal rigor per tenir un recorregut jurídic i normatiu de les sancions perquè siguin efectives, i treball conjunt s'està fent entre el territori i el Departament d'Empresa per tal de clarificar aquest àmbit sancionador i per assegurar-ne el recorregut jurídic.

Coses que s'han fet. Miri, en matèria de vulneració de drets dels consumidors, 138 expedients en el que va d'any, fins a l'octubre d'ara; un compromís de desplegament de la llei estatal a les zones de tensió, de mercat residencial amb tensió, que és ni més ni menys que de 241 localitats fins a l'any 27 i que aglutina el noranta per cent de la població de Catalunya; un nou registre de grans tenidors i una nova modalitat de tràmit específic per tornar a fer les denúncies, i un salt qualitatiu –i vostè ho sap–, que mai s'havia fet, de cent inspectors per tal de dur a terme la tasca que vostès demanen de forma legítima.

El president

La següent pregunta és sobre la prevenció de les violències masclistes.

Pregunta al Govern sobre la prevenció de les violències masclistes

310-00302/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera, som a les portes d'un nou 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Erradicació de les Violències Masclistes, i, lamentablement, la sensació de retrocés en aquest àmbit és alarmant, no només per les dades, sinó també pels discursos que neguen l'existència d'aquesta violència que patim les dones només pel fet de ser dones.

De fet, avui, aquest migdia, farem a la façana del Parlament un minut de silenci per un nou feminicidi, d'una dona amb vincles a Sant Boi; la van trobar apallissada al carrer i, després d'un mes a l'hospital, va acabar morint el passat 12 de novembre. El presumpte agressor, la seva parella, ja havia estat detingut per agredir-la i contra ell el jutge havia dictat una ordre d'allunyament i no n'hi va haver prou.

Amb aquest són, ja, set feminicidis enguany a Catalunya. I alguns encara diran que les feministes hem anat massa lluny. Alguns s'entestaran a buscar estadístiques sobre la nacionalitat dels agressors, mentre que continuaran obviant l'estadística més clara: el noranta-nou per cent dels agressors sexuals són homes. Aquesta dada sembla que no els interessa.

Des d'Esquerra Republicana ho hem tingut clar sempre. Les millors armes per lluitar contra la violència masclista són la prevenció i també l'educació. Per això, consellera, el Govern republicà va incloure en el pressupost 24 el pla nacional de violències masclistes i va fer una aposta clara per incorporar l'educació sexual integral a escoles i instituts. Pel que fa a la prevenció, la mesura estrella era la xarxa lila de país, una xarxa que implicava la comunitat –comerços, mercats, entitats veïnals– i també el transport públic per no deixar soles les víctimes d'aquestes violències, perquè no és un problema individual, és un problema estructural; i, de l'altra, es va dur a terme també un procés participatiu per impulsar un pla d'educació sexual integral a les escoles per donar les eines als joves i als infants, que avui accedeixen a la sexualitat cada cop més aviat, i també ho fan a través d'una pornografia agressiva i violenta. Sense aquesta educació els estem deixant sense eines i després ens lamentarem de l'augment de les agressions entre menors.

Consellera, dues preguntes molt clares. En matèria de prevenció, en quin punt es troba la xarxa lila de país? Perquè no tenim coneixement d'aquest desplegament, i ens preocupa. I, en segon lloc, l'educació sexual integral a escoles i instituts, també, en quin moment es troba? Perquè ens consta que la iniciativa està frenada i creiem que les dades evidencien que és una necessitat.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada Sans, per la seva pregunta. Ja sap que compartim molt la necessitat de treballar la prevenció com la millor eina per acabar i erradicar la violència masclista.

Per nosaltres, és molt important treballar amb l'objectiu de la resposta comunitària, que és l'objectiu essencial d'aquesta xarxa lila de país que vostè comentava; per tant, li explicaré algunes de les accions que hem dut a terme durant aquests mesos: la primera és que durant el mes d'abril vam aprovar la guia per a la creació d'una xarxa veïnal, que formava part dels eixos d'aquest pla; estem fent, també, molta feina des del territori amb els ajuntaments perquè pensem que treballar des del territori, treballar amb els ajuntaments la prevenció i aquesta generació d'una resposta comunitària és essencial.

Estem també treballant de quina manera millorar l'acord marc i els recursos de què disposem als ajuntaments. Estem treballant també de manera transversal amb els departaments. L'exemple de l'aprovació del protocol per a la prevenció de l'abordatge de la violència sexual al transport públic és un exemple d'aquest avançament en la xarxa lila de país. O que se sumin a aquesta campanya de sensibilització, que també és una eina de prevenció, amb la campanya que s'ha fet des de Ferrocarrils de la Generalitat per prevenir aquesta violència sexual en el transport públic.

Treballar també la prevenció és treballar des de l'arrel on s'origina la violència masclista. Vostè fa menció també de l'educació afectivosexual com una de les eines importants, i de la coeducació. En aquest sentit, hi estem treballant, no hem parat; estem treballant de la mà del Departament d'Educació per enfortir la coeducació. I en aquesta feina que es fa des de la perspectiva de la construcció d'un model d'educació afectivosexual que estigui també consensuada amb la comunitat educativa, dir-li que hem acabat amb aquest procés participatiu en el que vam incorporar també les famílies. Pensem que incorporar la veu de les famílies és essencial perquè sigui exitosa. Hem recollit més de dues-centes propostes que estem revisant i segurament al desembre podrem compartir el recull de tot el procés participatiu que formava part d'aquesta estratègia de comptar també amb les famílies, perquè pensem que són una peça clau per construir una resposta que sigui veritablement efectiva.

Però prevenció també és treballar amb campanyes. Prevenció és la campanya del 25-N. Prevenció és treballar des del territori i treballar incorporant indicadors també a una avaluació qualitativa del propi pla de prevenció, que hem heretat de l'anterior Govern, que és una eina molt important que conté 222 mesures, de les quals n'hem aprovat ja el quaranta-cinc per cent.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació dels municipis del món rural.

Pregunta al Govern sobre la situació dels municipis del món rural

310-00303/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Oriol López Mayolas, que té la paraula.

Oriol López Mayolas

Molt bé, moltes gràcies. Benvolgut, conseller Dalmau, tornem a parlar, si ens deixa, del món rural. El món rural sempre necessita que el Govern el miri, que el Govern l'escolti, que el Govern l'ajudi. Ha parlat vostè de l'estatut de municipis ru-

rals impulsat pel govern d'Aragonès i aprovat aquest estiu, que ha estat una de les lleis més esperades, aclamades i segurament ara és la que més desplegament necessita. Una creixent superfície forestal poc cuidada, un sector primari –pagesos, ramaders, pescadors– devorats per la burocràcia dels papers. Una sensació d'oblit, un despoblament que fa que els joves hagin de marxar perquè no poden seguir vivint a casa seva i una manca d'inversió a uns pobles que van envellint. La Catalunya rural necessita ja, i de manera urgent, plans de xoc.

Vostè ha parlat de cohesió territorial i de solidaritat. Vostè ha parlat d'una borsa d'habitatge rural. Conseller, com es desplegarà l'estatut de municipis rurals i amb quin cronograma?

El president

Per respondre, té la paraula el Sr. Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Crec que coincidim en assenyalar un repte de país i un repte especial d'aquesta legislatura. Ho he dit abans, amb un gran consens va néixer en aquesta cambra i, a més, ho he dit en moltíssimes ocasions, amb la feina que vàrem heretar de l'anterior Govern, amb un consens molt transversal dels grups d'aquesta cambra. També l'hi agraeixo a la relatora Marta Vilalta, que va fer aquella ponència.

I no només és una qüestió de coincidir amb la prioritat estratègica, que és la cohesió territorial al nostre país, i de revertir una dinàmica, si m'ho permet, de deixadesa històrica respecte a garantir els serveis i les infraestructures de qualitat perquè tothom pugui viure amb dignitat arreu del territori. Vostè em pregunta com es desplegarà. Doncs li diré: amb les lleis que necessàriament haurem d'aprovar en aquesta cambra. El major consens que es va sentir aquest dissabte era la necessitat de dotar-nos d'instruments més àgils sobre la llei de territori, que la consellera ja va anunciar que durant el primer trimestre de l'any 2026 hi treballarem. Per tant, doncs, amb les lleis que necessitem aprovar en aquesta cambra i, sobretot, amb els pressupostos, que requeriran també un gran consens en aquesta cambra. I espero poder comptar amb vostès.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Moltes gràcies. Efectivament, el seixanta-tres per cent dels municipis catalans tenen menys de dos mil habitants. Són gairebé sis-cents municipis, 332 d'aquests no superen els cinc-cents i ocupen el vuitanta-cinc per cent del territori. Els costa que els arribi la fibra òptica, és molt complicada la rehabilitació de l'habitatge i, a part, avui també hi ha la pressió turística que els arriba. I tenen un gravíssim problema –vostè ho coneix, conseller– amb secretàries i amb els interventors municipals que fan molt difícil la governança.

Això pot passar a Sant Jaume de Frontanyà –el municipi menys poblat del país–, a la Febró, a Ribes de Freser, a Seròs, a Forès, a Tivissa, a Vilobí del Penedès, a Organyà, a Gualba, a Olost o a Rellinars. El Govern d'esquerres de principis de segle XXI –ho explicava abans el president de la Generalitat–, amb els presidents Maragall i Montilla, i amb Carod-Rovira i Bargalló com a cares visibles d'Esquerra Republicana, va tirar endavant un pla de barris que va ser tota una revolució per transformar les ciutats del nostre país.

Avui tenim un pla de barris i viles, 200 milions d'euros a l'any per als propers cinc anys. Un pla que té una voluntat àmplia però que no té el marc mental del municipi rural, del municipi petit. Necessitem que aquest Govern destini recursos, des-

tini diners, a un pla per a pobles i entitats municipals descentralitzades; un pla que arribi a tot el país. I mentre esperem aquest finançament local, que l'Estat hauria de reformar, modernitzar i europeïtzar, conseller Dalmau, nosaltres li demanem quan es podrà fer aquest pla de pobles i EMDs; aquest pla per als pobles, municipis més petits i entitats municipals descentralitzades.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Crec que ho he dit abans, ho hem treballat amb consens durant aquest any, no només amb les entitats, també amb el conjunt de grups d'aquesta cambra. I ja estan passant coses. En poques setmanes s'estarà examinant la primera promoció dels 218 secretaris interventors que aquest Govern va acordar amb el Govern d'Espanya per poder generar la primera convocatòria de secretaris interventors, 218 per al conjunt del país. I estem treballant amb diferents grups d'aquesta cambra –també amb el seu– per poder avançar en el traspàs definitiu d'aquesta competència.

Estem treballant aquest any en accelerar el desplegament de la xarxa de fibra òptica amb vuit mil quilòmetres –mil cent quilòmetres que hem desplegat durant aquest any per poder arribar a més de cinquanta municipis aquest any–, amb el nostre objectiu d'arribar al cent per cent de municipis al final d'aquesta legislatura. I amb un acord que estem treballant també amb el seu grup per poder arribar a un acord per passar per la nacional 260, per garantir la connectivitat als municipis del Pirineu, tan necessària.

Amb acords, com he dit, en matèria d'habitatge, no només amb els recursos que hem posat del pla de barris, sinó amb una eina potentíssima que ha posat en marxa també aquest Govern, gràcies també als grups d'aquesta cambra, per augmentar amb 500 milions d'euros el PUOSC, que ha permès doblar els recursos i, a més, incrementar-los positivament per a aquells municipis més petits. I en el cas de les EMDs, incorporant-les a l'última subvenció que hem fet de 120 milions d'euros per ajudar a rehabilitar les instal·lacions esportives arreu del país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió.

Pregunta al Govern sobre la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió

310-00298/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Feliu i Moragues, que té la paraula.

Anna Feliu i Moragues

Molt bé. Gràcies, president. Consellera, per què el seu departament ha decidit prorrogar el contracte programa sense revisió econòmica i, a més, treure'n serveis essencials per passar-los a un sistema de subvencions que és més lent, més insegur i més burocràtic?

Miri, mentre vostès improvisen, al territori hi ha una preocupació profunda i molt real. Ajuntaments i consells comarcals no saben com es pagaran els serveis socials bàsics a partir de l'1 de gener, quan els costos han pujat i la Generalitat continua pagant imports obsolets. I d'altra banda, els professionals temen acomiadaments i les famílies amb les persones grans i els joves no saben si podran seguir disposant de serveis essencials com són el transport adaptat, el servei d'atenció domiciliària o les oficines joves i les polítiques d'emancipació.

Li recordo, consellera, que el Govern de la Generalitat és qui està obligat per llei a garantir la cobertura i finançament suficients i, no obstant, han optat per un model que deixa els ajuntaments a la intempèrie, ofegats i assumint costos que no els corresponen. Quan pensa el Govern actualitzar preus, garantir estabilitat i complir amb els compromisos d'increment de personal als diversos serveis? I abans que ens vingui amb la típica excusa, deixem les coses clares: si no hi ha pressupostos, per començar, és perquè el seu Govern no els ha presentat al Parlament. No traslladin responsabilitats; aquest caos és seu. Consellera, pensa rectificar?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada, miri, el compromís d'aquest Govern amb el món local és indiscutible i ho hem fet des del primer dia. De fet, una de les primeres accions que jo vaig posar en marxa al Departament de Drets Socials és una comissió de negociació i coordinació amb el món local, amb les entitats municipalistes, amb les diputacions, per abordar tots els àmbits que tenim de coordinació. I així ho estem fent. Estem treballant estretament en tots aquests àmbits perquè al Departament de Drets Socials, pràcticament a totes les direccions generals, una part de les nostres accions..., hi ha una part molt important de coordinació amb el món local i hem fet un *modus operandi* de tota la nostra acció des del primer dia.

Però no se'ns escapa –com bé diu, diputada– que el contracte programa és una peça clau i precisament per això hem estat treballant amb una interlocució fluida amb les entitats municipalistes i altres actors del món local per arribar a un bon contracte programa. Un nou contracte programa, del qual tenim les negociacions molt avançades, però estem en fase de negociació per poder posar fil a l'agulla a les últimes qüestions. Un nou contracte programa en què hem impulsat precisament el contrari del que vostè ha dit, diputada, que és passar tot el que sigui possible de subvencions a transferències, perquè la gestió ha de ser més fàcil, que és precisament tot el que el món local ens està dient. I el nou conveni té aquest mandat. Ho hem passat a transferències o volem passar a transferències absolutament tot el que sigui possible, excepte el que per llei no és possible. Però ara per ara, és veritat que per a l'1 de gener del 2026, doncs, no podem eliminar el contracte programa i ens hem vist obligats a prorrogar el que ja teníem fins que el nou contracte programa, amb un impuls de recursos substancials, arribi, al més aviat possible.

I amb això, en aquesta línia, estem treballant i treballarem perquè el nou conveni, reforçat i simplificat i fruit d'aquesta visió de transformació de l'Administració, arribi al més aviat possible. I en aquesta línia estem.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Gràcies, president. Doncs miri, consellera, es veu que aquesta interlocució no ha funcionat. El sistema ja funcionava i és ara que ha deixat de fer-ho. Perquè, consellera, la realitat vostè ja sap que és tossuda i aquesta pròrroga és insuficient. I aquest canvi de model és un greu error polític, sobretot segurament per no escoltar el món local com és degut. Com pot parlar d'estabilitat si no hi ha cap increment real, cap addenda econòmica i cap garantia de continuïtat? Com pot defensar un sistema que deixa a professionals precaritzats, projectes en risc i municipis pagant la factura d'un servei que és responsabilitat de la Generalitat? I sobretot, consellera, com pot dir que protegeix els drets socials quan el seu model els posa en perill? Aquest és el Govern de tothom, consellera? Ja li dic jo que no. Accepti els errors i rectifiqui.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Doncs, com deia, en la línia de reforçar el món local i la coordinació estem, hi estem treballant. I també, per posar una mica de context, malauradament en aquest país és estrany tenir uns pressupostos aprovats l'1 de gener. I això és una cosa que malauradament no és nova. El contracte programa s'ha acostumat a prorrogar tots els anys de l'anterior dècada i, a més, hi va haver dos anys que no hi va haver contracte programa. O sigui que una mica de..., posar les coses sobre el seu context.

El president

La següent pregunta és sobre el nou model de finançament.

Pregunta al Govern sobre el nou model de finançament

310-00299/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, el passat 17 de juliol vostè, solemnement, ens van explicar a tots que hi hauria acord de finançament, la seva concreció seria abans d'acabar l'any i, per tant, probablement també pressupostos. I el més calent a l'aigüera, ni una cosa ni l'altra. Ens pot explicar per què? Per què estem aquí? Ah, i, per favor, només una mica més concreta que el president de la Generalitat, que aquest dematí ha passat de puntetes per sobre el tema.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Vaig escoltar alguns diputats dir que en divuit mesos seríem independents, que Catalunya seria independent, i em sembla que ja portem uns quants anys i això no ha estat així. Els retards són bastant habituals en política, sobretot quan s'està negociant coses tan importants com un model de finançament autonòmic; per cert, caducat des de l'any 2014, el darrer aprovat l'any 2009.

Nosaltres vam dir, des de que vam arribar al Govern, que aquest era un dels nostres objectius, també perquè era un dels elements pactats amb Esquerra Republicana, i des de l'agost del 2024 estem treballant intensament. Per tant, després de vuit mesos, vam poder fer ja una bilateral, una primera bilateral, una segona el mes de juliol, on es va establir l'estructura del nou model de finançament.

Què hem fet des del juliol? Doncs anar treballant en les possibles concrecions d'aquest sistema. Justament dilluns passat, al Consejo de Política Fiscal y Financera la ministra va explicar l'estructura i va anar una mica més enllà en alguns elements d'aquest model: suficiència financera, corresponsabilitat fiscal, eliminació de les entregues a compte, un model molt més transparent, molt més pràctic, més recursos al sistema... Va entrar bastant en el detall i el que va dir és que entre el gener i el febrer presentaria la concreció dels models amb xifres.

Per tant, jo crec que sí, que tot es pot fer més ràpid, òbviament, però en un tema tan complex com aquest..., doncs jo crec que realment estem treballant, podrem tenir concrecions ben aviat i, per tant, també uns pressupostos.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Home, consellera, no em compari la independència amb un «millora del model de finançament», que nosaltres vam prometre un referèndum i vàrem fer un referèndum i vam guanyar un referèndum. (*Alguns aplaudiments.*)

El que em preocupa és que el president de la Generalitat, aquest dematí, el que diu com a gran repte durant un any: hem aconseguit un paper al juliol que deia que hi hauria un altre paper ara, abans de Cap d'Any, que diu l'altre paper que al febrer igual tindrem un altre paper.

Perdonin, reconeguim que el dimarts la ministra Montero els hi va fer una esmena a la totalitat –a la totalitat. Tira pilota endavant el model de finançament i ja parla de –com ho deia?– «model multilateral bilateral *donde todos ganan*». Li recordo allò de «tots per sobre de la mitjana»? Això no té cap sentit. I mentrestant, els catalans, això sí, puntualment paguem impostos; com a mínim 22.000 se'n van que no tornen. Dic «com a mínim» perquè ara, consellera, devem estar ja a 30.000, oi? Oi que és per això que no publiquen les balances fiscals? És aquest el motiu, oi? Perquè és un escàndol, ja, tot plegat.

Per tant, jo crec que hem de dir prou. I des del meu grup parlamentari els estem la mà, sí, per fer-ho conjuntament, per esmenar nosaltres conjuntament la plana a la ministra Montero. Plantem-nos. Bastim un gran acord de país en favor del concert econòmic. És el concert econòmic el que necessita aquest país. És el concert econòmic el que es mereix Catalunya, que no és una altra cosa que els diners que paguem amb impostos els catalans reverteixin en serveis pels catalans. Nosaltres paguem, nosaltres decidim.

Consellera, siguin valents, facin un pas endavant, abandonin la foscor de l'Estat espanyol i retornin a la llum del catalanisme polític. Nosaltres els esperem i els catalans ho agrairan, senyora consellera.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Sincerament, diputat Castellà, sap que li tinc molt «apreci», però jo sincerament no sé què haig de creure. Vostè el 2015 va anar a presentar un pacte fiscal. Els hi van tancar la porta. No va haver-hi cap resultat positiu per Catalunya. El 2017 van començar amb el procés, sí, van fer un referèndum, ja està; cap guany per Catalunya, ni en competències ni en recursos. I després, des de l'any 21, no van participar en cap taula de negociació amb l'Estat, no van posar cap proposta sobre la taula de millora del finançament, absolutament res.

Miri, nosaltres portem quinze mesos, setze mesos. Estem treballant en una proposta seriosa, basant-nos en el que vam pactar amb Esquerra Republicana. No és una reforma del model; és un nou model de finançament que ha de ser, òbviament, molt millor per Catalunya.

Per tant, si vostès realment estan tan constructius com diu, tan propositius, doncs afegeixi's a aquest consens, vingui a treballar amb nosaltres, perquè el que deia el seu programa electoral no és ben bé el que vostè ara està proposant.

I no m'escapo, les balances fiscals es presentaran i es publicaran amb la llei de pressupostos, que és el que diu la llei. I, per tant, doncs, quan toqui les publicarem, només faltaria. Però m'agradaria de veritat que s'incorporessin a aquest consens, a un nou model de finançament que ha de millorar els recursos per Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques educatives.

Pregunta al Govern sobre les polítiques educatives

310-00300/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, president. Consellera, dissabte passat el país va veure una mobilització educativa molt massiva. Milers de docents van omplir els carrers per expressar un malestar profund i sostingut, i les seves reclamacions no són noves, però sí que s'han fet cada vegada més urgents, perquè el sistema està al límit. I vostè sap que el que li dic no és una opinió, sinó que és una diagnosi unànime.

I com a Junts, estem preocupats, perquè fa dies l'avisàvem que, si no actuava, arribaríem a aquesta situació. I des del Govern fins ara només hem vist que anuncis i bones paraules. I ja ho veu, la realitat és tossuda. Si no hi ha accions realistes i contundents com li reclama el sector, el seu relat, consellera, ja no és creïble i les paraules es converteixen en fum i el fum es converteix en queixa i la queixa amenaça a futures vagues. Perquè, consellera, aquesta mobilització no és un avís aïllat. És el reflex d'un sistema que se sent esgotat, d'uns professionals que estimen la seva feina, però que no poden continuar només amb bones paraules.

Des de Junts, li hem advertit reiteradament que el sistema educatiu necessita una direcció ferma, un diàleg real i decisions valentes. I fins ara el que hem vist és una certa improvisació, un anar tapant forats i una resposta política que va tard i que ja no convenç. Per això, consellera, aquesta mobilització no és una anècdota, sinó que és una esmena a la totalitat a la seva gestió.

Per tot això, voldríem saber si el seu departament veritablement ara atacarà amb urgència i prendrà acords. I li volia fer unes preguntes. Quina lectura fa exactament d'aquesta mobilització tan massiva que ha qüestionat el rumb del seu departament? Quines mesures immediates –i remarco «immediates»– pensa aplicar per donar resposta a unes reclamacions ampliades, justificades i reiterades per tot el Servei d'Educació de Catalunya?

Consellera, el país espera de vostè i del seu departament decisions i no excuses, i espera resultats i no més propaganda. Per això, consellera, quina resposta em donaran com a Govern?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Diputada, miri, em sap greu que parli de fum, parli de paraules..., perquè el que estem fent i el que explico són fets. Aquest mateix any, sense anar més lluny..., i n'hem parlat moltes vegades, perquè tenim claríssimes quines són les prioritats, i penso més, penso que són compartides pel conjunt de la comunitat educativa: és avançar en la millora educativa, avançar en qualitat i en excel·lència. No ens fa por. És avançar també en equitat, i això vol dir acompanyar millor aquell alumnat que té necessitats de suport. I això estem fent.

I aquest mateix any –li deia abans, ho deia abans en la resposta que li donava a la portaveu de la CUP– aquí hem avançat moltíssim. Hem incrementat en més de 1.600 professionals, tant docents com de suport educatiu, per atendre aquesta diversitat creixent que veiem a les aules. Hem incorporat psicòlegs de referència als serveis territorials. Hem incrementat un disset per cent les hores de vetlladors, de monitoratge de suport, per acompanyar precisament aquests infants, per millorar en equitat. I hem doblat la SIEI. Hem doblat les SIEIs, que són aquestes unitats de suport amb docents especialitzats d'aquell alumnat que té més necessitats. I tot això no

són paraules, no és fum, no és cosa bonica; són fets que aquest any, en el curs escolar, ja hem aplicat.

I, a més a més, estem treballant tot de mesures, que vostè coneix, que són programes que ja estan als centres educatius, de reforçament de les competències, de les matemàtiques, de les llengües. Tot això és una realitat. I ho estem fent amb diàleg; estem dialogant... Volem una governança molt més propera al món local, i així ho estem fent, molt més propera a la comunitat educativa. I l'hi he explicat: compartim..., amb direccions, amb associacions de famílies, amb concertada, amb els docents –només faltaria!–, amb els sindicats. Tenim unes reunions setmanals amb la mesa sectorial. I, a més a més, tenim, com deia, la mà estesa... I, de fet, la setmana passada els hi vaig traslladar jo mateixa la voluntat de convocar calendari i reunions concretes per avançar en totes aquelles qüestions que potser encara no han d'anar a la mesa, però estan pendents de fa molts anys. Vostè mateixa ho deia: una dècada perduda no es recupera ni amb un any ni amb dos. I estem fent molts esforços per restablir una confiança amb la comunitat educativa, que sap millor que ningú que estava molt malmesa.

Però, per tant, ni desgavell ni paraules buides; són fets, són prioritats clares i són també evidentment..., demanem també que ens acompanyeu en recursos a l'hora de poder plantejar un nou pressupost.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Consellera, n'estem convençudes, de que fa accions, però alguna cosa falla perquè el carrer estava ple de docents que es queixaven. Només li demanem que actuï, que reaccioni i que rectifiqui el que calgui perquè l'educació d'aquest país no s'ho mereix.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí –ara sí. Evidentment seguirem treballant. Segueixo... Mai ningú s'ha aixecat de la taula. Seguirem treballant i tenim totalment la mà estesa per millorar aquesta situació de reconeixement i de suport a la professió docent i al conjunt del sistema educatiu.

El president

Acabada la sessió de control, continuem el Ple, que suspenem durant cinc minuts per esperar que s'incorporin la síndica general d'Aran i el seu equip.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i set minuts i es reprèn a les onze i un minut.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Intervenció en el Ple de la síndica d'Aran

351-00002/15

Eth cincau punt der orde deth dia ei era intervencion en Plen dera sindica d'Aran. D'acòrd damb er article 201.2 deth Reglament, era Mesa e era Junta de Portaveus deth Parlament acordèren era compareishença dera sindica d'Aran entà debàter sus era situacion d'Aran e eth desenvolopament deth sòn autogovèrn. En nòm dera cram-

ba me platz de salutar as membres deth Conselh Generau d'Aran e deth sòn gabinet qu'aué mos acompanhen. Dongui era paraula ara sindica d'Aran, senhora Maria Vergés Pérez.

La síndica d'Aran (Maria Vergés Pérez)

Bon dia, plan aunorable president deth Parlament, illustres deputats e deputades, aunorables conselhèrs e conselhères, magnifiques e magnifics conselhèrs generaus, secretari de Govèrns Locaus e Relacions damb Aran, delegada deth Govèrn... Saludi tanben a totes aqueres persones que seguissen aguesta intervencion a trauès de 3Cat, Lhèida TV e deth Canal Parlament.

En an 2015 aguesta cramba aprovaue era reforma dera lei de règim especiau d'Aran e, damb era, eth mandat de que, aumens un còp ar an s'auie de celebrar un debat sus era situacion e eth desenvolopament deth sòn autogovèrn, que s'iniciarie damb ua exposicion dera sindicatura d'Aran. Totun, non siguec enquia 2020 qu'aguesta compareishença s'amièc a tèrme per prumèr viatge, e aué è er aunor de tornar a presentar-me deuant de vostés entà apropar-les era Val d'Aran, era sua singularitat, es sòns rèptes, es sòns problèms e es sòns auanci.

Non sabi se vostés coneishen era teoria desenvolopada peth divulgador e consultor especialista en encastres empresariaus e de *marketing*, Simon Sinek, nomentada «Eth cercle daurat», qu'explique perqué mos estimam mès uns productes sus uns auti, ues marques sus ues autes, e era respòsta ei latent tanben ena pregunta de «per qué hèm aquerò que hèm». Ua pregunta que, sense cap dobte, definís en grana mesura era rason pera quau jo sò aué aci e, qu'ath mèn entèner, aurie de guidar a toti aqueri qu'auem er aunor e era responsabilitat d'ocupar un cargue public e, per supausat, ath propòsit darrèr de quinsevolh Administracion publica.

Eth procès que definís era teoria deth cercle daurat passe per balhar respòsta a tres granes preguntes: Qué hèm? Coma ac hèm? Perqué ac hèm? Quin ei eth nòste propòsit.

En tot balhar respòsta ad aquestes tres preguntes, sajarè enes propèrs menutes de contextualizar nauaments quina ei era realitat der autogovèrn aranés ath temps que procurarè demostrar-les qu'ei aquest autogovèrn era unica garantia entà qu'era ciutadania d'Aran mantengue, non sonque servicis publics de qualitat, se non es madeishi drets e déuers qu'era rèsta dera poblacion de Catalonha, e, en definitiva, tà que mantengue era confiança deuant dera incertesa imperanta.

Entà respóner ara pregunta deth «qué hèm» entà preservar e consolidar era autonomia politica d'Aran, cau qu'agen present qu'es politiques e accions qu'impulsam an coma objectiu qu'era nòsta tèrra, era Val d'Aran, s'adapte as rèptes presents e futurs dera millhor manèra possibla e, qu'en conseqüència, placem as persones en centre des politiques e des accions.

Atau donc, er impuls dera gestion forestau e, damb era, dera transicion energetica que permete redusir ath maxim eth consum de combustibles fossils; era recuperacion deth paisatge a trauès dera potenciacion dera ramaderia e des productes agroalimentaris, qu'ath madeish temps permeten tanben protegir es entorns des nòsti pòbles deuant des incendis de siesaua generacion; eth desplegement e millhora dera cartèra de servicis sanitaris e sociaus, que mos permeterà atier es besonhs d'ua ciutadania que viu a un minim de dues ores e mieja des centres urbans damb servicis especializadi; er impuls dera nòsta lengua pròpria, er aranés, tanben lengua oficial en Catalonha –repetisqui, tanben lengua oficial en Catalonha, e de Catalonha–, rason d'èster dera institucion e der autogovèrn, entà que sigue ua lengua viua de present e de futur, e supèr era critica situacion que patís; eth desenvolopament d'un mòdel socioeconomic que permete era retencion deth talent joen e qu'eth nòste territòri sigue sostenible en toti es sòns encastres, e, quauquarren indispensable, possar accions concrètes e eficaces que permeten superar era grèu crisi de manca d'abitatge assequible en Aran, son quauques des respòstes ara pregunta deth «qué hèm».

Se parlam der encastre d'atencion as personas ua des efemerides importantes que celebren enguan ei eth quaranten aniversari der Espitau dera Val d'Aran, que siguec possible gràcies ara insistència e compromís des aranesi e ara complicitat d'ua Generalitat de Catalunya que tot jus estreue eth trapàs competenciau en aguesta matèria. Ara, quaranta ans dempús, es besonhs e era realitat dera Val d'Aran an cambiat fòrça, tant que tanben enguan celebren quinze ans dera aliança estrategica damb er Hospital del Mar, ua hita qu'artenhiem en 2010 e qu'a permetut qu'era sanitat aranesa pogue, entre d'aves causes importantes, balhar tractament oncologic en pròpri territòri, un saut qualitatiu d'un impacte enòrme ena ciutadania aranesa. Ua pròva mès dera valor qu'a era autonomia politica dera Val d'Aran.

En aquest sens, eth projècte executiu dera reforma integrau d'aguesta bastissa veirà era lum enes pròplèu dies, entà qu'aguest equipament, qu'ei er epicentre deth nòste sistèma sanitari e sociu, s'adapte as navi tempsi dempús de quaranta ans d'existència, e balhe tanben respòsta as besonhs non sonque dera pròpria ciutadania, se non des professionals, pilar essenciau deth sistèma. E profiti aci tanben tà arregraïr, un còp mès, era ajuda e complicitat dera region sanitària deth Naut Pirenèu e Aran deth Departament de Salut dera Generalitat de Catalunya.

Respècte ath desenvolupament territorial d'Aran, coma les didia, es accions qu'amie a tèrme eth Govèrn d'Aran son encaminades a premanir eth nòste territòri tà afrontar es rèptes que se mos presenten, coma era adaptacion ath cambi climatic, era diversificacion economica, era crisi der abitatge o era retencion de talent.

Atau donc, ath delà des accions que les relataua ena mia darrèra compareishença, actuauments eth Govèrn d'Aran trabalhe en un plan integrau de gestion deth paisatge e de proteccion des entorns des pòbles dera Val d'Aran.

En aquest plan i participan de manèra coordinada e transversau diuèrsi departaments deth Conselh Generau d'Aran: per un costat, er airau d'emergéncias e proteccion contra incendis; er airau de ramaderia e de miei ambient, especialments eth dedicat ara gestion forestau; er airau de promocion economica e er airau d'innovacion.

Er objectiu d'aguest plan ei doble: per un costat, eth de protegir es nòsti pòbles deuant des huecs forestaus, en tot tier en compde qu'er abandonament progressiu deth trabalh dera tèrra a provocat er auanç descontrolat de vegetacion qu'arriba a tocar des pòbles, en tot èster en quauqui casi un autentic polvorin en cas d'un incendi, coma malerosaments auem podut veir aquest ostiu en diuèrsi endrets de Catalonha e dera rèsta der Estat.

D'aguesta forma, damb es coneishements tecnicos e scientifics qu'es professionals de Pompièrs-Emergéncias an adquirid damb eth desplegament deth plan de gestion sostenibla deth huec, qu'a estat acompanyat pes GRAF de Bombers dera Generalitat, poderam establir es perimètres de seguretat adaptadi ara realitat orografica des nòsti pòbles, qu'en tot cas son fòrça mès nauti, pr'amor des pendents, qu'aquerò que mènquen es plans d'actuacion obligatòris entàs municipis.

Atau madeish, es resultats deth projècte Ovihuec.dat, que coma saben a creat un ramat ovin e cabrum de titularitat publica coma dinamizador economic e de mantenement deth territòri, mos permeten definir un modèl de referéncia entà èster replicat en d'auti endrets. Un projècte qu'a permetut recuperar antics peishèus perduts pera disminucion d'activitat ramadèra, en tot restablir era gestion dera massa forestau e assegurar eth suenh des nòstes montanhes, ath madeish temps que s'apòste pera diversificacion economica, explorant vies de comercializacion e valoracion deth producte carni e lactic d'aguest ramat e creant lòcs de trabalh relacionadi damb era ramaderia en territòri.

Damb aquestes dues vessants, as que se higen era dera innovacion tecnologica e empresariau e era dera comercializacion e metuda en valor deth producte agroalimentari, artenheram a auer ua huelha de rota de gestion deth territòri de prumèr nivèu, a on se conjuguen: per un costat, era recuperacion e mantenement deth paisatge –element non sonque clau dera nòsta identitat, se non tanben dera nòsta economia–

en tot encaishar damb es critèris que mos an portat a èster resèrva dera biosfèra dera UNESCO; e, per aute, es auanci en gestion forestau, territorial e innovacion tà protegir as nòsti pòbles.

Mès era gestion e desvolopament territorial an de besonh tanben d'elements de planejament qu'ajuden a dessénhar eth present e eth futur deth territòri.

Atau donc, tanben aguesti mesi endarrèr eth Plen deth Conselh Generau d'Aran arrenhie ua hita de grana transcendéncia entath nòste país en tot aprovar era regulacion d'usatges e construccions admissibles en solèr non urbanizable, modificantatau es normes subsidiàries des ans ueitanta e adaptant-les ara realitat e as besonhs actuaus. Atau, dempús de decades d'innaccion, auem arrenhut eth consens des administracions entà hèr un important pas en manteniment e conservacion deth nòste paisatge, en tot méter a disposicion des Ajuntaments aranesi un esturment de gestion que les balharà claretat juridica entà hèr a complir aguesta normativa. Un seme mès entath futur.

Eth debat territorial ei ua assignatura pendent en Catalonha. Era Val d'Aran a iniciat eth sòn, mès ei clar que non pòt èster independent deth qu'a d'amiar a tèrme Catalonha. Es qüestions qu'aguest Parlament a de debàter enes pròplèu mesi, era lei de montanha e era reforma dera lei de territòri, entre eres, pòden èster un bon inici entà establir es bases deth present e futur territorial de Catalunya e, en consequéncia, tanben d'Aran.

Totun, deputats e deputades, ei de besonh, d'un imperiós besonh, que vostés comprenen qu'es leis, per si soletes, non ajuden as territòris, ne as personas, se non vien acompanyades d'estratègies, projectes e inversions concrètes e tangibles.

Ei per aquerò qu'era lei de montanha, tanplan demorada en Pirenèu, sonque poderà considerar-se un auanç se pòrte en sòn desplegament ua huela de rota concreta, tangibla e damb recorsi que permeten ad aguest territòri e ara sua gent recuperar era confiança enes administracions superiores en esvitaratau eth risc de desafeccion per part dera ciutadania pirenenca. Perqué –e sense ànim de polemizar– les ac ben asseguri..., coma podem senon deféner era egalitat entre era ciutadania de Catalonha en tot auer vist coma, pendent decades, es granes inversions s'an realizat enes àrees mès poblades, mentre qu'eth Pirenèu demoraue desbrembat darrèr dera teoria non escrita de qu'es inversions se priorizen aqui a on i a mès poblacion, e se non, demanen vostés qué en pense era gent deth Pirenèu dera linha 9 deth metro. Mès ja les è dit que non ei era mia intencion polemizar, de ben segur qu'aquera inversion ei de besonh, totun, ei tanben ua qüestion de justícia qu'es zònes de montanha reclamem ua guardada mès prigonda, empatica e estrategica tàs nòsti territòris que huge des paternalismes e des populismes as qu'auem estat sosmetudi ath long des ans.

Compreneràn, donc, qu'aguest ei un debat essenciau e urgent, entà poder dotar-mos des esturments e estratègies que mos permeten afrontar es rèptes, ja non sonque de futur, se non de present.

En cas concret dera Val d'Aran cau díder qu'aguest debat territorial ei encara fòrça incipient, quauquarren que deth Govèrn aranes ençà volem impulsar damb es accions qu'amiam a tèrme. Ei per aquerò tanben, que trabalham en çò qu'ei era dusau fasa deth procès de participacion ciutadana Aran Accion 2030, qu'a dejà arrenhut quauqui resultats dempús de cinc ans de trabalh, que s'inicièren en 2020, entà definir, de forma conjunta damb era societat aranesa, es accions e foncions que mos permeten hèr front as nòsti besonhs eseciauments enes àmbits economics e laboraus.

D'aquera labor, donc, n'a neishut er Airau d'Innovacion deth Conselh Generau d'Aran e damb eth, eth Centre d'Innovacion Territorial, Hèpic, que gràcies ath suport deth Ministèri de Transicion Ecologica e Rèpte Demografic der Estat, damb qui eth Conselh Generau d'Aran manten un convèni de collaboracion que balhe es recorsi economics de besonh entà impulsar projectes estrategics, a permetut, era metuda en foncionament de detzees d'iniciatives empresariaus en tot afavorir era generacion d'emplec de qualitat en nòste territòri. Atau madeish, eth centre acuelh tanben

era Oficina de Transición Energetica, entà acompanyar ara poblacion e as projectes que se despleguen en Aran.

Aguest acòrd damb eth Miteco, signat eth passat mes de junh, a renauit eth signat en 2022 en tot doblar era quantitat qu'apòrte er Estat respècte der anterior. Atau donc, eth ministèri a destinat en aguest nau acòrd un totau de 500.000 euros entà quate ans as qu'eth Conselh Generau d'Aran complemente damb 200.000 mès. Ua inversion der Estat que se hig a tota era inversion, era mès destacada enes darrèri trenta ans, que pòrte hèn en Aran d'ençà de 2021 a trauès d'iniciatives vinculades ara innovacion e ara retencion de talent.

Aguest ei, donc, un resum generau, de quines accions estrategiques desvolope eth Govèrn d'Aran entà balhar respòsta ara pregunta de "qué hèm?" tà desvolopar e consolidar era nòsta autonomia politica.

Totun, tà balhar sentit ad aquestes accions ei de besonh tanben resòler eth «coma ac hèm?», e aqui eth relat se torne un shinhau mès complexe. Er autogovèrn aranés a era sua basa ena defensa des drets istorics e dera identitat, en ua identitat pròpria e tanben inclusiva e ena gestion dera proximitat estant.

Dit açò, tanben cau soslinhar qu'era autonomia politica sonque pren eth sòn sentit maxim s'esdeven era clau entà melhorar era vida dera ciutadania en tot garantir qu'es persones siguen era prioritat dera accion politica. E aqui radique precisament era voluntat d'èster des aranesi, sauvada ath long des sègles, e qu'aué seguim defenent e reivindicant.

Ara ben, ara voluntat d'èster des aranesi s'i a de híger ua voluntat politica clara entà hèr efectiu, donc, aguest autogovèrn. Ua voluntat politica qu'era Val d'Aran, a trauès dera sua maxima institucion, evidèncie cada dia en sòn prètzhèt e ara qu'ei de besonh, indispensable mès lèu, que s'i hige tanben era voluntat politica de Catalonha, non sonque era deth sòn govèrn, senon tanben, era d'aguesta cramba e des grops politics que la conformen.

E coma se convertís era voluntat politica en un autogovèrn fòrt?, donc damb tres elements basics: eth desplegament competenciau, eth finançament e era leiautat e respècte institucionaus.

Çò de reauments relheuant e urgent ei auançar en desenvolopament efectiu der autogovèrn d'Aran: ei a díder, passar d'un reconeixement unicaments formau dera nòsta singularitat a assegurar eth contengut substantiu dera nòsta autonomia politica e, damb aquerò, dera nòsta capacitat tara prenuda de decisions politiques pròpies en toti aqueri encastres dera nòsta competència.

Eth desplegament competenciau qu'era lei de règim especiau d'Aran mandate, autant ena sua version de 1990 coma ena sua actualizacion de 2015, ei encara luenh de completar-se. Non m'estenerè aciu en detalhar es motius qu'an portat ad aquesta situacion, qu'an era sua origina en ua manca de voluntat per un costat e d'ambicion pera auta, damb ua responsabilitat en quauqui moments compartida.

Aguest a estat eth messatge qu'eth Govèrn qu'entèsti a hèt a arribar ath Govèrn dera Generalitat tanben en aquesta legislatura. E atau, pogui díder tanben que, per prumèr viatge d'ençà de qu'aguestes compareishences dera sindicatura d'Aran s'ami-en a tèrme en aguest Parlament, son diuèrsi es auanci substanciaus qu'auem artenhut e d'auti enes que se trebalhe entà que siguen realitat pendent aguest pròplèu 2026.

Negociacions en desplegament competenciau en matèria d'espòrts, de promocion economica, de gestion forestau o de cultura en son quauques des que, e aguest ei eth compromís que mos a trasladat eth govèrn dera Generalitat, demoram poder barrar enes pròplèu mesi damb es departaments corresponents en tot complir, non sonque damb aquerò que diden es leis, senon, e çò de mès important, tà complir damb eth pòble aranés. Uns traspassi competenciaus que, coma dejà auem dit en nombroses ocasions, non pòden depéner sonque dera existència o non de pressupòsti entà 2026, senon qu'an de compdar damb voluntat politica. Un ahèr aguest, eth dera negociacion pressupostària en Catalonha, tath que me permeti tanben era licència aué de de-

manar-les, coma representants politics de toti es catalans e catalanes, en nòm dera ciutadania aranesa, que demòstren responsabilitat, consciéncia e compromís damb toti eri.

Totun, i a àmbits enes que, malerosaments, es auanci son encara pòc definidi e, en quauqui casi, inexistents, maugrat qu'era situacion sigue critica. Les parli dera crisi pera manca d'abitatge assequible, d'un costat, e dera nòsta lengua pròpria, er aranés, der aute.

Era Val d'Aran ei un des territòris de Catalonha damb ua situacion mès critica per çò que hè ara manca d'abitatge assequible, çò que provòque un autentic drama social e tanben economic, que condicione era estabilizacion de poblacion, era retencion de talent e, damb era, eth modèl socioeconomic.

Es rasons qu'an portat ad aguesta situacion son diuèrses. Se ben eth creishement descontrolat d'abitatges d'us toristic a collapsat bona part deth parc d'abitatge, amassa damb un augment desmesurat des còsti de construccion, son ua part dera origina deth problèma, non ei mens cèrt tanpòc qu'era manca de planificacion urbanistica, de planejament e de vision territoriala per part des administracions deuant deth creishement e cambiament dera societat, amassa damb era inexisténcia d'inversion en abitatge public qu'era Val d'Aran a patit enes darrères decades, mos an portat ara ad aguesta situacion.

Ei pr'amor d'açò que, dejà ena passada legislatura ena Generalitat, se creèc era Taula Bilateral d'Abitatge entre es govèrns catalan e aranés, qu'encara non a dat es fruts demoradi. Atau donc, es passadi dies, e trasladada aguesta preocupacion e mauestar ar actuau Govèrn dera Generalitat, mos auem plaçat a desvolopar un calendari d'actuacions que, pendent es pròplèu mesi, definisquen a cuert, miei e long tèrme, non sonque era construccion de navi abitatges en nòste territòri, se non tanben mesures en àmbit competenciau que permeten ath Conselh Generau d'Aran desvolopar es accions definides en plan d'abitatge d'Aran, participat pes ajuntaments aranesi.

Er aute encastre a on, tot e era importància qu'a entà Aran e era sua maxima institucion, demoram encara auanci tangibles ei eth dera lengua. Er emplec social der aranés, que les rebrembi tanben ei lengua oficiala en e de Catalonha, a queigut prograssivaments enes darrèri vint ans. Pendent aquest temps, tot e èster lengua oficiala, coma diguèi, d'ençà dera aprovacion der Estatut de 2006, eth Conselh Generau d'Aran non artenhèc un prumèr traspàs competenciau efectiu en matèria de lengua enquia era legislatura deth 2007 ath 2011, a on era Generalitat transferic, per prumèr viatge, un totau de cent mil euros entà desvolopar es politiquas linguistiques de besonh entar aranés.

Ja pòden vostés imaginar qu'era quantitat ère deth tot insufisenta, mès, venguent d'on venguèim, siguec tota ua hita. A comdpar de 2012, era Generalitat retalhaue aquera aportacion enquiàs 60 mil euros, quauquarren que non s'esmenèc enquia 2021, a on se recuperèren aquesti cent mil euros, que mès endauant arribèren enquiàs 200.000, qu'ei çò que recebem aué en dia.

Non preteni hèr ua reclamacion exclusivaments basada enes recorsi, tot e qu'ei ua evidéncia qu'era dotacion tar aranés ei totauments insufisenta, pera sua situacion e pera comparativa damb eth catalan, senon qu'era mia reclamacion ei entà qu'autant era Generalitat de Catalonha coma aquest Parlament assomisquen qu'er aranés ei tanben lengua de Catalonha, que merite respècte e reconeishement, e qu'aquerò se demòstre damb accions concrètes e damb recorsi e damb ua estratègia que, consensuada damb era maxima insitucion aranesa, ajude, s'aquerò ei dejà possible, a reverter ua situacion qu'ei absolutaments dramatica. Qu'er aranés non sigue nomenat, ne un solet viatge, en pacte nacionau pera lengua, per exemple, ei un clar simptòma de que, tot e eth temps qu'a passat d'ençà d'aquera prumèra aparicion dera nòsta lengua en Estatut de Catalonha 1979 coma «parla que serà objecte d'especial respècte i protecció» enquia eth de 2006, damb era sua oficialitat, en tot passar pera lei der occitan, aranès en Aran de 2010, que des d'alavetz dromís eth sòn des justis, sense

cap desenvolupament ne materializacion, Catalonha encara non a interiorizat qu'era lengua pròpria d'Aran ei tanben causa sua.

Quauquarren que tanben se visualize ena estratègia qu'era Corporacion Catalana de Mieis Audiovisuaus amie a tèrme ar entorn dera nòsta lengua. Pr'amor que, tot e que cèrtaments i a agut un laugèr augment dera produccion audiovisuau en aranés, non ei mens cèrt qu'es nòstes reiterades demanes de consensuar ua programacion audiovisuau en aranés que respone as rèptes qu'era lengua pròpria d'Aran a, seguís-sen sense èster escotades.

Ues demanes que non an pas era voluntat de contròl o censura, senon, que se basen ena evidéncia qu'èm nosati es que coneishem ben quini son es besonhs dera lengua en territòri e quines pòden èster es melhors accions a implementar entà, coma digui, afrontar er enorme rèpte de conservar er aranés.

A despiet d'açò, voi tanben reconéisher eth pas dat peth Departament de Politica Lingüística dera Generalitat en tot crear era Direccion de Servicis Territoriaus de Politica Lingüística deth Naut Pirenèu e Aran, ocupada per un gran coneishedor dera nòsta realitat lingüística e des rèptes qu'afrontam, e que demoram pogue èster er inici immediat d'un cambi substancial enes dinàmiques e estratègies ar entorn der aranés per part dera Generalitat. Aquest pas se hig a un aute de fòrça important, coma ei tanben qu'eth Conselh Generau d'Aran, en tot representar ar aranés, age entrat a formar part deth Conselh des Lengües Oficiaus d'Espanha, impulsat peth Ministèri de Politica Territorial.

Era lengua pròpria d'Aran, er aranés, ei er èish vertebrador dera nòsta identitat. Ua identitat que, non mos cansaram de repertir, ei inclusiva e concentrada, mès qu'a de besonh afiançar es sues arraïcs entà assegurar eth sòn futur e era sua perviuença e, per tant, eth sòn autogovèrn. Era lengua e cultura, era istòria, es institucions pròpies e era istorica voluntat d'èster des aranesi son era origina der autogovèrn aranés. Sense açò, era capacitat de gestionar e decidir despereish.

Ei per aquerò que, des deth Govèrn d'Aran, conscients coma èm deth besonh de remontar aquesta critica situacion, trabalham entà compdar damb es recorsi e, tanben, damb es complicitats de besonh. Ues complicitats qu'auem trobat enes darrèri mesi en Radio Television Espanhòla, que ven de crear era figura deth coordinador des lengües oficiaus e minorizadas, e damb qui, amassa damb era Universitat Pompeu Fabra, organizam en Aran, es pròplèu dies 27 e 28 de noveme eth Prumèr Congrès Internacionau sus Comunicacion, Tecnologia e Lengües Minoritàries, que tractarà sus eth papèr dera intelligéncia artificial e des naues tecnologies coma aliades ena creacion de contengut periodistic e audiovisuau.

Ua hita importanta que mètque tanben eth camin qu'eth Govèrn d'Aran seguís entà, coma digui, hèr a perviuèr era nòsta lengua. Demostrar qu'ei ua lengua utila e de futur. Per aquerò trabalham tanben entà possar ua factoria de contenguts audiovisuals en aranés que, ath delà, gràcies ara IA, pogue replicar-se ena rèsta de lengües minorizadas der Estat.

Un des rèptes mès grani que calie afrontar, d'ençà dera reforma dera lei d'Aran en 2015, ère eth compliment dera sua disposicion adicionau cincaua que didie –citi textuauments–: «A comptar de l'entrada en vigor d'aquesta llei, en un termini màxim de tres anys, la Comissió Bilateral Govern de la Generalitat i del Consell General d'Aran ha de revisar i estudiar la idoneïtat del model de finançament establert pel títol VI i negociar i acordar les modificacions que escaiguin. En qualsevol cas, la modificació total o parcial d'aquest model ha de complir els principis de transparència, estabilitat i coordinació d'acord amb les propostes del Consell General d'Aran sobre aquesta matèria».

Donques ben, an estat de besonh dètz ans –dètz–, a despiet qu'eth mandat dera lei ère d'un termini màxim de tres ans, entà qu'aquesta negociacion age esdevengut ua realitat. Atau donc, me platz poder anonciar qu'ei previst qu'a prumèrs de 2026 es govèrns d'Aran e de Catalonha signem er acòrd entà qu'eth Conselh Generau d'Aran

age, per prumèr còp, un sistèma de finançament especific e singular qu'a de balhar estabilitat e transparéncia e garantir de manèra efectiva era nòsta capacitat d'autogovèrn. (*Aplaudiments.*)

Voi aciu hèr tanben un reconeishement e arregraïment ath Departament d'Economia dera Generalitat pera sua predisposicion entà arribar a un acòrd. Aquest finançament que, tanben per prumèr viatge, non depenèra exclusivaments de çò que recep dera Generalitat, senon qu'inicie eth camin entà hèr, per fin, deth Conselh Generau d'Aran ua administracion corresponsabla entà obtier es recorsi de besonh. Un camin que coma digui comence damb aquest prumèr pas entà sentar es bases deth sistèma de finançament e qu'a de perméter que, en un periòde limitat en temps, aquesta corresponsabilitat creishe e se consolide.

En definitiva, finauments, dempús de mès de trenta ans d'autogovèrn ena Val d'Aran, se comence a reconéisher, de facto, era nòsta maduresa e capacitat politica.

Atau madeish, aquesta «metuda ath dia» se me permeten era expression, de çò qu'a d'èster eth modèl de finançament d'Aran, a d'anar tanben acompanhat, sense guaira mès demora, dera, aquesta òc «metuda ath dia» per çò que hè as inversions ena Val d'Aran, que mos an plaçat pendent es darrèri quinze ans ara coa de Catalunya en çò que hè ara inversion reau liquidada pera Generalitat. Inversion en infraestructures viàries, equipaments, e comunicacions e naues tecnologies son essenciaus actuauments.

D'aguestes, concrètaments dues: eth bastiment d'un centre culturau, tanplan reclamat istoricaments, que pogue remassar e acuelher era produccion e creacion culturau d'un territòri coma eth nòste, damb cultura e lengua pròpria, e eth bastiment d'un centre esportiu especializat en nhèu e montanha, que balhe respòsta as besonhs d'un airau tant important entà Aran coma eth der espòrt, son coma digui dues inversions que de ben segur ajudarien a restablir er equilibri e era equitat respècte des territòris vesins.

Un des elements clau entà arténher aquesta corresponsabilitat financèra ei, atau e coma remasse era lei d'Aran en sòn article nauanta dus, ei eth dera possibilitat de participacion en tributs de d'aves administracions. Coma vostés coneishen, eth finançament deth Conselh Generau d'Aran se base en un hons de finançament incondicionat qu'ath long des ans a estat era clau de vòuta des recorsi qu'era maxima institucion aranesa a recebut, e qu'a atrauessat lums e, sustot ombres ena sua interpretacion e compliment. Ena sua immensa majoritat es recorsi an estat dotadi damb destins finalistes, çò qu'a dinamitat, ath long de mès de tres dècades, era nòsta autonomia politica.

Ei per aquerò que, en tot seguir aquest critèri compartit damb eth Govèrn dera Generalitat, aué pogui tanben anonciar qu'andús govèrns auem arribat a un acòrd entà qu'aquesta participacion en tributs de d'aves administracions comence a èster ua realitat.

Atau donc, auem acordat qu'era recaptacion dera taxa toristica qu'era Generalitat amie a tèrme en territòri dera Val d'Aran sigue destinada integraments ath Conselh Generau d'Aran. Un auanç istoric que, coma digui, encete eth camin, long e complèxe, òc, mès, per prumèr viatge, reau e tangible, dera consolidacion dera autonomia politica d'Aran.

Totun açò, er autogovèrn aranes ei mancat encara de quauquarren essenciau: reconeishement efectiu. Òc, aué, 19 de noveme de 2025, eth Conselh Generau d'Aran, era maxima institucion aranesa, maugrat çò qu'especifica eth pròpri Estatut d'autonomia e era lei de regim especiau, demore considerada autant juridica coma administrativaments coma ua administracion locau. Ua anomalia autant institucionau coma juridica, que mos pòrte dirèctaments ath collapse. Eth reconeishement, acceptacion e respècte efectiu dera nòsta singularitat ei ja ua urgéncia.

Coma dejà venguem defenent pendent es darrèri mesi, ei de besonh reforçar eth concèpte de qu'era legislacion de regim locau sonque s'a de poder aplicar en Aran

de manera supletòria ara sua regulacion especifica, ei a díder, ara regulacion pròpria d'Aran, respectant tostemps era sua singularitat. Atau les ac trasladè a prumèrs d'aguest an a toti es grops politics deth Congrès des Deputats en Madrid e atau tanben ac auem hèt a saber ad aguesta cramba.

Ei pr'amor d'aquerò qu'aué voi arregrair e reconéisher, en nòm deth pòble d'Aran, as grups politics deth PSC, Junts per Catalunya, Comuns, Esquerra Republicana e CUP, qu'ager madeish soscriueren era prepausa presentada en registre d'entrada d'aguesta cramba entà qu'eth Parlament de Catalonha reconeíshe aguesta singularitat deth Conselh Generau d'Aran. Deputats e deputades, damb aguest gèst an vostés daurit era pòrta tara reparacion d'ua injusticia qu'incidís dirèctaments en benèster des persones dera Val d'Aran e qu'a de poder materializar-se a nivèu estatau, en tot èster Aran er unic territòri singular que non ei reconeishut ena lei de bases der Estat.

Ua pòrta que demorem que non se barre, e qu'ajude a posar d'autes iniciatives, coma era reforma dera lei d'Aran, o era possibilitat qu'aguesta compareishença s'amie a tèrme en un plen monografic que permete un vertadèr debat sus Aran en aguesta cramba. Gràcies peth sòn compromís. (*Aplaudiments.*)

Er ahèr dera singularitat, que non vò díder privilègi..., repetisqui: singularitat non ei privilègi, ei respècte; coma digui, pòrte intrinsec un aute ahèr de grana transcendéncia entà, damb totes dues, completar damb eth referent ath respècte e leiautat institucionaus, es tres elements basics sus es que se sostente un autogovèrn fòrt. Les parli dera tèrra, deth territòri. Parlar de tèrra ei parlar d'identitat, d'arraïcs e de futur, era tèrra mos conècte damb er intangible que provòque un sentiment de pàtria e mos pòrte eth rebrembe deth passat, un passat qu'aunoram e que mos servís d'inspiracion entà bastir era tèrra de deman. Tèrra ei era institucion mès antiga d'Aran, en recebie aguest nòm era agrupacion des cònsols deuant des qu'eth poder reiau juraue eth sòn compromís damb era Val d'Aran. Tèrra ei er endret comun a on hèm vida e trabalh, a on arrim e ploram, ei era interrelacion deth grop, aquíu a on se bastissen e comparissen es valors de comunautat.

Ei per açò que viuem damb cèrta preocupacion, e de viatges damb incomoditat, eth procès de division territoriala qu'amie a tèrme Catalonha. Era division deth territòri en vegueries non ei, coma saben, compartida en Aran. Pr'amor d'aquerò, era pròpria lei d'Aran remèrque que non podem èster inclodidi en cap auta division que non sigam nosati madeishi, qüestion qu'ei innegociabla entà nosati. Totun, mès enlà des critèris juridics e politics, considèri de besonh ua naua guardada damb naua critèris especifics de foncionalitat territoriala.

E me permeteràn era gosadia d'aufrir-les ua brèu reflexion ath respècte d'aguest debat: e ei que, ath nòste entèner, quinsevolh division territoriala que non age coma element vertebrador e definitòri era distància dera ciutadania as servicis publics, e, damb era, er empoderament territoriala locau, ei destinada ath fracàs.

Aguesta ei era vertadèra pèira angulara de quinsevolh debat territoriala, un debat qu'en definitiva, encara que les pogue sonar un shinhau naïf, a de besonh d'ua grana dòsi d'escota activa e d'empatia. Dilhèu a arribat eth moment, donc, de híger ua naua expression ath diccionari: era empatia territoriala.

Non sabi se damb tot açò que les è dit, è podut respóner ara darrèra des preguntes, e dilhèu mès importanta: «Perqué hèm aquerò que hèm?», mès pensi qu'enes mies paraules se pòt entreveir era respòsta: perque creiguem en ua Val d'Aran fòrta, a on era sua ciutadania pogue víuer damb esperança en futur e oportunitats de present, a on era nòsta identitat sigue preservada ath temps que mos neurim des indentitats qu'arriben, a on era nòsta tèrra mantengue viuua era eréncia des nòsti pair-sénhers en tot s'impulsar entà deuant.

L'Aran, senyores i senyors, és terra de pacte, d'integració i d'acollida. La seva gent ha mantingut viva i indestructible, durant segles, la nostra voluntat de ser. Una terra que sobreviu, encara, als grans embats que sacsegen el planeta de la mà dels populismes i totalitarismes que utilitzen la por i la incertesa per a donar solucions

fàcils a problemàtiques molt complexes, culpabilitzant de tots els mals a qui menys culpa en té.

Però tot això no és gratuït. És fruit de comptar amb unes institucions pròpies que, a més de mantenir viu el llegat dels que ens han precedit, treballen per millorar la vida de la gent. I ho fem des de la proximitat, l'únic antídote que permet lluitar contra aquesta por, contra la complexitat d'un món i d'una societat que està perdent la confiança en les administracions públiques.

Aquesta és la grandesa de l'autogovern aranès. Una grandesa que també els pertany a vostès i per això els demanem que creguin en l'Aran. Crec sincerament que comencem a deixar enrere l'etapa del paternalisme i estem encetant una nova era en les relacions entre Catalunya i Aran, de la que vostès, diputats, diputades, Govern de Catalunya, n'han de ser també protagonistes. No ens deixin sols.

Acabo la meua intervenció amb un fragment d'una cançó del grup Nadau, probablement el grup de música en occità més conegut arreu, que els he traduït al català per a millor comprensió de tothom. Ells fa més de quaranta anys que canten en occità per no oblidar les arrels. En una de les seves cançons, «Montanhòu», himne a la terra i a l'orgull de ser de muntanya, diuen això: «Sobre el cim de les terres altes, / hem fet servir tantes sabates, / posar un peu davant de l'altre / i tornar a començar de nou. / Així volem la nostra vida, / així la nostra dignitat, / guanyar-se el pa de cada dia, / sense demanar caritat.

»Si pugem al cim de la muntanya, / és per a poder mirar més lluny. / Allà baix hi ha la plana, / amb els afers de l'altre món. / Al bell mig dels esbarzers, / el camí sempre és estret. / És un honor ser en aquesta terra / i poder restar dempeus.»

El meu agraïment i el de la màxima institució aranesa i el del poble aranès a aquesta cambra, especialment al seu president i a la seva Mesa, que ha demostrat com mai el seu compromís amb l'Aran, així com a l'Oficina de l'Aran, que manté sempre viva la flama en aquest Parlament. I, tanmateix, vull també expressar el nostre reconeixement i gratitud al Departament de Presidència de la Generalitat, encapçalat pel seu conseller, que juntament amb la Secretaria General, la Secretaria de Governos Locals i Relacions amb l'Aran i la seva assessora i la Direcció General de Coordinació Interdepartamental, han comprès perfectament els nostres anhels i necessitats, des d'una mirada d'igual a igual, amb respecte i lleialtat institucionals que des de la vall sempre hem mantingut.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

El president

Fòrça gràcies, magnífica sindica. Ara seguida, un còp acabada era intervencion dera sindica d'Aran e atau coma acordèc era Junta de Portaveus intervierà en nòm deth Govèrn eth conselhèr dera Presidència per un temps de dètz menutes. A era paraula eth senhor Albert Dalmau Miranda, conselhèr dera Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

President, deputats e deputades, planvoluda sindica, conselhèrs deth Conselh Generau d'Aran, secretari de Govèrns Locaus e Relacions damb Aran, autoritats que mos acompanyen. Permeten-me abans d'arren méter en valor era preséncia dera sindica en aquest Plen. Non ei sonque un gest institucionau, qu'arregraisque eth Parlament, ei ua expression viua de pluralitat e riquesa territoriau e culturau de Catalonha. Èm ací tanben perque era istòria d'Aran mos rebrembe qu'era convivència e era coesion s'an bastit sus uns drets istorics qu'eth pòble aranés a defenut ath long des sègles.

Era Querimònia de 1313 va ser el punt fundacional de la singularitat d'Aran i del dret propi que ha configurat la manera aranesa d'organitzar-se i viure. Aquesta carta magna és l'arrel d'un autogovern que ha resistit en els moments més difícils i que, després de més d'un segle d'interrupció, va ser restituït el 1991 amb la recuperació del Conselh Generau d'Aran. Un restabliment que va suposar retornar a la

ciutadania aranesa la seva institució pròpia i el reconeixement polític d'una identitat que mai no s'havia extingit. Per això, la llengua, la cultura i les institucions són la clau que explica per què som aquí avui, i per què tenim el deure de seguir enfortint aquest autogovern.

Un autogovern que sonque a sens se se tradusís en reconeixement institucional, en recorsi e inversions que hèsquen possible eth sòn desenvolupament reau. Des deth Govern dera Generalitat reiteram eth nòste compromís peth respècte institucional vèrs era singularitat d'Aran.

Un respecte que s'ha de demostrar dia a dia, amb gestos i símbols, però també amb coherència i constància. No pot quedar-se en les paraules, sinó que ha d'impregnar l'acció de tots els departaments, la manera com ens relacionem i la forma com reconeixem d'igual a igual l'autogovern d'Aran. Avui també aquest autogovern es veu especialment reforçat amb la proposició de lleis que s'ha presentat pels grups parlamentaris Socialista i Units per Avançar, Junts, Esquerra Republicana de Catalunya, els Comuns i la CUP. Un avenç històric que consolida el reconeixement de la singularitat d'Aran. Una iniciativa que garantirà que la legislació local respecti el règim especial d'Aran, com, per cert, va aprovar la comissió bilateral el passat 9 de gener, i que la normativa local només s'apliqui de manera supletòria a la llei pròpia d'Aran. És a dir, que el Conselh Generau d'Aran deixi de considerar-se com un ens local. I pot comptar amb la mà estesa del Govern en el seu conjunt i amb mi mateix per acompanyar-los en aquesta reivindicació a la legislació estatal. Tingui per ben cert que l'acompanyarem en aquesta reivindicació al Congrés dels Diputats.

Compartim la voluntat de preservar i promoure la identitat pròpia d'Aran, la seva cultura, la seva llengua i el seu patrimoni, com un valor que enriqueix el conjunt de Catalunya. Deia el poeta aranès mossèn Condó Sambeat: «Eth parlar que jo vos dèishi / com ua pèrta sauvatz-lo, / com un bèth jardin saucatz-lo. / Non cambietz! / Tostemp gascons!»

L'aranès és patrimoni d'Aran, òbviament, però també ho és del conjunt de Catalunya. I sabem que encara hi ha camí per recórrer pel que fa a les actuacions necessàries per a la seva protecció i promoció.

Per això, sap vostè que el Govern està explorant fórmules per treballar de manera consorciada en favor de la llengua aranesa i per reforçar-ne la presència i l'ús en tots els àmbits, com ha expressat amb relació al Departament de Política Lingüística.

Però, com bé apuntava la síndica, també calen recursos i inversions. A la passada comissió bilateral, de principis d'any, vàrem acordar la creació d'un grup de treball per elaborar les bases del que ha de ser el nou model de finançament singular de l'Aran, un sistema propi, que suposarà un salt qualitatiu respecte a l'acord aprovat l'any 2019 i que, recordem-ho, partia d'aquesta xifra base de 23 milions d'euros, amb una quantitat que ja podem avançar que s'incrementarà per sobre dels 40 milions.

Per aquesta qüestió, i tal com ha assenyalat la síndica, es convocarà una comissió bilateral extraordinària durant el primer trimestre de 2026 per aprovar les bases d'aquest nou model de finançament.

És en aquest context que vull subratllar també la necessitat que els pressupostos de la Generalitat del 2026 han de ser un instrument que consolidi aquest camí i permeti fer un pas endavant també en el finançament de l'Aran.

Mentrestant, conscients de les necessitats financeres del govern aranès, la Generalitat de Catalunya ja ha aprovat els suplements de crèdit de l'any 2025 per valor de més de 2,2 milions per cobrir les despeses sanitàries i de personal del Conselh Generau d'Aran.

La feina compartida entre ambdós governs es tradueix en acords concrets, com el que avui ha exposat la síndica, en relació amb la recaptació de la taxa turística. El Govern va aprovar, en la sessió del passat dimarts, no només aquest reforç del sistema de finançament de l'Aran amb relació a l'aprovació de la transferència addicional del trenta per cent del Fons al Foment de Turisme recaptat en el seu territori.

Es preguntaran: això què vol dir? Fins ara, el Conselh Generau d'Aran rebia el vint per cent dels recursos del fons del territori i hi afegirem aquest trenta per cent per assegurar que el cinquanta per cent de tota la recaptació de l'impost turístic a la Vall d'Aran quedi en mans del Conselh Generau d'Aran i permetre que al cent per cent del recaptat en l'impost turístic quedi gestionat per les institucions araneses. És un increment significatiu, que millora l'autonomia financera del Conselh i, sobretot, enforteix la seva capacitat per impulsar també les polítiques de promoció turística, també les de promoció econòmica, en les que hem d'avançar en el seu traspàs.

D'altra banda, vista la regulació legal vigent, hem acordat una transferència, però el camí és clar: cal modificar la llei perquè l'Aran pugui gestionar el cent per cent de la seva recaptació. Això és avançar en la corresponsabilitat fiscal i financera, de tractar la bilateralitat entre les dues institucions.

Per altra banda, no volia deixar sense resposta, com bé ha fet la síndica, una de les situacions més urgents a Catalunya i a l'Aran. Em refereixo, òbviament, a l'emergència habitacional. L'Aran afronta reptes en matèria d'habitatge molt específics: la pressió del mercat turístic, la manca d'oferta per a la població resident, la dificultat d'accedir a l'accés a l'habitatge és ben conegut. No és el mateix parlar d'habitatge a Vielha, a Les o a Naut Aran que fer-ho a l'àrea metropolitana de Barcelona o a la plana de Lleida. Aquí la realitat és una altra. Molts habitatges buits durant bona part de l'any, preus que s'escapen de la capacitat adquisitiva de la gent del territori i una demanda creixent de segones residències que dificulten encara més l'habitatge amb accés habitual.

Des del Govern de la Generalitat som plenament conscients d'aquesta realitat i no només l'escoltem, sinó que la compartim i la fem nostra. La Taula d'Habitatge de l'Aran, constituïda la passada bilateral i presidida per la consellera Paneque i la síndica, és l'eina que hem impulsat per construir propostes a mida, compartir diagnòstics i, sobretot, posar en marxa mesures que tinguin un impacte real en la vida dels aranesos i araneses. Per concretar-ne una d'elles, som conscients que una de les principals problemàtiques és la proliferació dels habitatges d'ús turístic i, per això, podem treballar conjuntament amb el Conselh Generau d'Aran per avançar en la matèria inspectora i posar els recursos necessaris per poder fer complir la llei.

Vull ser també molt honest en un aspecte que el territori fa anys que assenyala: l'Aran ha patit una manca crònica d'inversions que ha limitat durant massa temps la capacitat de donar respostes a les necessitats reals del territori i al seu desenvolupament. I aquest és un dèficit que el Govern reconeix, però que sobretot vol revertir. Per això, hem obert una revisió de les inversions estratègiques a l'Aran, una revisió que ha permès identificar la necessitat de tirar endavant alguns dels projectes que assenyalava la síndica en la seva compareixença, com ha de ser la posada en marxa d'un centre especialitzat en esports de neu i de muntanya o la construcció d'un nou equipament cultural a la Val d'Aran que sigui un element capillar i central sobre la promoció de la cultura, la llengua i les tradicions araneses.

Alhora, continuem treballant amb el compromís de treballar pel benestar de la ciutadania aranesa, amb una mirada centrada en l'equitat territorial i en el ple accés als serveis públics. És en aquest sentit que treballarem amb el Conselh les futures lleis de muntanya i de territori, que han de garantir l'equilibri i la cohesió territorial i poden jugar un paper essencial per a l'atracció de talent en el territori.

Per últim, i com bé saben, la llei del règim especial d'Aran preveu que com a mínim se celebri una comissió bilateral cada any. En aquest sentit, el compromís de la síndica i el nostre és convocar el proper 11 de desembre una nova reunió de la comissió bilateral per formalitzar els acords ja avançats i avançar en els nous traspasos de competències i inversions que tenim sobre la taula.

Però més enllà de fer-los una fotografia a dia d'avui, que no és fàcil resumir en deu minuts, el que els vull transmetre'ls a la síndica i a la cambra és la voluntat del Govern d'acompanyar l'Aran en aquest camí, de fer-ho des de la confiança mútua

i des de la convicció que només sumant esforços podrem donar resposta als reptes que tenim endavant.

Sé que la síndica, i amb ella el Govern d'Aran, reclama més agilitat, més concreció i més recursos, i tenen raó. Però també vull posar en valor el camí recorregut, la creació d'espais de treball conjunt i la capacitat d'arribar a acords en qüestions tan sensibles com la recaptació de l'impost d'estades en establiments turístics o la celebració imminent d'una nova comissió bilateral, que ha de servir per avançar en els temes pendents i, sobretot, per avançar en el nou sistema de finançament amb major corresponsabilitat.

Crec que no només es tracta d'això, sinó més aviat de transmetre la voluntat real d'escotar, de parlar i actuar i reconèixer-nos d'igual a igual. Algunes carpetes estan més avançades que altres, òbviament, ho deia la síndica, i jo també els ho dic, però les fites com les que hem anunciat avui marquen el camí; un camí pel ple desenvolupament del règim especial de l'Aran, per promoure la seva cultura, la seva llengua, les seves inversions, però sobretot els serveis públics i les necessitats de les infraestructures, que és el que arrela en la població en el territori.

Arregraïm de nau era presència deth Govèrn aranés en aguesta cramba e eth sòn compromís peth treball conjunt. Sabem qu'auançam amassa tà qu'er autogovèrn d'Aran sigue garantia deth benèster des aranesi e araneses. E atau ac haram.

Moltes gràcies.

El president

Fòrça gràcies, senhor conselhèr. Dauriram ara un torn d'intervencion des representants des grops parlamentaris per un temps maxim de dètz minutes cada un.

A era paraula, peth Grop de Junts, eth deputat senhor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Fòrça gràcies, president. Magnífica síndica, magnífiques i magnífics consellers generals, consellers i conselleres, diputades, diputats, bon dia a tothom.

Benvenguda sindica e membres deth Conselh Generau d'Aran, un còp mès, en Parlament de Catalonha, sedença dera nòsta sobeiranetat, e qu'ei casa sua. Per tresau an consecutiu auem era escadença d'escotar en session plenària e non en comission era veu d'Aran en un debat especific, un dia de solemnitat entà Aran e entad aguesta cramba.

Fòrça gràcies, sindica, pera sua detalhada exposicion des reivindicacions nacionaus, es demanes, es problematiques e es prepauses que plantegen entà Aran.

E, tà començar, des de Junts volem reafirmar eth compromís, un viatge mès, damb Aran, ua realitat nacionau, damb personalitat pròpria e diferenciada laguens de Catalonha, damb institucions, lengua pròpria e ua longa tradicion d'autogovèrn. Perque quinsevolh persona qu'aspire as maximaus còtes d'autogovèrn per Catalonha compren e defense era singularitat e era voluntat d'èster d'Aran.

Precisament sobre aquesta base de singularitat i d'institucions pròpies d'autogovèrn, se sosté la proposició de llei sobre el reconeixement de la singularitat d'Aran que hem registrat conjuntament, com s'ha dit, diversos grups al Parlament; una proposició de llei que és una petició de la síndica i del Conselh Generau d'Aran i que ens va fer arribar formalment a tots els grups. De fet, ho vam parlar directament durant la passada Hèsta d'Aran, al santuari de Nostra Senyora de Mijaran, quan la síndica ens ho va traslladar i tal com li vaig dir el 17 de juny, pot comptar amb el suport i la complicitat de Junts per continuar reforçant l'autogovèrn de la Val d'Aran.

Per això, ahir mateix es va registrar la proposició de llei amb petició de lectura única i amb Junts per Catalunya com a signants; una llei que ha de garantir que la legislació local només s'aplicarà a l'Aran i al seu Consell i Conselh Generau en absència de regulació específica i sempre respectant la seva singularitat.

Però això és possible gràcies a la recent modificació de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de règims del règim local..., de bases del règim local, que ha afegit una

nova disposició addicional dissetena que estableix que la legislació estatal en matèria de règim local s'aplicarà respectant, en tot cas, la posició singular en matèria del sistema institucional recollit a l'article 5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, així com les competències exclusives i compartides en matèria de règim local i organització territorial, un reconeixement dels drets històrics de Catalunya en matèria de règim local impulsat pel Grup de Junts a Madrid.

Amb la seva aprovació, i gràcies al que preveu l'Estatut, dotem el Conselh Generau i el poble aranès de més eines d'autogovern. En acabar aquest debat també sàpiga, magnífica síndica, que el Parlament aprovarà la llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, on també consta una disposició final tercera per respectar les competències del Conselh Generau en matèria d'integració social i sanitària. Per Junts per Catalunya, la identitat i les competències de l'Aran són fonamentals.

I si parlem d'identitat, hem de parlar de llengua. L'una no s'entén sense l'altra. L'any passat vostè, síndica, ho definia com un binomi indissoluble. L'aranès és l'eix vertebrador de la identitat aranesa i alhora, i vostè ho ha recordat i convé recordar-ho sempre, una de les llengües oficials de Catalunya. Però, com passa amb el català, l'oficialitat no garanteix per si sola ni la vitalitat ni la seva projecció futura. No és una bona notícia que la situació del català ocupi tantes intervencions al Parlament. Estem francament preocupats. El català està en situació d'emergència; requereix un punt d'inflexió que malauradament ni el Departament de Política Lingüística ni el Pacte per la Llengua són. Manca compromís del Govern i les poques mesures que s'adopten són d'aparador.

E çò que li passe ath catalan, li passe ar aranés. Era arribada de persones nauengudes, sense capacitat entà poder decidir des d'acieu politiques d'acuelhuda e de ciutadania, er usatge dera lengua entre es joeni e en léser, er aprenedissatge dera lengua en aqueri trabalhs damb ua relacion dirècta damb er usatgèr, er usatge dera lengua ena escòla... son bèri exemples des rèptes qu'afronten er aranés e eth catalan.

Per això demanem al conseller de Política Lingüística i al conjunt del Govern un canvi de rumb i un compromís màxim amb l'aranès i amb el català, com també trobem a faltar compromís del Govern espanyol en el pluralisme de l'Estat i, de manera concreta, en el suport a l'aranès.

L'Aran aspira a governar-se des de la proximitat, i així ha de ser, per eficiència, però sobretot perquè té voluntat d'avançar en l'autogovern. Hem escoltat atentament, síndica, les reivindicacions concretes en matèria competencial, i és evident que autogovern va indissolublement lligat a finançament, precisament l'altra demanda històrica del Conselh Generau.

Sense un finançament adequat és impossible desenvolupar l'autogovern i donar resposta a les necessitats de la ciutadania, i això ho sabem perfectament a Catalunya. La Generalitat ha de desenvolupar les polítiques de l'Estat del benestar, però, per contra, depèn de l'Estat espanyol pels ingressos, sense pràcticament capacitat de decisió. I el més greu, rebem ingressos insuficients per donar resposta a les necessitats i absolutament inferiors al que generem amb impostos. Sí, estem parlant del dèficit fiscal.

En aquest sentit, síndica, l'emplacem a sumar-se a la defensa d'un nou model de finançament, un concert econòmic que atorgui plena sobirania financera a Catalunya. Si a Catalunya li va bé, a l'Aran li anirà bé. Si Catalunya acaba amb el dèficit fiscal que pateix de fa més de quaranta anys, l'Aran podrà disposar de més recursos amb un model de finançament adequat al seu autogovern.

I com no pot ser d'una altra manera, síndica, ens fem nostres i prenem nota de les preocupacions que ens ha plantejat: l'habitatge, la gran preocupació de moltes famílies i de manera especial de molts joves que veuen que l'accés a un pis és un objectiu inabastable. La manca d'oferta assequible expulsa joves de l'Aran i dificulta la contractació de professionals. I des de Junts defensem polítiques d'habitatge d'ampli consens dels sectors afectats, institucions i sector privat; mesures que afavoreixin

l'increment de l'oferta i fugin de les propostes populistes i dogmàtiques de l'extrema esquerra que aboquen el país al fracàs.

I si parlem d'activitat econòmica, hem de parlar de turisme, pilar fonamental de l'economia de l'Aran i del país. Cal afrontar canvis per garantir-ne el futur: desestacionalització, turisme de qualitat, adaptar-se al canvi climàtic, diversificació..., reptes que cal afrontar. I, evidentment, des de Junts rebutgem aquells sectors minoritaris que volen que el Pirineu sigui un decorat. En parlàvem l'any passat i en tornem a parlar enguany, els efectes i l'enorme desafiament que suposa el canvi climàtic. I és evident que l'Aran, com el conjunt del Pirineu, hi és especialment sensible. Desafiament en la gestió de les emergències, gestió forestal, àmbit energètic, etcètera. Que la Val d'Aran sigui reconeguda per la UNESCO com a Reserva de la Biosfera ens demostra que és un territori referent de bones pràctiques en desenvolupament territorial, ambiental i socioeconòmic.

I tot plegat va molt relacionat amb el model de país que volem, un país que volem viu, en xarxa i equilibrat territorialment. No volem zones que perdin població, sinó al contrari, veure que en guanyen, que els joves poden quedar-s'hi, emprendre negocis i crear activitat econòmica. Per això ens incomoda molt quan determinats dirigents del PSC parlen de la Barcelona dels 5 milions, mentre continuen oblidant la nacional 230 i la nacional 260.

Des d'aquest estiu, certament, Catalunya disposa d'una nova eina altament reivindicada, la llei de l'estatut de municipis rurals, però en resta pendent el desplegament i, sobretot, que els municipis rurals en vegin realitats, millores concretes pels veïns i veïnes. Però sobretot resta pendent la llei de muntanya, que el Govern va anunciar que s'aprovaria el primer trimestre de l'any –de l'any 2025–, i no en tenim notícia; una llei que ha de permetre revitalitzar els territoris de muntanya, que, com explica sempre vostè, síndica, tenen unes especialitats i necessitats diferents de la resta de comarques rurals.

Com a pirinencs, hem fet seves les seves paraules de l'any passat: «El Pirineu és un espai territorial poc cohesionat, mal comunicat entre si i amb estructures històricament aïllades, que necessita que s'apliquin de manera efectiva polítiques que donin resposta als seus problemes.» Estic molt d'acord amb vostè que cal facilitar, mancomunar serveis, aplicar discriminacions positives en les polítiques territorials per fixar població, retenir talent, permetre diversificació econòmica, adaptació al canvi climàtic i l'accés als serveis públics, programes específics per a la realitat social i econòmica del Pirineu amb mecanismes per permetre el retorn de tot allò que el Pirineu aporta a l'ecosistema urbà –són paraules seves, síndica, que les faig nostres. En aquesta línia, síndica, vull agrair-li la defensa que fa de tot el Pirineu, més enllà de la Val d'Aran, defensa de les necessitats de totes les valls pirinenques. Tot sovint, des de la Seu d'Urgell ens sentim més representats per la síndica d'Aran que per altres càrrecs creats artificialment, com el comissionat de relacions interpirinenques, que només veiem preocupat per Andorra i, tot sigui dit, amb resultats poc tangibles. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tot això, compartim que la llei de muntanya no pot esperar més. És obvi que el Govern socialista faltarà a la seva paraula i no s'aprovarà aquest 2025. Com vostè ha dit, síndica, la Val d'Aran la necessita, el Pirineu la necessita, Catalunya la necessita.

Acabi. Més abans non voleria deishar de hèr un arregraïment ara Oficina d'Aran e ara sua tecnica, Maria Pilar Caparrós Fernández, que mos ajude a generar bones sinergies entre eth Parlament e eth Conselh Generau d'Aran.

E ara òc, acabi. Síndica, des de Junts èm conscients qu'eth camin deth reconeixement e eth desplegament dera singularitat d'Aran non ei facil ne rapid. Mès òc que volem expressar que i èm comprometudi e que seram fidèus ad aquerò que mos demanen es ciutadans e es ciutadanes d'Aran e era sua institucion representativa.

Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies, senhor deputat. E ara, peth Grop d'Esquerra Republicana de Catalonha, a era paraula era deputada onorabla senhora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Bon dia. Gràcies, president. Magnífica síndica, magnífics consellers, secretari de Govern Locals i de l'Aran, senyor Amor; delegada de l'Alt Pirineu i de l'Aran, senyora Romero...

Bon dia, sigatz plan benvençuda, síndica, atau coma totes es persones qu'aué vos acompanyen. Fòrça gràcies pera vòsta intervencion aué acieu en Parlament de Catalonha, tanben per hèr-mos a conéisher era situacion der autogovèrn d'Aran e es rèptes per resòlver e es demandes non satisfètes.

Sabetz que des d'Esquerra Republicana totemp auem estat ath costat des reivindicacions d'Aran, quan auem estat en govèrn e ara des dera oposicion.

Er autogovèrn d'Aran ei important entà Aran mès tanben ac ei entà Catalonha. Per tant, aguesta compareishença ei importanta per çò; per çò que represente de reconeishement ara realitat nacionau e singulara d'Aran, de reconeishement ath sòn autogovèrn qu'ei istoric, mès tanben de reconeishement ara sua lengua, er occitan, aranés en Aran.

E coma non pòt èster de auta manèra, era vòsta compareishença reafirme era bilateralitat des relacions Catalonha e Aran e eth compliment dera lei de règim especiau d'Aran.

Síndica, agraïm les vostres explicacions, la vostra compareixença, els reptes que ens plantegeu, que ens traslladeu, i prenem nota també de les reivindicacions i dels deures que estan pendants i els deures que encomaneu també al Parlament de Catalunya. Els vint diputats d'Esquerra Republicana han estat i estan a disposició per treballar-los des de la màxima lleialtat i compromís, també des de la responsabilitat, que som sabedors, doncs, d'aquesta singularitat que no ens és aliena.

Per això donem suport a la proposició, per exemple, de llei sobre el reconeixement de la singularitat de l'Aran amb relació a la legislació del règim local, que aquest Parlament esperem que tramiti per lectura única per poder-se aprovar amb tota la celeritat que ens demaneu, com també –no pot ser d'altra manera– doncs que estem d'acord amb aquest finançament singular que també ha de tenir l'Aran.

Aquesta compareixença va de donar compliment, doncs, a la llei de règim especiau de l'Aran, reforça els lligams i la relació bilateral de Catalunya amb l'Aran, alhora que referma –i, per tant, fa palesa i evident– la singularitat de l'Aran, una realitat nacional amb personalitat pròpia i diferenciada, alhora que reconeixem i hem de reconèixer que és subjecte polític, amb llengua pròpia –l'occità, aranès a l'Aran– i una cultura i una història també pròpies. Els principals elements de la meua intervenció, doncs, aniran enfocats a posar en valor aquests principis, també compartits pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i des de la lleialtat, com l'hi deia, la màxima col·laboració i també la màxima ambició; la màxima ambició que també sempre hem tingut des d'Esquerra Republicana i que, per tant, ho hem fet des del Govern, com els hi deia, però també ho farem des de l'oposició. En aquest sentit, doncs, permeti'm que reivindicui també la feina que es va fer des de l'anterior legislatura, presidida pel president Aragonès, en diferents àmbits: en l'increment del finançament, en el model institucional, en la defensa de la llengua, en la defensa de l'autogovern de l'Aran, en la singularitat, en l'habitatge, també amb relació al despoblament i amb la preservació de l'urbanisme, la identitat, també el paisatge de l'Aran. Ho sap ben bé la síndica, que d'això en vam poder parlar llargues estones.

Amb relació al finançament, en aquest cas també permeti'm que posi en valor les passes i els passos que fa en aquests moments el Govern de la Generalitat, que van en la línia que es va endegar pel Govern republicà, i en aquest sentit, doncs, és de reconèixer aquest increment del dinou per cent respecte al pressupost del 2024, que

representarà una dotació de 39,2 milions d'euros, on s'inclouen partides per al foment de la llengua aranesa, occità aranès a l'Aran, i amb accions que, si vol, alguns diran que són simbòliques, però que també es van endegar des del Govern republicà, com és l'ensenyament de l'aranès a Madrid, a la Delegació del Govern de la Generalitat de Catalunya a Madrid.

Per nosaltres no és simbòlic. Nosaltres som còmplices i serem còmplices doncs de continuar treballant perquè l'aranès pugui ser parlat arreu de Catalunya, a l'Aran, però arreu de Catalunya, perquè la llengua és el que sustenta la identitat de qualsevol poble. Per això defensem que cal defensar-la, que cal protegir-la, a diferència del que fan d'altres –que riuen de determinades llengües i diuen que no són importants ni la seva defensa ni el seu aprenentatge–, perquè sabem que la llengua és cohesió, és oportunitat, és equitat i, per tant, configura el que som cadascú de nosaltres com a país.

En matèria de drets socials, és evident que cal traspasar al Conselh Generau d'Aran els recursos i les competències per reforçar l'atenció social, per abordar la infància, la joventut i les necessitats de les famílies.

I amb relació a l'habitatge, doncs posar en valor la Mesa de l'Habitatge de l'Aran, constituïda amb l'objectiu d'impulsar l'habitatge públic i assequible també a l'Aran. La mesa ha de servir per afrontar la situació, la complexitat que té l'Aran, a vegades molt més accentuada que en altres indrets del Principat, en un context de forta pressió del mercat immobiliari, per l'ús turístic i de segona residència, síndica; escassetat d'habitatge assequible per als residents permanents i per a aquelles persones que volen arrelar a l'Aran, i, per tant, també per la necessitat d'abordar la rehabilitació. Però n'estic convençuda, síndica, que en matèria d'habitatge aspireu a tenir les plenes competències. Sap vostè que nosaltres ho vam encarrilar i, per tant, esperem que l'actual Govern entomi el repte de fer el traspàs, en aquest cas de les plenes competències en matèria d'habitatge.

Destacar també els àmbits de prevenció i extinció d'incendis, de preservació del paisatge i de preservació, doncs, de la riquesa de la fauna i també del paisatge de l'Aran. La necessitat d'incrementar els ajuts per als esportistes aranesos, l'ampliació del conveni de salut, l'ampliació de mitjans per al foment de l'aranès, com abans apuntava.

Per això, des del nostre grup li fem preguntes i, per tant, voldria saber com ho tenim amb relació a l'Espitau dera Val d'Aran, si els plans d'inversions van per on han d'anar, què queda pendent, també els compromisos pendents amb els Pompiers de l'Aran, però també doncs hi ha algun aspecte que ens preocupa, com és l'ús social de l'aranès –la síndica també ho ha posat de manifest– i ens agradaria saber quins indicadors utilitza el Govern de l'Aran per tal de mesurar els usos lingüístics en els infants i els joves, i en aquest punt també voldria preguntar-li doncs quin és el grau de suport que rep l'Institut d'Estudis Aranesi i l'Acadèmia Aranesa dera Lengua Occitana per part del Conselh Generau d'Aran; i en l'àmbit de l'habitatge, síndica, també doncs quina és la diagnosi que des del Conselh Generau d'Aran feu amb relació a l'habitatge, o per exemple, també, com està el tema de la residència de gent gran de Les i per què en aquests moments encara, doncs, no s'ha procedit a la seva obertura definitiva.

Bé, per anar acabant, acabo amb l'agraïment, també el reconeixement, a l'Oficina de l'Aran del Parlament de Catalunya i a la persona de la Maria Pilar Caparrós, doncs que ens ajuda a pronunciar l'aranès, l'occità a l'Aran, en condicions que no siguin deplorables, i, en tot cas, agrair-li, doncs, la dedicació perquè ho hem pogut fer mínimament bé, i en tot cas, doncs ens sentim reconeguts i ens sentim també acompanyats per la senyora Pilar Caparrós.

I, per anar acabant, les peticions que ens feu, síndica, ens les fem nostres. Ens comprometem a treballar, com no pot ser d'altra manera, conjuntament, amb lleialtat institucional i política. El nostre compromís és continuar en aquesta bona direc-

ció i, per tant, reconeixent la singularitat de l'Aran, com sempre hem fet. Continuarem treballant per consolidar el reconeixement nacional de l'Aran, el seu autogovern i també la capacitat que ha de tenir l'Aran per decidir el seu futur polític. Nosaltres, Esquerra Republicana, hi serem, reconeixent l'autogovern, la capacitat de decidir, la defensa, la protecció de l'aranès, l'augment dels recursos, el traspàs de competències en el mentrestant, mentre no arriba, doncs, aquesta decisió sobre el futur polític de l'Aran.

I acabo amb la lletra també d'una cançó, en aquest cas de l'Alidé Sans, l'alcaldeessa de Bausen, que, a més a més, ella ha lluitat fermament per mantenir Bausen encara amb la seva identitat, i que aquella especulació que ha campat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president–, a vegades lliurement per l'Aran, doncs no hi tingués ressò.

«Montanhes e vals liures, / liures ath long des ans, / tenim la llavor, / tenim la llavor / i la terra per sembrar!»

Moltíssimes gràcies. Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies, senhora deputada. Peth Grop Parlamentari deth Partit Popular de Catalonha a era paraula eth deputat Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bon dia, consellers, diputats, diputades, i, especialment, benvinguda, magnífica síndica d'Aran, benvinguts, membres del seu Conselh Generau, i gràcies per ser avui aquí per explicar un any més la situació d'un territori que no només és singular, sinó que és essencial per entendre la diversitat, la riquesa i la identitat col·lectiva de Catalunya. Perquè la Vall d'Aran no és una comarca més; és un territori amb una llengua que no té equivalent a cap altre lloc de Catalunya, amb institucions pròpies, amb una història i amb una personalitat que s'ha mantingut viva malgrat totes les dificultats i això avui ho hem de reivindicar amb orgull i amb respecte.

Des del Partit Popular sempre hem estat al costat de les demandes de la Vall d'Aran, no per oportunisme sinó per convicció. Ho hem demostrat governant, ho hem demostrat a l'oposició i ho continuarem demostrant aquí, al Parlament, i també a Madrid, ho farem allà on ens necessitin els ciutadans de la Vall d'Aran. Perquè si realment creiem en un autogovern respectat i útil el primer que hem de fer és garantir que la seva singularitat aranesa no és només una paraula bonica en una llei, sinó una realitat dotada de recursos i de competències efectives.

I, malauradament, avui, la fotografia que avui vostè ens porta i que nosaltres hem pogut compartir amb els veïns, amb els alcaldes, amb els professionals i amb els treballadors de la vall és preocupant. Ho és en l'àmbit social, en l'àmbit de l'habitatge, en les infraestructures, en la connectivitat i també en la situació de la llengua aranesa. I aquest Parlament no pot mirar cap a una altra banda davant d'aquesta realitat.

El primer drama és l'habitatge. La Vall d'Aran ha deixat de ser un lloc assequible per a la seva pròpia gent. Ni els joves que volen emancipar-se ni les famílies que volen créixer ni els treballadors que arriben cada temporada per sostenir l'activitat turística poden accedir a un lloguer o una compra digna. Parlem de preus desorbitats, dels més alts d'Espanya, que expulsen treballadors, dificulten contractacions i posen en risc l'economia que dona vida al territori. És inconcebible que cada hivern hi hagi negocis buscant personal, i personal buscant habitatge, i que uns i altres no es puguin trobar perquè el mercat està completament distorsionat. Aquest és un problema estructural que exigeix solucions estructurals.

El segon drama és el dels serveis socials, especialment els vinculats a la gent gran. Avui sabem que la residència de Vilamòs està completament plena i que moltes persones grans han d'acabar fora del seu entorn, lluny de la seva família i de la seva comunitat. I sabem també que a la residència de Les, pràcticament acabada fa

anys, segueix inexplicablement tancada. Això no és un tema de competències, és un tema de voluntat política i de responsabilitat, i és l'exemple de que la Generalitat està fallant en l'acompanyament a l'Aran. No podem demanar a la Vall d'Aran que cuidi el seu patrimoni i els seus serveis si nosaltres no som capaços, aquí, d'acompanyar-los..., i que és una qüestió evidentment molt elemental com garantir l'atenció als qui han construït aquest territori.

A això s'afegeix un altre dèficit greu, la connectivitat. En ple segle XXI, amb una economia basada en el turisme, en els serveis i en les empreses que requereixen una connexió estable i segura, la Vall d'Aran continua patint talls constants en telefonia i internet, especialment amb la mala meteorologia. Això afecta comerços, allotjaments, serveis mèdics, pagaments electrònics i, en definitiva, la imatge i la competitivitat de tot el territori. No és acceptable que la gent d'Aran hagi de creuar els dits cada vegada que faci un tràmit com una reserva o una teleassistència.

I tampoc és acceptable la situació de la carretera d'accés a la vall. És una via saturada, amb molt de trànsit pesant, amb punts crítics i amb un manteniment insuficient per afrontar els hiverns que tots coneixem. Si la Vall d'Aran és una porta europea, la carretera no pot semblar un passadís secundari. Aquesta infraestructura no és només una carretera, és la columna vertebral de l'economia, de la seguretat i de la cohesió territorial de la Vall d'Aran.

I permeti'm, síndica, que posi èmfasi també en un punt que vostè ha denunciat repetidament: l'estat preocupant de la llengua aranesa. Quan vostè diu que «mos morim», no exagera. L'ús social de l'aranès està per sota del vint per cent. I, al mateix temps que això passa, els pressupostos que la Generalitat ha dedicat a l'aranès han caigut de manera dramàtica en determinats exercicis. Aquest Parlament no pot dir que defensa la diversitat lingüística i cultural, mentre permet que una de les llengües oficials de Catalunya recaigui en una situació de clara emergència. I és curiós que aquests governs, que han fet un activisme lingüístic totalment discutible i abocat al fracàs amb el català, no facin res per protegir l'aranès, garantir la supervivència de l'aranès, fins i tot en els casos que han pres decisions –determinats governs– que han arraconat l'aranès i l'han abocat a la seva desaparició.

Per tot això, des del Partit Popular reclamem allò que creiem just: inversió real, desplegament real de competències i respecte institucional real. I reclamem que es compleixin els compromisos amb la llei d'Aran perquè encara estem lluny del cent per cent d'aplicació d'una norma que és fonamental per l'autogovern aranès. Nosaltres no venim aquí a fer partidisme. Venim aquí a fer costat als aranesos, a la seva síndica i al seu Conselh Generau. Venim aquí a dir que Catalunya serà més forta si l'Aran és més fort i que no hi ha cohesió territorial si hi ha territoris que se senten ignorats.

I ara permeti'm acabar en la seva llengua, que és també llengua de tots nosaltres i patrimoni de Catalunya sencera, com el català i el castellà.

Senhora síndica, gràcies pera sua defensa constanta dera Val d'Aran. Eth Parlament a d'escotar-vos e nosati volem refortir eth compromís damb era Val d'Aran, damb era sua llengua, era sua identitat e es sues persones. Era Val d'Aran ei un tresaur de Catalonha e non podem perméter que se senten isoladi o desatengudi. Treballaram entà garantir un avenir digne, prospèr e plen de respècte per tot eth pòble dera Val d'Aran.

Gràcies, i especialment gràcies als aranesos que van construir la Vall d'Aran i a aquells que avui, en l'actualitat, lluiten al present per construir un futur digne per a la Vall d'Aran.

Moltes gràcies.

El president

Fòrça gràcies, senhor deputat. E, peth Grop Parlamentàri de VOX en Cataluña, a era paraula eth deputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats, magnífica síndica i magnífics consellers, resta de càrrecs institucionals que ens acompanyeu... Erós dia, bon dia, síndica.

En pleno Pirineo catalán, en la provincia de Lleida, se encuentra esta comarca española rodeada de montañas, ríos y bosques que dejan boquiabierto a cualquiera que lo observe; hermosos valles donde todavía es posible encontrar vacas y yeguas en total libertad; preciosas casas de piedra con tejados de pizarra que rodean iglesias románicas y alojamientos con mucho encanto y, por supuesto, una gastronomía deliciosa.

La Vall d'Aran, llamada por algunos «la Suiza española», es un valle diferente, especial, con características atlánticas, aislada, encapsulada desde el punto de vista geográfico, con pueblos preciosos que mantienen sus tradiciones, su historia y una arquitectura única. Su historia y carácter propio la hacen una realidad diferenciada de Cataluña y del resto de España, pero siempre han reivindicado lo aranés como una forma de ser español. Son la muestra inequívoca de que se pueden vivir las peculiaridades locales y regionales dentro de un profundo respeto y cariño por la unidad de España.

Estamos ante un territorio único, con una personalidad propia y diferenciada, donde el paso de la historia lo ha ido modelando de tal manera que sus habitantes saben el tesoro que es pertenecer a la Val d'Aran. Y es precisamente por esta singularidad por la cual hoy la síndica está aquí con nosotros en este Parlament. Disponer de estas maravillas naturales lleva, no obstante, la llegada de personas dispuestas a disfrutarlas, por lo que hay que establecer las condiciones adecuadas para que puedan seguir llegando visitantes que generan riqueza y empleo y sin que ello suponga romper la armonía con los que viven y trabajan en la Val d'Aran.

Uno de los problemas más importantes, si no el mayor, es el del acceso a la vivienda de los ciudadanos que viven en el Valle de Arán y de aquellos que se desplazan largos periodos por razones de trabajo. Es verdad que el problema de la escasez..., del precio de vivienda afecta a toda Cataluña, pero en el valle adquiere mayor gravedad por el elevado número de visitantes temporales y por la gran cantidad de viviendas destinadas a uso turístico.

Este es un problema recurrente, tal como se refleja en el informe de la síndica, problema que se ha incrementado notablemente. El acceso a una vivienda en esta zona es casi imposible por la escasa oferta y por el altísimo precio de la poca disponible. Como siempre, los mayores afectados son los vecinos de toda la vida, que ven cómo se encarece la vivienda hasta precios inalcanzables, imposibilitando así que sus hijos y nietos puedan desarrollar su vida en el lugar que les ha visto crecer y donde desearían formar una familia.

Tampoco podemos olvidar la situación de muchas personas que acuden al valle a trabajar y que se ven obligadas a buscar alternativas indignas como habitar en autocaravanas o en campings, ante la imposibilidad económica de alquilar un piso. Es necesario que la Generalitat dé un paso hacia adelante y que se deje de palabras vacías de contenido, y actúe con acciones concretas sobre política de vivienda. Es necesario que garantice la promoción de la vivienda social en el Val d'Aran y, para ello, también que conciba la vivienda como un derecho fundamental.

Desde VOX, exigimos nuevamente aplicar la perspectiva de familia para garantizar que una parte importante la vivienda sea reservada a las gentes de la Vall d'Aran, especialmente a los jóvenes y las familias con ingresos modestos, que son aquellos que más sufren por los altos precios fijados por el mercado turístico.

Otra cuestión que desde VOX queremos resaltar es la mala comunicación que da acceso a la Vall d'Aran, pasando, por ejemplo, por el túnel de Viella. Es preciso la mejora de la carretera, no solo porque lo esperan los turistas y esquiadores, sino también porque el tráfico comercial..., y cantidad de caminos que se dirigen a la Vall d'Aran. El desplazamiento a la Vall d'Aran se hace larguísimo, tedioso, en un terre-

no sinuoso y accidentado, con tramos complicados y grandes dificultades de adelantamiento, que afectan a las condiciones de nuestra seguridad viaria.

La A-14, autovía que permitiría llegar a las estaciones de Boí Taüll y Baqueira de forma más rápida y segura, lleva parada desde hace diez años. Una autovía a ninguna parte que debía llegar hasta la capital aranesa y después hacia Francia, ya que tan solo se han construido doce kilómetros hasta la localidad de Alguaire. En el 2022, el Ministerio de Transportes daba por descartada la autovía a Viella y que, como mucho, la harían llegar hasta Benabarre. A partir de este punto se había encargado la redacción de un proyecto de construcción de un tramo de carretera en el cual se establecían, según los tramos, dobles carriles de forma alternativa, para facilitar el adelantamiento por parte de los vehículos hacia los camiones.

A partir de Sopeira hasta Viella, la obra es más compleja, porque hay que salvar los pantanos, y que, no obstante haberse presentado proyectos que preveían la redacción..., la construcción de túneles y de autovías y puentes, estos no se han podido trazar, puesto que el Consell d'Aran se opuso por razones en parte evidentes como son las de la preservación de la naturaleza y conservación, en su caso, del medio ambiente. Es, pues, necesario buscar una solución consensuada entre todos, que mejore el nivel de servicio y concilie la reducción de la siniestralidad con el mejor impacto ambiental, en especial de aquellos espacios naturales que se encuentran protegidos.

También hay que hacer referencia al tema de la ganadería. Por lo que respecta a la ganadería extensiva, también es necesario reconocer el trabajo vocacional, exigente y sufrido de los ganaderos de la Vall d'Aran, fomentando políticas que los protejan a ellos, a sus familias y a las explotaciones, con el objeto de que se garantice su rentabilidad, puesto que sin rentabilidad no podemos hablar de relevo generacional. Preocupa, y no solamente como una imagen icónica para el turismo, que lo es, que cada vez sean menos las vacas, yeguas y caballos que pastorean libremente por los valles, y que el número de pastores..., como personas enraizadas en el territorio, que simbolizan el amor por la tierra, por sus costumbres y tradiciones, vayan desapareciendo poco a poco. La señora síndica ya ha hecho referencia a esta cuestión, ante la cual ha mostrado la preocupación por el abandono progresivo de la ganadería y aumento de la masa forestal, con los peligros evidentes de incendios que ello ocasiona.

Para finalizar, y aprovechando el momento, la situación de hoy, que se plantea un monográfico sobre el Valle d'Arán y la intervención de la síndica, consideramos que es un momento adecuado y gratificante para rendir homenaje al aranesé Josèp Condò Sambeat, notable prócer de la Reneishença, gramático, poeta, novelista, dramaturgo y músico, considerado el primer escritor en utilizar el aranesé como lengua literaria, que compuso sus obras en aranesé, catalán y castellano, y su novela más importante, *La isla de los diamantes*, identifica la Vall d'Aran como una isla en los Pirineos. Publicada el 1917, escribía así en su capítulo quince: «Y volví también con el corazón lleno de confianza de que un día esta isla llegaría a ser un jardín de España lleno de flores y de oro.»

Y termino con estas palabras, también, con Josep Pla, en su artículo publicado en el *Diario de Barcelona* en agosto de 1950, donde el magistral escritor cuenta su experiencia después de entrar en el valle por el Port de la Bonaigua. Escribió: «Con esta magnífica entrada, el Valle de Arán se presentó como un caramelo de menta, fresco, jugoso y un verdor incomparable. Creo que el encanto del Valle de Arán reside en esto, en que no hay nada que moleste a los ojos, ni al pensamiento, ni al ánimo, en que todo está construido y acabado. La sorpresa se dobla de placer y de agradecimiento. Añadan ustedes el verde de los prados y de los árboles, la magnificencia arbórea, la dulzura de la vida remota y tendrán la visión que me he llevado a este Valle de Arán, delicioso y antiguo».

Val d'Aran polit, preciós e antic.

Fòrça gràcies.

El president

Peth Grop Comuns a era paraula eth deputat senhor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Magnifica sindica, en nòm deth Grop Parlamentàri des Comuns li volem dar era benvenguda en Parlament de Catalonha en qualitat de maxima representanta des institucions araneses e dera ciutadanetat dera Val d'Aran.

Volem iniciar aguesta intervencion en aranés entà mostrar eth nòste respècte e reconeishement cap ath voste autogovèrn e era identitat pròpia e era lengua occitana, qu'a besonh e merite un supòrt institucional tanben deth Parlament de Catalonha decidit entà garantir-ne eth futur.

Era nòsta formacion tostemp a defensat ua concepcion plurinacionau, tanben en Catalonha. Aguesta vision mos pòrte, damb plea coerència, a reivindicar Aran e a reforçar-ne es institucions, era lengua e er exercici deth sòn autogovèrn.

Tanben aué voi expressar eth mèn arregraïment a Maria Pilar Caparrós, dera Oficina d'Aran, peth assessorament lingüistic e institucional que mos a facilitat ena preparacion d'aguesta intervencion.

Síndica, començaré també la meva intervenció situant alguns dels temes que vos- tè abordava, i el primer, evidentment, és la identitat de l'Aran i també la seva singularitat pròpia. M'ha agradat molt també com ho ha construït, una singularitat que ve de lluny, però que també la vol aplicar al dia i a l'avui, és a dir, des de la proximitat del seu autogovern, però també basada en la prioritat de les persones i a les seves necessitats. L'Aran no és només un jardí, no és només una postal, sinó que és un territori, evidentment amb el seu autogovern, amb la seva identitat pròpia, en el que hi viuen els ciutadans i ciutadanes araneses que tenen els seus reptes i les seves prioritats. I evidentment, aquesta singularitat té a veure amb la qüestió lingüística i també amb el seu autogovern.

El nostre compromís és ferm en la defensa, evidentment, de la llengua occitana, de l'aranès, i evidentment també en les seves reivindicacions. Nosaltres també compartim que evidentment ens semblen recursos escassos..., des del marge esquerre d'aquest Parlament, ens semblen escassos només 200.000 euros per a protegir i defensar, evidentment, la llengua aranesa.

I evidentment, també aquesta singularitat té a veure amb el seu autogovern, que cal enfortir i que cal protegir i també que cal defensar. Per tant, també la nostra voluntat queda palesa en aquesta iniciativa conjunta, en aquesta proposta que hem fet conjuntament amb altres grups parlamentaris, aquesta proposició de llei per garantir que la normativa, evidentment, en aquest cas, de reconèixer la singularitat també pel que fa a la normativa local i que aquesta ha d'estar subjecta, en aquest cas, a la normativa de l'Aran, en aquest territori.

Si em permet la llicència, ens ha de donar també la recepta perquè m'agrada molt escoltar el Partit Popular reconeixent la singularitat de l'Aran, està bé que reconegui la singularitat de l'Aran, també la d'altres territoris, en aquest cas, com Extremadura, és curiós que no reconegui mai la singularitat de Catalunya, també pel que fa al seu finançament, cosa que també, evidentment, nosaltres compartim. Per tant, ens ha de donar la recepta de com ho fa, perquè fins i tot grups parlamentaris com el Partit Popular reconeguin aquesta singularitat i aquesta necessitat d'autogovern i, evidentment, també d'un finançament singular.

També, en tot cas, rebem com a bona notícia que finalment aquest 11 de desembre es torni a produir aquesta reunió bilateral entre el Govern de la Generalitat i el Consell General d'Aran, també per avançar aquest desplegament competencial i aquest anunci que feia també vostè i, en aquest cas també, el conseller de Presidència sobre la major capacitat de recaptació, per exemple, per part del Consell General d'Aran pel que fa referència a la taxa turística, que també és una prioritat del nostre grup parlamentari i que, evidentment, també té sentit en el cas de l'Aran.

Nosaltres, òbviament, creiem també, com deia abans, en aquest autogovern, en aquesta necessitat de desplegament competencial i, per tant, també ens agradaria que ens guiés sobre quins són els propers reptes que tenen en aquest sentit des del Consell General d'Aran i també, en tot cas, posar evidentment el Parlament de Catalunya i la nostra formació política a la seva disposició.

I feia vostè també referència al que és segurament el principal problema a Catalunya, però que creiem nosaltres també que ho és a l'Aran, i també, ho explicava vostè no només en aquesta intervenció, sinó en la intervenció de l'any passat, com deia, que és l'accés a l'habitatge. Jo també feia referència, al principi de la intervenció, a que l'Aran no és una postal, no és un jardí, no són només les seves cases bucòliques, sinó també la necessitat de garantir l'accés a l'habitatge als seus veïns i veïnes. Vostè l'any passat també alertava que només el trenta-sis per cent dels veïns i veïnes de l'Aran tenen o disposen del conjunt dels habitatges del territori, que la resta, evidentment, doncs, majoritàriament són de persones que no resideixen a l'Aran o segones residències o fins i tot pisos turístics. I aquesta també és una de les qüestions a què nosaltres volem fer esment.

És evident que el turisme és una part molt important en l'economia de l'Aran. És a dir, negar-ho no seria raonable amb la realitat que existeix, però que també hi han externalitats molt grans, que, per exemple, tenen a veure amb la situació dels pisos turístics i, per tant, en aquest sentit, nosaltres estem treballant amb el Govern de la Generalitat –ens costa més del que ens agradaria– en la voluntat de que hi hagi una capacitat inspectora, també que aquest cos d'inspectors arribi al conjunt del territori –també a l'Aran–, per garantir que es compleix la llei del dret a l'habitatge i especialment vinculada, en aquest cas, a les llicències turístiques.

Posar també en valor, en aquest cas no només l'Aran, sinó agafant la demarcació també de Lleida, però és veritat que des del Ministeri de Consum, doncs, s'han prohibit més de quatre-centes «vivendes» que actuaven sense llicència; crec que aquest també és un dels problemes que tenim a nivell d'Aran. També la construcció d'habitatge. Nosaltres, òbviament, defensem la construcció d'habitatge protegit, hi ha d'haver la part reguladora i, per tant, aquí, evidentment, també es necessiten recursos per part del Govern de la Generalitat que arribin al conjunt del territori. Valorem positivament també els darrers anuncis, ens semblen, jo diria, molt modestos, però també està bé començar. Esperem, si algun dia comença una hipotètica negociació de pressupostos del 2026, doncs, que hi puguem incidir per destinar encara més recursos a la política d'habitatge arreu del territori, també, evidentment, a l'Aran, però també a municipis de muntanya, cosa que creiem que és una prioritat.

I per tant, també feia referència vostè a la necessitat d'un major finançament. Nosaltres creiem, evidentment, que la taxa turística és un camí, però vostè també parlava de la necessitat de majors inversions a l'Aran i que, per tant, també el volum d'inversions del Govern de la Generalitat per habitant sigui equiparable, com a mínim, a la mitjana del territori i a altres parts també d'on té el Govern de la Generalitat competències. En aquest sentit, també posar-nos a la seva disposició perquè en una hipotètica negociació dels pressupostos del 2026, que és cert que el Govern de la Generalitat ja va tard..., però també posar el nostre grup parlamentari a disposició d'aquelles demandes en inversions que tingui el Consell General de l'Aran per poder aterrar-les a l'Aran i, per tant, també que puguin ser una de les demandes concretes nostres, en aquest cas, en la negociació de pressupostos.

I també, evidentment, valorar molt positivament l'avenç en aquesta negociació d'un nou model de finançament singular també per a l'Aran. Esperem que en el primer trimestre del 2026 això es pugui concretar, que a més a més doni major autonomia a l'Aran, crec que és el camí. Evidentment, si és allò que reclamem per a Catalunya a l'Estat, té tot el sentit que, en coherència, també Catalunya ho faci amb l'Aran.

I finalment, també crec que són rellevants –i vostè ho apuntava i és també una prioritat per a nosaltres–, els serveis públics. I, per tant, per nosaltres..., ho hem dit

sempre: una Catalunya forta vol dir uns serveis públics forts; una Catalunya justa vol dir, evidentment, uns serveis públics forts. I això també, evidentment, té a veure amb l'Aran. I, per tant, evidentment, garantir aquesta equitat territorial, que no pot ser que ciutadans i ciutadanes de l'Aran tinguin major dificultat per a l'accés al sistema nacional públic de salut i, per tant, crec que vostè apuntava la necessitat d'avançar en aquesta direcció. És cert que també apuntava avenços, però crec que..., per nosaltres, també és una prioritat, que és el que ha de permetre en bona mesura –i moltes vegades ho oblidem– que la gent continuï vivint a l'Aran. I que, evidentment, quan es parla de retenir talent també vol dir comptar amb serveis públics de proximitat que permetin que aquella gent que hi viu..., i torno al que deia al principi, que l'autogovern, que la singularitat tenen a veure també amb el dia a dia de la gent, amb les prioritats de la gent. I estic convençut que a l'Aran, com bona part dels catalans i catalanes, comparteixen que les prioritats avui a la Catalunya i l'Aran del segle XXI i, evidentment, del 2025 i el 2026, tenen a veure amb l'habitatge i els serveis públics.

Com deia abans, restem a la seva disposició.

I moltes gràcies.

El president

Fòrça gràcies, senyor diputat. Peth Grop Mixt a era paraula era deputada senhora Rosa Maria Soberana Bonet. (*Veus de fons.*) Ah, no, disculpi, disculpi. No, no, no, no.

Peth Grop Parlamentari dera Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra a era paraula eth diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Ara m'havia espantat, eh?, senyor president. (*Rialles.*)

Gràcies, president. Bon dia deputats e deputades, bon dia sindica d'Aran e ciutadans e ciutadanes d'Aran. En nòm dera CUP li dam era benvenguda en Parlament de Catalonha.

Des d'Aran e des de Catalonha auem d'èster conscients que formam part de dues nacions sense estat, es Païsi Catalans e Occitània, dues nacions sense estat e damb igualtat de drets, includidi era autodeterminacion, era independència e era reünificacion.

I així doncs, en aranès, com millor he sabut, volem mostrar des de la CUP tot el reconeixement i tot el respecte a la llengua occitana, a l'aranès, i volem aprofitar també per denunciar que a la major part dels territoris de parla occitana hi ha una persecució fòbica per part de l'Estat francès a aquesta llengua, com històricament ha fet amb totes les nacions sense estat dels seus territoris, i com ha fet un estat absolutament jacobí i centralista, que ha actuat contra tota llengua que no hagi estat el francès, com contra el català, contra l'eusquera o l'occità.

Una realitat que no podem oblidar que també patim a l'Estat espanyol, i veiem en casos tan clars com els atacs frontals per part de la judicatura contra la immersió lingüística. I pensem que aquesta persecució i aquesta pressió creixent contra la llengua, contra les llengües de les nacions sense estat d'arreu, de l'Estat espanyol i de l'Estat francès, s'impulsa, i no de forma gratuïta, per part de l'extrema dreta arreu dels territoris, com passa a la Catalunya Nord, com passa al País Valencià o com passa a les Illes. I ho fan amb un objectiu polític clar, perquè una llengua, qualsevol llengua, no només és un tresor, també és una forma d'entendre el món, també és una forma *diferent* de veure el món i també és una forma diferent d'explicar el món. I segurament per poder-lo explicar només d'una manera el que cal fer, primer de tot, és acabar amb les llengües que vulguin explicar de tantes maneres i de tantes formes com hi ha al món.

Per tant, per nosaltres, la qüestió de la llengua és una qüestió central. Pensem que calen recursos i més recursos per preservar l'aranès; respecte i treball institucional,

i sobretot, buscar vies perquè es mantingui i no es perdi cap més llengua del nostre país ni arreu del món.

Segona qüestió que volíem abordar. Per nosaltres també és clau tot allò que té a veure amb l'autogovern, amb la capacitat de decidir dels pobles i dels territoris. I a nosaltres ens sembla que la presa de decisions sempre s'ha de cercar i s'ha de vincular als territoris i han d'estar com menys centralitzades millor. Per tant, volem manifestar que nosaltres som partidàries de que aquestes decisions es prenguin des del territori mateix, amb la capacitat i amb els recursos per fer-ho, i compartim, per tant, que les decisions sobre l'Aran i sobre el Pirineu no es poden prendre sense l'Aran i sense el Pirineu. I això ens porta a la qüestió de l'autogovern. L'Aran compta amb tot el nostre suport per tal que pugui exercir el màxim de competències en autogovern i també perquè pugui exercir el dret a decidir lliurement el seu futur.

En tercer lloc, volíem destacar també totes aquelles qüestions vinculades al model econòmic, a les qüestions més materials. Ja a la sessió i a la seva compareixença l'any anterior, ens parlava de totes aquelles problemàtiques i mancances vinculades a la situació de l'habitatge. Nosaltres, com ja li vam dir ara fa un any, pensem que aquestes són conseqüència del model de desenvolupament que precisament el seu partit i vostès també han potenciat a l'Aran. Hem manifestat en diverses ocasions la preocupació per la crisi habitacional, per la turistització, per la sostenibilitat, però pensem que l'aposta que fan és errònia i precisament agreuja totes aquestes problemàtiques. No podem basar pràcticament totes les polítiques en la turistització, en un model que ha quedat evidenciat i demostrat –no només a l'Aran, però especialment a l'Aran, com a territori amb pràcticament monocultiu turístic– que el que fa és enriquir a uns pocs i empobrir a tota la majoria i a tota la resta, precaritzar les condicions laborals, trinxar el territori i aguditzar la crisi climàtica.

I parlem, per exemple, d'ocurrències com voler organitzar uns jocs olímpics d'hivern. Ens sembla que aquesta proposta que hi havia a l'anterior legislatura sobre la taula, que ha quedat evidenciat que està absolutament desfasada, només faria que agreujar precisament tot aquest model que genera més dificultat d'accés a l'habitatge, més precarietat per als treballadors i treballadores del nostre país i especialment per zones com l'Aran.

A nosaltres ens sembla que això explica també en gran mesura aquesta dificultat d'accés a l'habitatge, i més en un territori on precisament l'habitatge principal queda desplaçat per un habitatge que es destina a model turístic i no principal, i que gran part de l'any es troba deshabitat.

Ens sobta també, i ens sembla estrany i especialment rellevant també, aquests discursos del Partit Popular i fins i tot de VOX, que semblaven en certa manera socialdemòcrates, i amb alguns elements comunistes fins i tot, sobre com abordar les problemàtiques de l'habitatge i com s'ha de fer una intervenció pública en l'habitatge a l'Aran. Nosaltres hi estem d'acord. A veure si ho apliquen a tot el país.

A nosaltres ens sembla, però, que cal abordar aquesta qüestió, la problemàtica de l'habitatge, entenent que l'habitatge és un bé necessari i no un bé per especular, i que, per tant, cal posar en segon terme aquesta gentrificació i aquesta lògica del consum turístic pel que fa a un bé essencial i escàs com és l'habitatge.

Recordem que, des del 2005, a la Vall d'Aran, els lloguers han augmentat més d'un cinquanta per cent i que prop del cinquanta per cent dels habitatges de la Vall d'Aran són destinats a ús esporàdic, i, per tant, ens trobem que alhora hi ha treballadors i treballadores o joves que estan havent de dormir en càmpings o caravanes.

Per tant, cal abordar la problemàtica de l'habitatge des de la lògica de quin model econòmic volem per als nostres territoris i quin model econòmic volem per a l'Aran.

Ens sembla també que aquesta aposta central pel turisme contribueix a la pèrdua del poder econòmic d'un sector necessari, imprescindible i molt arrelat al territori: la ramaderia. Aquest procés pensem que ha tingut efectes devastadors per a petits ramaders, per a famílies i per a explotacions familiars.

Precisament volem destacar la tasca que ha fet els darrers temps la plataforma Pirineu Viu, que ha denunciat que arreu del Pirineu, també a l'Aran, l'alta turisticització és totalment insostenible.

A l'Alt Pirineu i a l'Aran, amb una població de 73.000 habitants, hi ha prop de 65.000 llits turístics, i prop d'un seixanta per cent són segones i terceres residències. Nosaltres pensem que cal un Pirineu viu, que cal un Pirineu viu amb una economia productiva, amb una pagesia de veritat i amb una indústria que pugui generar feina estable i de qualitat perquè el jovent no hagi de marxar. Creiem que hi ha alternatives i que s'han d'aplicar, també a la Vall d'Aran.

Pel que fa a l'emergència habitacional, ens sembla imprescindible que es comenci a revocar llicències d'habitatges d'ús turístic i de segones residències, i que es mobilitzi tot l'habitatge buit del Pirineu, expropiant aquells habitatges buits que estan en mans de grans tenidors per garantir un parc d'habitatge públic mínim del trenta-cinc per cent.

Em sembla que aquestes mesures d'actuació en l'àmbit econòmic, en l'àmbit material i en l'àmbit de l'habitatge podrien tenir la clau per resoldre una de les qüestions, que és la principal problemàtica també a la Vall d'Aran.

Finalment, volíem agrair a l'Oficina d'Aran el suport i l'ajuda i la feina incansable que fan en favor de l'aranès, i demanar-los disculpes tant a l'oficina com també a Aran per l'accent i per la intervenció, que he intentat fer el millor possible; intentaré millorar-la.

I síndica, de nou li volíem agrair la seva assistència, i li volíem recordar que ens té al seu costat per defensar la llengua occitana, per defensar el dret a autogovernar-se i per tenir clar que aquest autogovern ha de servir per al benefici del conjunt de la població, i no només per a uns pocs.

Fòrça gràcies.

El president

Ara sí, peth Grop Mixt a era paraula era deputada senhora Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Benvinguda, síndica d'Aran. És un veritable honor poder-me adreçar avui a vostè, representant legítima del poble aranès. Fòrça gràcies, senhora síndica, pera sua compareishença e pera oportunitat d'escotar es sues reflexions sus es rèptes e es besonhs deth territòri aranès. Mos platz de veir era sua voluntat de dialòg e collaboracion entre es institucions catalanes e eth Conselh Generau d'Aran.

Un poble amb identitat i institucions pròpies i amb una manera d'entendre el país que enriqueix el conjunt de Catalunya. Aran és terra d'història, d'orgull i de perseverança, una terra que ha sabut mantenir viu el llegat cultural i lingüístic únic als Pirineus i a tot Europa.

Permeti'm unes paraules que resumeixin a la perfecció l'esperit d'aquell territori: eth país qu'ei petit mès era sua anma qu'ei grana. Aquesta ànima gran és la que ha permès a l'Aran projectar-se més enllà de les muntanyes, més enllà de les muntanyes que l'envolten i que el converteixen en un referent en molts àmbits. En el turisme de neu i natura, en la gestió del paisatge, en la preservació del patrimoni i, sobretot, en la defensa i promoció de la llengua occitana.

Magnífica síndica, vostè representa un territori que és una de les joies més preuades de Catalunya. L'Aran no és només una vall. És una manera de viure; és la força de la seva gent que, durant segles, ha sabut mantenir un equilibri entre el respecte de l'entorn, el desenvolupament econòmic i la convivència d'una comunitat cohesionada.

Permeti'm expressar el reconeixement del nostre grup, Aliança Catalana, i des d'aquest Parlament, per l'esforç constant del Conselh Generau en defensa de la seva identitat; en especial, voldria destacar la tasca de preservació de la llengua aranesa

occitana. Una llengua que ens recorda que les llengües no són només un mitjà de comunicació. Són una forma de mirar al món, de sentir-lo i d'explicar-lo. Era lengua ei era nòsta sang.

Aquest compromís amb l'aranès ens enriqueix, ens fa més complets i ens fa capaçs d'entendre la pluralitat d'aquest país que compartim. Magnífica síndica, el territori d'Aran es troba davant reptes importants, reptes que demanen la complicitat d'aquest Parlament i de tot Catalunya: l'adaptació d'escenaris de catàstrofes nacionals; la preservació d'un model econòmic sostenible; el manteniment de les comunicacions i infraestructures que garanteixin la cohesió territorial, i la defensa de la pagesia i ramaderia de muntanya, tan essencials per conservar l'equilibri natural i humà de la vall. En tots aquests reptes, sapigueu que serem sempre al vostre costat. Era Val d'Aran non ei sonque un territòri ei part integranta dera nòsta identitat collectiva.

Voldria, finalment, expressar la meua admiració per la tenacitat del poble aranès, la seva capacitat de preservar tradicions tot innovant i de valorar el passat mentre contribueix al futur. És una lliçó per a tots nosaltres. Recordem les paraules d'un vell proverbi aranès: era val es mantén per las raices e las vèntas.

Magnífica síndica, gràcies per la vostra feina, pel vostre compromís i per recordar-nos cada dia que Catalunya és un país ric perquè és divers, i aquesta diversitat té un nom propi: Aran, que coma tanti de nosati, èm un solet país damb fòrça votzes, damb fòrça identitats, mès damb un madeish camin de futur.

Fòrça gràcies, magnifica sindica. Sauvem Catalonha, sauvem Aran.

Moltes gràcies, Maria Pilar, per ajudar-nos a la confecció de poder-nos expressar el millor que hem pogut en aranès.

Gràcies.

El president

Peth Grop Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, a era paraula era deputada senhora Neus Comes Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Membres deth Govèrn, deputades, diputats, magnifica sindica, conselhèrs e conselhères deth Conselh Generau d'Aran... Un an mès sigatz benvenhuda en Parlament de Catalonha. Aran vò díder val, mès en Aran val non ei sonque geografia, ei un lòc a on s'a emparat ua manèra de víuer, ua lengua, ua cultura e un autogovèrn que ven de luenh. Ei aquera singularitat çò que mos amasse ací aué.

Quan parlem de la singularitat de la Vall d'Aran, de vegades, sembla una idea intangible, però, en realitat, es toca amb les mans. És feta de decisions, de polítiques i de reptes molt concrets i avui el que volem és posar nom a allò que estem treballant plegats per millorar el present d'Aran i encarar el seu futur més immediat. La singularitat de la vall com a punt de partida.

Era sindica a anonciat aué era proposicion de lei sus era reconeishença dera singularitat d'Aran, ua iniciativa que non sonque ei justa, mès de besonh pr'amor que garantís qu'era legislacion locau respècte eth sòn regim especiau e sòn autogovèrn reau.

Aran no és qualsevol vall. És una vall que parla una llengua pròpia, l'aranès, que manté una cultura viva i que ha conservat institucions d'autogovern que són úniques al país. Aquesta és la base de la seva singularitat i també la base de la nostra responsabilitat com a Parlament.

Un nou model de finançament, dotar l'Aran de potència real. Ua des prioritats a compartir entre eth Govèrn e Conselh Generau ei eth nau model de finançament treballat amassa enguan. Li cau representar un salt qualitatiu enes recorsi e capacitats deth Govèrn aranés.

Aran té una economia sòlida. El turisme i els serveis continuen sent el motor principal. L'atur és baix, el valor afegit brut i l'estabilitat laboral mostren una economia robusta, però per mantenir aquesta solidesa cal diversificar, reforçar l'activitat

econòmica i millorar la renda de l'habitant. Un bon finançament és la base d'aquesta transformació.

Torisme. Una oportunitat de projecció internacional. En 2026 era Val d'Aran arrenherà eth Adventure Elevate Europe, era amassada professional de torisme més importanta que jamès s'a hèt en Pirenèu.

Això significa dues coses molt rellevants. Un reconeixement internacional impulsat per l'ATTA, una organització de referència mundial en turisme d'aventura i natura, i l'arribada de 350 professionals d'arreu del món, que no només vindran a conèixer l'Aran, sinó a pensar en ella com un model de turisme de qualitat i sostenible, que desestacionalitza i posa al centre les comunitats locals. Ei una oportunitat qu'enfortís era identitat aranesa e la projecció en mon.

Un acord important: era taxa torística. Era sindica a anonciat tanben un acord sus era taxa torística. Ei un pas important pr'amor qu'arreconeish era competència deth Conselh Generau e era sua autonomia en promoció torística, tau com establís era lei d'Aran. Això és autogovern concret, això és que es toca l'autogovern.

La llengua aranesa. Un compromís que ens interpella. Er aranés preoche, e preoche damb arrason. Era llengua ei era prumèra termièra dera identitat. Des dera conselheria i a un compromís fèrm de suport a totes es entitats e institucions que trabalhen pera divulgacion e eth foment der aranés. Aguest suport non ei retòric: ei practic, sostengut e imprescindible.

Habitatge. Un repte estructural. L'habitatge és un dels reptes més grans d'Aran, per la poca oferta pública, per la pressió turística i per l'escassetat del sòl disponible. Per això, durant el 2025, s'ha creat la Taula d'Habitatge, presidida per l'honorable consellera Paneque i la síndica, que avui voldria remarcar dues novetats importants: l'Incasòl Rural, anunciat pel molt honorable president Illa, que ajudarà els ajuntaments a recuperar habitatge buit i rehabilitar edificis municipals, i les deduccions fiscals del vint per cent a l'IRPF per trasllat, compra, rehabilitació o lloguer d'habitatge a partir del 2026.

Municipis d'Aran. L'esperit der estatut des municipis ruraus rebrembe ua idèa essenciau: era importància d'un municipi no depen dera mesura senon deth desir, es *ganes* de hèr.

Mobilitat, seguretat i equitat. Les grans vies d'Aran, la nacional-230 i la C-28, condicionen la vida diària del territori. La nacional-230, el trànsit pesant i la manca d'adequació generen problemes greus de seguretat, com ha assenyalat la síndica. A la C-28 cada hivern hi ha saturació per a l'accés a Baqueira-Beret. Els darrers anys s'han reforçat els dispositius especials d'hivern i els controls, però cal seguir treballant amb criteris, amb dades i, sobretot, amb inversió.

Futura lei de montanha. A Aran li cau èster exemple de governança, compartir..., de gestion sostenible e de naua vision deth territòri. Era lei de montanha vò dotar aguesti territòris d'un marc qu'arreconeishe era sua especificitat, era sua valor estrategica.

Cultura i salut. Mantenir vives les estructures del país. Pel que fa a la cultura, el Consell ha fet una nova proposta d'ubicació de l'Archiu Generau. El Govern l'està estudiant i treballar per fixar calendari i finançament. En salut, aquest any s'ha celebrat els quaranta anys de l'Espitau de la Val d'Aran, peça clau del benestar i la cohesió del territori, i en marxa, el projecte d'ampliació i de remodelació.

Voi acabar damb paraules representatives d'Aran. Non, non ei ua simpla comarca; ei ua llengua qu'a resistit era fòrça des empèris, ei un cant que nèish ena naua montanha e ei er afan d'un pòble que non vò pèrder era sua votz. Era autonomia non ei un privilègi administratiu, non; mès ei un besonh poetic de contunhar en tot èster sense deishar d'èster e que ja èm.

Els catalans, que també venim d'una història de resistència i de defensa de la llengua, som especialment capaços d'entendre el valor d'aquestes paraules i per això hem de ser els primers a fer tot el que calgui perquè aquesta veu, la de l'Aran, tingui el reconeixement, els recursos i el respecte que es mereix.

Magnífica sindica, consellers e conselles, bon viatge de retorn entà Aran. Fòrça gràcies.

El president

Fòrça gràcies, senhora deputada. Acabades es intervencions des grups parlamentaris, dongui era paraula ara sindica d'Aran per un torn finau de detz menutes.

A era paraula era sindica senhora Maria Vergés Pérez.

La síndica d'Aran (Maria Vergés Pérez)

Gràcies, president. En primer lloc, em permetran agrair als grups el seu to constructiu i de comprensió respecte de l'Aran, i em permetran que, doncs, vagi respondent de manera genèrica i concreta en alguns casos. I ja disculparan si em deixo alguna de les qüestions per resoldre.

També veig que encara hi ha grups que mantenen la temptació de, ni que sigui un cop a l'any, parlar només de l'Aran. Seria un detall que per un moment es fixessin només en qüestions de l'Aran que són també cosa d'aquest Parlament.

Crec que hi ha una qüestió de base que hem de tenir tots molt clara. Els problemes de l'Aran, com els de Catalunya, no són de fa un mes ni de fa un any ni de fa dos. Per tant, crec que tots plegats, l'Aran i Catalunya i tots els governs que hi han estat, tenim una part de responsabilitat en allò que passa en aquests moments. Per això a vegades em sobten determinats comentaris de grups polítics que en el seu moment han ostentat, doncs, funcions de govern.

Respecte al diputat de Junts, m'ha sobtat molt el seu comentari respecte a que els de la Seu d'Urgell a vegades se senten més representats per l'Aran, perquè vostè també sap que la relació amb la Seu d'Urgell és llunyana. Entre d'altres coses, perquè les comunicacions són més que complexes. Aquesta també és una de les qüestions històriques, com el Pirineu està intercomunicat i la necessitat històrica dels darrers trenta anys d'inversió en aquest territori.

El tema de la llengua també ha sortit força. Vostès saben que és una de les qüestions que des que jo comparec en aquest Parlament hi poso més atenció. I certament, ja he fet, doncs, els comentaris al respecte, però també és una d'aquelles qüestions que no ve d'ahir. Aquest Govern fa tot just un any i mig que hi és. Són molts els reptes que encara tenim, però igual que li passa al català, la situació de l'aranès no va néixer ahir. Ens han mancat recursos i ens ha mancat compromís de la pròpia Generalitat durant els darrers trenta anys.

I jo els demanaria també que no relacionin immigració amb llengua, perquè aquest no és el problema. És a dir, evidentment, els canvis socials que hi ha al món –al nostre territori també hi són–, condicionen les polítiques públiques. I aquest és el repte, veure si com a administració som capaços de respondre-hi. Però la manca d'ús social de l'aranès no només té a veure amb que siguem un territori amb un model socioeconòmic concret on hi ha molta gent nouvinguda; és un problema més de fons que també compartim amb el català: és la pèrdua de la militància lingüística de la nostra societat. Hem donat per fet que la batalla de la llengua ja estava guanyada i ens hem adormit durant molts anys.

Per tant, ara recuperar això necessita no només recursos i complicitats, sinó canviar la visió entre tots del que són les llengües i del per què serveixen. I per mi, el concepte d'«utilitat» de la llengua és un dels més importants a tenir en compte, especialment en la gent jove, que són, doncs, el futur d'aquestes llengües. I aquí sí que, doncs, crec que estem en el bon camí i que en els propers mesos tindrem accions sobre la taula que hi podran respondre.

I deixi'm dir-li també que per primera vegada l'Estat ha fet un pas endavant, tímid, complex, que és la creació del consell de les llengües minoritàries, on l'aranès també hi té cabuda, juntament amb el català, representat per la Generalitat de Catalunya. I ho deia també, el compromís de Radiotelevisió Espanyola n'és un exemple més que més que destacat, no?

Respecte de la llei de muntanya, sí, tenim pressa, però que la pressa no ens faci perdre l'objectiu. És a dir, els hi he dit en la meva intervenció, una llei de muntanya que fa gairebé trenta anys que esperem, però que si només ha de ser un tràmit pur i dur, no ens servirà de res. I vostè també entenc que, com a pirinenc, pot compartir aquesta idea.

Diputada Capella, hi ha hagut un moment que no sabia si era al Ple del Conselh Generau d'Aran, perquè m'ha fet moltes preguntes. En tot cas, reitero també novament l'agraïment als grups polítics d'aquest Ple que han presentat la proposició pel reconeixement de la singularitat.

Certament, jo soc aquí com a representant de tots els aranesos, d'aquells que m'han votat i d'aquells que no. I el meu paper és estrictament institucional. Per tant, també reconec la feina feta per altres governs de la Generalitat durant aquests anys. Però és cert també que necessitàvem des de fa molts anys avenços clars.

Respecte al tema del finançament, aquí hi ha un relat històric que avui no tindrè temps d'explicar-los-el. Però el 2011, al finalitzar la legislatura del 2011, el pressupost del Conselh Generau d'Aran era superior als 30 milions d'euros. Després van venir les retallades, a finals de l'11, i ens vam quedar amb 14. Ja poden vostès imaginar d'on venim. No hem remuntat, encara; no ho hem fet, perquè, com els hi deia, el nostre finançament ha estat definit exclusivament com un finançament finalista, per aquelles competències que tenim traspassades. Per tant, la capacitat d'autogovern queda totalment desdibuixada. Això és el que amb aquest model..., aquest és el salt important que aquest model començarà a tenir.

Sobre els motius de l'habitatge, ja els hi he dit, són múltiples. Hi ha la qüestió turística, és evident. Hi ha la qüestió de manca de planejament. Hi ha la qüestió de manca de visió durant molts anys. I crec que aquesta no és una qüestió que tingui a veure amb l'àmbit competencial exclusiu del Conselh Generau d'Aran, perquè vostès saben que també és una problemàtica a tot Catalunya i a tot l'Estat.

Sobre l'hospital, dir-li que en els propers dies veurà la llum el projecte executiu de la primera fase. I aquest també és un projecte que ha estat gràcies a la complicitat de diferents governs a la pròpia Generalitat.

Sobre el tema..., vostè em preguntava quin suport donem a l'Acadèmia de la Llengua. Miri, l'Acadèmia de la Llengua l'ha creat la Generalitat; és una acadèmia de la Generalitat. Per tant, entenem que el suport, en primer lloc, ha de venir d'aquí. És una acadèmia que considerem prou ben finançada. I també els hi diré que la llengua no la salvaran les acadèmies, perquè, si no, podem córrer el risc finalment de tenir un altre llatí, molt curós, però que no el parli ningú. I aquí el nostre repte també és finançar projectes i accions que sobretot comptin amb rigor lingüístic.

Vostè em parlava del desplegament en matèria d'interior, també, doncs hi estem..., ho estem desplegant. No és un traspàs fàcil, aquest. I, per tant, també el que volem són garanties de que totes aquestes competències que anem assumint puguin ser desplegades, com dic, amb garanties.

I respecte del poble de Bausen, jo només dir-li que els pobles no són postals. No ho són. I els pobles necessiten ser vius i tenir iniciatives i que es puguin mantenir al llarg del temps. Per tant, jo estaré encantada de parlar-ne amb l'alcalde de Bausen quan tingui a bé reunir-se amb mi, perquè fins ara és una qüestió que ha declinat.

Partit Popular. La residència no és de Vilamòs, és de Vielha, això per començar. I, sí, està plena. I que la residència de Les no estigui oberta avui no és culpa de la Generalitat; és responsabilitat del Conselh Generau d'Aran, que en el seu moment, quan va dissenyar aquest equipament, no ho va fer bé. I, per tant, això ha portat un retard en la seva obertura, en el replantejament d'aquest equipament i, evidentment, en repassar tot el finançament que necessitem.

Comparteix amb vostès el tema de les telecomunicacions; és veritat, és una assignatura pendent, no només a l'Aran, sinó a tot el Pirineu.

Jo sí que els demanaria també, en aquest cas, respecte a la qüestió de la singularitat que reconeixen, que també ens donin un cop de mà a Madrid, perquè els seus companys de partit al Congrés no van tenir massa a bé aquesta qüestió.

I sí que els hi demano també que no utilitzin la llengua com a element de debat polític. Els hi demano, perquè és..., no és només la nostra identitat..., que també, per respondre al Grup de VOX, la nostra identitat, com qualsevol, no és una peculiaritat. I això també és una mostra de respecte. La identitat té a veure amb els sentiments, però també té a veure amb les arrels i amb el futur de qualsevol persona.

Diputat Cid, no tinc la recepta, eh?, no la tinc, però en tot cas tinc el convenciment de que, com els he dit en la meua intervenció, la proximitat és una clau –és una clau– i el fet d'empoderar els territoris, també.

I finalitzant ja... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Em permetran alguns minuts. L'any passat també els vaig dir el mateix, però com que venim un cop l'any, que ens donin una mica de *chance*.

Em permetran també respondre al Grup de la CUP, que també els hi vaig respondre l'any passat i ho he explicat novament en la meua intervenció. El Conselh Generau d'Aran no només aposta pel turisme, aposta per la retenció de talent, pel retorn de la ramaderia, per la protecció del paisatge. I ho torno a dir, gràcies a això hem estat, doncs, nomenats com a Reserva de la Biosfera de la UNESCO.

Per tant, vostès diuen que respecten i donen suport a que les decisions es prenguin des del territori, però a vegades tenim la sensació que sí, que es prenguin des del territori, però que els altres ens diguin com hem de gestionar el nostre territori.

Per tant, aquí, ho repeteixo, hi ha la grandesa del nostre autogovern, poder decidir sobre allò que necessitem i què volem, i fer-ho, ho repeteixo, amb la mà estesa a la resta de Catalunya i, en aquest cas, també a aquest Parlament, a qui novament li agraeixo tota l'atenció i el compromís dipositat en l'Aran.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Fòrça gràcies, magnífica sindica. Acabat eth debat, me platz d'arregrair, en nòm dera cramba, ara síndica d'Aran e as membres deth Conselh Generau d'Aran era sua assistència: magnific senhor Francisco Bruna Capel, vicesindic prumèr deth Govèrn d'Aran; magnific senhor Oriol Sala Sánchez, vicesindic dusau deth Govèrn d'Aran; magnific senhor Javier Caveró Sáez, vicesindic tresau deth Govèrn d'Aran; magnific senhor José Canut Herraiz, conselhèr deth Govèrn d'Aran; magnific senhor Andreu Cortés Labrid, conselhèr deth Govèrn d'Aran; magnific senhor José Luis Boya Alós, conselhèr deth Govèrn d'Aran; magnifica senhora Àngela Cases Andreu, conselhèra deth Govèrn d'Aran.

També vull agrair la presència durant aquest debat de la senyora Sílvia Romero Galera, delegada territorial del Govern de la Generalitat a l'Alt Pirineu i l'Aran, i del senyor Xavier Amor Martín, secretari de Govern Local i de Relacions amb l'Aran.

I també vull acabar aquesta intervenció agraint a la senyora Maria Pilar Caparrós que ha permès –la nostra responsable de l'Oficina d'Aran– que diversos diputats i diputades haguem tingut el privilegi de compartir l'ànima de l'Aran i d'Occitània utilitzant la seva llengua i emprant els seus mots.

Per nosaltres, com a Parlament de Catalunya, que també és el seu parlament, d'una nació plurinacional, en què la realitat occitana ens genera un orgull extraordinari, ha estat un privilegi, novament, d'acollir aquest debat.

Projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya

200-00003/15

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Drets Socials i Inclusió sobre el projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1, intervindran les conselleres de Salut i de Drets Socials i Inclusió.

Dono la paraula, per tant, a la consellera de Salut, la senyora Olga Pané i Mena, per un temps de cinc minuts.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bon dia, president. Diputats, diputades, consellers, conseller Balcells... El debat d'avui és un pas fonamental per avançar en un model d'atenció que doni resposta a una realitat que tenim aquí, a Catalunya..., arreu del món, però aquí d'una manera més intensa. Ens trobem davant de la necessitat i de l'oportunitat d'impulsar una atenció integrada, social i sanitària.

Els sistemes de salut i de serveis socials han avançat molt, però des de fa anys sabem que estem donant una resposta poc coordinada, i això té un impacte en el benestar de les persones amb necessitats socials i de salut habituals, que tenen un ús de recursos del conjunt dels dos sistemes molt més elevat i que es veuen afectades per duplicitats, burocràcia innecessària, institucionalització prematura, i també fa que hi hagin moltes necessitats que quedin sense resposta.

Les dades són molt clares: la incidència de la dependència o de problemes de mobilitat afecta un vint-i-cinc per cent –només una dada gran– les persones de més de seixanta-cinc anys. A Catalunya ja som –jo també– més d'un milió i mig de persones de més de seixanta-cinc anys, un dinou per cent de la població, i en set anys superarem el vint-i-quatre per cent.

Els hi repeteixo dades que he dit en d'altres ocasions. Cada increment de l'u per cent de persones de més de seixanta-cinc anys representa 147 milions d'euros de factura només sanitària. Una persona més gran de seixanta-cinc anys de mitjana consumeix dos vegades i mitja més els recursos sanitaris públics. I si ens fixem en el grup de vuitanta-cinc anys o més, el col·lectiu amb més consum sanitari, un home entre vuitanta-cinc i vuitanta-nou anys consumeix una mitjana de 5.198 euros a l'any i una dona de la mateixa franja d'edat, 4.140 –sempre sortim una mica més barates, les dones.

Entre els seixanta-cinc i els vuitanta-nou anys, més del vuitanta-cinc per cent dels que tenen accés a la sanitat privada acaben recorrent a la sanitat pública, i aquest és un percentatge que arriba al noranta-quatre per cent en les edats més avançades. Cada vegada hi ha més persones d'aquestes edats avançades, gairebé tres mil centenaris enguany.

L'esperança de vida creix, però l'esperança de vida amb bona salut està estanca: les dones en seixanta-cinc anys, els homes en seixanta-sis. Aquestes dades expliquen per què és necessari transformar el model d'atenció de llarga durada. En els darrers quaranta anys hem viscut diversos intents no normatius per millorar aquesta coordinació i no ens n'hem sortit gaire. A nivell internacional, és una prioritat la integració d'aquests serveis en tot el món occidental. Però la integració en si mateixa ens deixaria el món local fora. Per tant, la idea de parlar d'una agència d'atenció integrada social i sanitària sembla complir millor les necessitats de convocar tots els agents que treballen en aquest sector.

I com serà aquesta integració? No es tracta de crear un nou sistema. Lo que farem és coordinar els sistemes existents i fer menys burocràtics els procediments. Disposarem d'un marc legal necessari per a aquest desplegament, que, entre altres coses, ens facilitarà crear un pla únic per a cada persona, basat en una valoració in-

tegral tant de les seves necessitats socials com de les seves necessitats sanitàries; un equip professional compartit entre salut i serveis socials; una atenció proactiva.

I, atenció, pel que fa als sistemes d'informació, avançarem cap a un model més àgil gràcies a que podrem interoperar entre els sistemes social i sanitari que, encara que els hi sembli una cosa raríssima, avui en dia és impossible i tenim un munt de normes que ens ho impedeixen. Això facilitarà enormement la vida als nostres ciutadans i als nostres professionals.

La creació de l'agència és necessària perquè ens permetrà orientar el sistema cap a allò que aporta valor a les persones i garantir la sostenibilitat del nostre sistema, que és absolutament indispensable per fer front al quadre demogràfic que tenim al davant.

I pensem, a més, com protegim la salut de les persones grans, quan amb les proves que hem fet, pilot, per veure la validesa d'aquest model, hem pogut comprovar que allà on s'ha desplegat més atenció integrada s'ha reduït un vint per cent el risc d'institucionalització i un 2,6 per cent els costos globals.

Res més, senyors diputats. Agraïxo que estiguin aquí i que participin en aquest debat i que ens ajudin a dotar el país d'una eina necessària per a nosaltres i per a les generacions que venen.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. A continuació, dono la paraula a la consellera de Drets Socials i Inclusió, l'honorable Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Avui votarem una llei que ens permetrà avançar amb peu ferm en la integració de l'atenció social i sanitària. És un pas necessari per construir els serveis públics d'excel·lència als que aspirem com a país.

Vull agrair l'esforç i el diàleg de tots els professionals i també dels grups parlamentaris, amb un suport ampli d'aquesta cambra, que seria la millor notícia que podem tenir en el dia d'avui. I, sobretot, com deia, el treball intens, compartit, de professionals, entitats, administracions locals i departaments del Govern durant més de quatre anys. El seu compromís i expertesa han estat determinants per arribar fins aquí.

I avui amb aquesta llei obrim una nova etapa dins de la integració de dos pilars de l'estat del benestar: el sistema de salut i el de drets socials. Perquè amb aquesta atenció integrada el que fem és canviar de manera profunda la manera que tenim d'entendre les necessitats socials i sanitàries de la població i com responem a elles.

Primer, perquè posem la persona al centre del sistema i fem que les institucions i els departaments adaptin els serveis a les seves necessitats amb tota la seva complexitat i no a l'inrevés. I segon, deixant d'entendre la persona com algú que només té una necessitat de salut o només una necessitat social, perquè molt sovint les necessitats i les solucions tenen una vessant social i una vessant de salut.

I podem posar exemples molt concrets. Imaginem-nos una dona gran en situació de dependència que viu amb el seu marit, que és el seu cuidador principal. I ara imaginem que aquest cuidador es trenca una cama i no pot assumir temporalment la cura de la seva dona. Gràcies a aquesta integració, podrem activar de manera àgil un servei d'atenció domiciliària immediat o un recurs temporal per atendre a la mateixa vegada les necessitats del marit i les necessitats de cura de la seva dona. I això evitarà la institucionalització innecessària i que moltes vegades no respon a un criteri sanitari, sinó a la falta de suports socials.

O imaginem una família amb un infant amb una malaltia minoritària o amb una discapacitat complexa. Actualment, aquestes famílies poden arribar a interactuar amb més de vint professionals diferents. Amb l'agència integrada tindran un únic referent que farà un seguiment complet, que construirà un pla integral i que activarà

tots els recursos sanitaris i socials de manera coordinada. Aquest professional gestionarà les derivacions, ajustarà els suports quan les necessitats canviïn i garantirà que aquesta família sempre tingui algú a qui recórrer. Serà la prova en primera persona que les administracions hi som per donar suport als ciutadans, sobretot quan més ens necessiten.

Portem temps preparant aquesta transició a través de programes pilots al llarg de tot el territori, on professionals dels dos departaments treballen plegats i es coordinen. Però necessitem fer un pas més. La nova Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària ens permetrà sistematitzar aquest model i passar dels pilots a una resposta estructural ben dotada de recursos i present a tot el territori.

Aquesta integració està alineada amb les millors pràctiques a nivell internacional. Amb aquesta agència ens situarem al capdavant dels països de l'OCDE que estan impulsant canvis organitzatius en la provisió de serveis socials i sanitaris. Serem un dels primers països del món amb una agència que integra tots aquests serveis dins d'un mateix paraigua.

Ara toca donar-hi cos, avançar cap a la interoperabilitat de tots els sistemes d'informació, actualitzar les carteres de serveis socials i sanitaris per coordinar-les, desplegar un sistema sòlid d'avaluació, d'objectius i de resultats.

Amb aquesta agència avui fem un pas enorme per enfortir l'estat del benestar, acostant com mai dos dels seus grans pilars, de l'estat del benestar: el sistema de salut i el sistema de drets socials. Un pas que reforça l'atenció a qui més ho necessita, garanteix que ningú quedi enrere i reafirma la nostra vocació de construir uns serveis públics d'excel·lència que estiguin al costat de la ciutadania quan més ens necessita.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, també, consellera. Un cop acabades les intervencions del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la diputada Sara Jaurrieta Guarner, que en fou designada relatora. Té un temps de tres minuts per fer aquesta primera intervenció.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conselleres, consellers, diputades, diputats. Bon dia i benvinguts, benvingudes, les persones que ens acompanyen, secretaris generals dels departaments, conseller Balcells, entitats municipalistes, Consorci de Salut i La Unió, tots els sindicats, tots els que avui ens acompanyeu, col·legis professionals i institucions. La veritat és que avui el fet de que hi hagi tantes persones que ens acompanyen representa i ens diu que això és un moment molt esperat.

Aquesta primera intervenció, que la faig des del privilegi d'haver estat la ponent relatora de la llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, la faig començant dient que aquesta llei, aquest projecte de llei, va iniciar-se en el Govern anterior, d'Esquerra Republicana, que per la finalització de la legislatura anterior va decaure la seva tramitació.

El Govern del president Salvador Illa va presentar de nou el projecte de llei el novembre del 2024 de la mà de les conselleres Mónica Martínez i Olga Pané, que avui ens explicaven, doncs, els motius, la motivació d'aquest projecte de llei. I un any després procedim a la seva votació en el Ple del Parlament.

Ha estat un projecte de llei tramitat pel procediment d'urgència, a petició del Grup de Junts, i això ha permès escurçar terminis. Respecte als treballs propis de la ponència, es van presentar un total de 198 esmenes, de sis grups, en tot l'articulat, del Grup del PSC i Units per Avançar, del Grup de Junts, d'Esquerra Republicana, del Partit Popular, de Comuns i de la CUP. I només vint-i-dues esmenes no han estat recomanades per la ponència –representa un onze per cent del conjunt de les esmenes– i set

van ser retirades. Tota la resta d'esmenes han estat incorporades o transaccionades a l'articulat. Això és vora pràcticament un noranta per cent.

Vull destacar l'exquisit tarannà dels i les ponents dels grups en el seu diàleg productiu que ha produït al llarg de les ponències aquest esperit constructiu de tot el projecte de llei que ha estat objecte d'esmena. Tot –tot, tot–..., només un únic article no ha estat esmenat. Han estat mesos d'intensos treballs, d'enriquidor debat. Ha donat fruit en aquest projecte de llei, vint-i-quatre articles dividits en quatre capítols, tretze disposicions addicionals i sis disposicions finals.

Vull donar les gràcies a tots els compareixents al llarg d'aquesta ponència, tant de forma presencial com per escrit, més de trenta persones, per les seves aportacions; també col·legis professionals, experts, etcètera. També vull donar les gràcies a la diputada Mónica Ríos, portaveu de la Comissió de Drets Socials i Inclusió, amb qui hem compartit sessions també de la ponència. També al Departament de Salut i de Drets Socials i Inclusió, per respondre als dubtes plantejats; a la lletrada del Parlament, a la lingüista, a la gestora de la comissió per la seva professionalitat, a l'equip d'assessorament jurídic del grup parlamentari i a tots els grups, perquè penso que tots plegats hem sabut trobar l'encaix dels matisos que volíem traslladar, posant la persona al centre com a dignes ponents d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Tot seguit obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de set minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. I en primer lloc, té la paraula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la diputada Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Consellers, consellera de Salut i de Drets Socials... M'afegeixo a la salutacions que ha fet la ponent relatora a totes les persones que avui ens acompanyeu en aquest plenari, en aquesta tribuna de convidats i també en alguna altra sala del Parlament.

Primer de tot agrair a la ponent relatora i a la resta de diputats que han format part de la ponència la seva feina, i també a la lletrada i a la gestora de la ponència tota la seva ajuda i la infinita paciència que han tingut amb alguns dels diputats. A les persones que ens han fet aportacions, tant en els tràmits presencials d'audiència com les que ens han fet aportacions per escrit, i aquelles visites que van ser *audiencias en vivo y en directo* que van fer al Prat de Llobregat i a Vic.

Avui, com ha dit la senyora Jaurrieta, es sotmet a votació una llei que pot ser qualificada de molt tècnica, però quan s'aprovi afectarà de manera molt directa a les persones ja usuàries del Departament de Salut i de Drets Socials i també als potencials usuaris de la futura gestió integrada. Com passa molt sovint, senyories, allò que sembla que és molt tècnic acaba sent lo més polític.

Una integració que el que vol és connectar el sector sanitari dedicat a curar amb el sector social dedicat a cuidar, on existeixi una continuïtat assistencial centrada en l'atenció a les persones. I quins són els objectius? La millora dels resultats en benestar i salut de les persones, també la millora dels nivells de satisfacció d'usuaris i de professionals i l'optimització i eficiència dels recursos per tal de donar resposta a les necessitats. Això què vol dir? No vol dir cap altra cosa que posar en el centre els usuaris i els pacients, no tan sols com a simples perceptors de serveis, sinó com a subjectes de dret.

I existeixen molts factors que ens obliguen a aquesta continuïtat: l'increment de l'esperança de vida, l'envelliment, la complexitat de les malalties, la fragilitat, en moltes ocasions la dependència i la discapacitat, a la qual hem d'afegir la discapa-

ciutat orgànica. Davant d'aquest escenari, què és lo que cal? Lo que cal és potenciar, sempre que es pugui, l'autonomia de la persona en el seu entorn, en el seu domicili.

I aquests objectius, entenem que lloables i a més desitjables, són els que van motivar la presentació de les esmenes del Grup Popular. Hem presentat..., vam presentar quaranta-una esmenes; trenta-tres ja formen part del text; retirades dos –ja estaven subsumides–, i queden vives sis esmenes que sotmetrem a la seva consideració, perquè creiem que són esmenes importants per al bon govern de la futura agència. I també perquè creiem que en aquests moments, on tenim una Generalitat sobredimensionada, lo que cal és optimitzar recursos i no ampliar l'Administració pública i, per tant, qualsevol projecte que s'aprovi ha d'estar regit per l'eficiència.

Durant el debat de totalitat ja vam dir que no enteníem, que no estàvem d'acord amb l'alternança de l'agència entre el Departament de Salut i el de Drets socials, diguem que en una decisió salomònica per part del Govern de repartir-se l'agència. Escolti'm, això només respon als equilibris polítics dins del propi Govern. Per això la nostra esmena segueix mantenint –i ho sotmetrem a la seva consideració– que s'integri al Departament de Salut, perquè és el departament que té més pressupost de tota la Generalitat, i per nombre de persones que hi treballen té un pes molt molt important a tota l'Administració pública catalana.

Vostès, finalment, han arribat a una espècie de *entente* on el Govern decidirà, un cop aprovada la llei, on s'adscriu aquesta agència, o sigui que podem tornar a l'alternança de la inscripció. És que, a més, no té sentit que no sigui el Parlament qui decideixi aquesta adscripció, i fins i tot es pot demorar la posada en funcionament de l'agència mentre el Govern decideix cap a on va. I l'estabilitat, senyories, és important en aquest projecte, i en els projectes que es presentin a futur; un d'ells és el de l'impuls de l'atenció domiciliària, tant en l'àmbit social com en el sanitari.

La segona esmena de pes fa referència a la dotació de personal que demanem que provinguí de l'actual plantilla de l'Administració de la Generalitat. Nosaltres, senyories, no donarem suport a crear un altre organisme a l'Administració catalana que es converteixi en un nou *chiringuito* on col·locar amics i coneguts. I, en aquest moment, el més important és racionalitzar l'Administració pública.

Respecte a les esmenes transaccionades i acceptades, molt..., resumint, perquè no tinc temps d'explicar-ho tot, però, per exemple, les organitzacions empresarials, els proveïdors, havien d'estar representats al consell rector. Per altra banda, també calia que quedessin clares les diferents formes de gestió, explicitant la gestió directa i indirecta; la figura del gestor de casos, com a figura que gestiona el pla individual de cada persona, i també incidir a garantir l'atenció centrada a les persones i que aquest model sigui orientat al llarg de la seva vida, començant per les etapes de la primera infància, la infància i l'adolescència dels nens que tenen pluridiscapacitat i/o necessitats d'alta complexitat.

Per tant, nosaltres, pel bon govern de la Mesa –senyora vicepresidenta, ja ho sap–, demanarem votació de les esmenes vives del Grup Popular; en el cas que no prosperin aquestes esmenes, demanarem votació separada dels articles corresponents i el nostre vot en el text del dictamen serà l'abstenció.

Nosaltres compartim el concepte de la integració dels dos sistemes, però no el text del dictamen en la seva totalitat. És obvi, senyories, que falta molt més que la creació de l'agència per arreglar els problemes que pateixen els ciutadans: les eternes llistes d'espera, tant de Salut com de Socials; el dèficit de professionals, la sobresaturació de feina en el seu dia a dia..., i si parlem de l'àmbit social, cal inversió en el sistema social perquè sigui potent, reordenar-lo en base a una acreditació forta i també l'actualització de la cartera de serveis socials.

I jo, acabo ja, senyora vicepresidenta, recomanant aquest llibre, que els dic lo que és: és un llibret encarregat i publicat pel Cercle de Salut, presidit pel senyor Francesc José María. El seu títol he de dir que ja ho diu tot, no? És *Integració de serveis socials i sanitaris. Set propostes per integrar un quadrat en un cercle* –déu-n'hi-do del

títol–, i ha estat escrit pels experts Joan Barrubés, Manel Peiró i Manel Valls, i que molts dels diputats que estan o han estat ponents i també de les persones que estan al públic, vam estar durant la seva presentació al mes de juny.

Jo vull acabar llegint –i acabo, senyora presidenta– set missatges molt curts, no pateixin, que són les conclusions del llibre i que pot fer seves a qui li toqui comandar aquesta agència. Una –són set missatges–: govern sociosanitari únic, no cogovernança. Dos, més finançament per assegurar l'atenció sanitària en l'àmbit social i per promoure projectes d'integració. Sense xarxa social i sanitària d'interès públic ni operabilitat de dades no hi haurà integració social i sanitària. La integració sociosanitària serà en el domicili o no serà. Cinquè, assegurar un nivell adequat d'atenció sanitària en l'àmbit residencial. El temps de resposta a la transició al domicili des de l'alta hospitalària d'aguts o d'atenció intermèdia és el termòmetre de la integració social i sanitària; i, per últim, sense reconèixer ni finançar l'atenció sanitària a les residències –i obre parèntesis: professionals mèdics, d'infermeria i de psicogeriatria– no hi haurà integració.

Moltes gràcies, senyora presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Comuns i té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, Consellers, diputades, diputats... Vull, en primer lloc, començar per donar les gràcies a totes les integrants de la ponència pel to constructiu de treball que ha permès arribar a un elevat grau de consens en bona part del contingut de la norma; també a la relatora, la diputada Sara Jaurrieta, per la voluntat d'arribar a acords, i als serveis jurídics, lingüístics i de gestió de la cambra, que tot sovint ens han patit a les sessions de la ponència, així com agrair la gran tasca de la sectorial d'acció social de Comuns i al servei tècnic del grup parlamentari.

La llei és resultat d'un procés participat –i aprofito per saludar els representants d'institucions, entitats representatives de professionals i de treballadors, d'usuaris i usuàries que avui ens acompanyen, benvingudes. Deia que la llei és resultat d'un procés participat amb unes compareixences molt útils, però també de l'experiència directa de la pròpia ponència que ens vam desplaçar a conèixer in situ a Osona i el Prat, algunes de les experiències pilot en funcionament, el que permetia ja intuir una de les claus, el desplegament territorial, però adaptat a les característiques pròpies de cada territori. I, per tant, serà clau definir criteris per concretar les delegacions territorials de l'agència, garantint l'equitat territorial i l'abordatge comunitari en matèria de drets a què fa referència el mateix projecte, des de la coordinació amb els ajuntaments, a qui correspon la prestació dels serveis socials bàsics per obtenir uns resultats positius.

I per això també requerirà prou recursos per no tibar encara més uns serveis públics que ja estan prou afeblits, com és el cas dels implicats en aquest projecte i, per tant, amb un pressupost addicional a l'actual d'ambdós departaments –Drets Socials i Salut.

Malgrat que no és una llei extensa, sí que és resultat d'una tasca molt intensa, el que ha portat a canvis profunds respecte al projecte legislatiu inicial. Per motius de temps no em referiré a tots ells, sinó que em centraré en alguns aspectes més rellevants. Valorem positivament la previsió de mecanismes de participació, perquè per Comuns és clau l'empoderament de les usuàries dels serveis, que han de ser protagonistes en primera persona i, per tant, qui prenen les decisions, però també de les entitats en què s'organitzen aquestes usuàries per la lluita per la qualitat dels serveis públics.

En segon lloc, resulta fonamental una de les contribucions del nostre grup parlamentari que té a veure amb la naturalesa pública del règim jurídic de la normativa

reguladora de l'agència, cosa que considerem que ens situa en millors condicions per tal d'afrontar aquesta integració des d'una nítida perspectiva de gestió pública, absent, per tant, d'afany de lucre, molt necessari front a la mercantilització de la prestació d'alguns serveis al nostre país.

Fent referència a les esmenes presentades pel Grup de Comuns, vam presentar tot un seguit d'esmenes orientades, d'una banda, a garantir el caràcter públic del model i, en segon lloc, a garantir també la qualitat del servei i un model que posi al centre l'atenció a les persones i a les seves necessitats, amb aquesta capacitat de prendre decisions sobre la seva pròpia vida i sobre la base d'uns serveis públics que donin resposta a les seves necessitats sense la limitació actual, fruit de la compartimentació a la prestació dels serveis. Doncs bé, respecte a aquestes esmenes, n'hem transaccionat una part molt important amb d'altres. Les nostres esmenes han estat acceptades. I només en un cas, el de l'esmena 65, hem mantingut el seu contingut, motiu que justifica la seva inclusió com a no recomanada a la proposta de dictamen.

Es tracta d'una esmena a l'article 5.b relacionada amb el debat que vam tenir en un ple anterior sobre el projecte de Llei d'instruments de provisió. Dèiem al principi que estem legislant un sistema nou de drets socials, fruit d'aquest conjunt de normes que des de la Comissió de Drets Socials i Inclusió s'estan impulsant, però és cert que no hi ha un únic model i, per tant, no podem compartir plenament el que dibuixa aquest article concret.

El dictamen parla de l'ús de concerts, convenis, encàrrecs de gestió o qualsevol altra forma de gestió admesa en dret amb altres entitats públiques o privades, preferentment sense ànim de lucre. L'esmena, en canvi, planteja l'exclusivitat de les entitats sense ànim de lucre respecte a l'ús d'aquests instruments. Els serveis socials es configuren a Europa com a serveis d'interès general sense la consideració d'activitats econòmiques, malgrat que ha estat aquest l'enfocament principal a la intervenció inicial de la consellera Pané. Deia que, sense la consideració d'activitats econòmiques, hem de respondre als principis d'universalitat, igualtat d'accés, equitat, continuïtat de les prestacions, transparència i qualitat. I permeti'm que insisteixi en la necessitat de la *qualitat* en la prestació dels serveis públics. Dit d'una altra forma, la transposició de la normativa comunitària permet limitar la competència en matèria de serveis a les persones. Aquesta és la lògica de la figura del concert: excloure la mercantilització que està a l'arrel del deteriorament del sistema públic de drets socials fonamentalment.

En canvi, el projecte de Llei permet utilitzar el concert amb entitats mercantils, cosa que combinada amb el projecte de Llei d'instruments de provisió defineix un sistema competitiu que atorga als acords d'acció concertada la millor oferta en termes econòmics, i no per l'impacte social i territorial.

Té, per tant, una filosofia que s'allunya de la teoria de concertació, d'aquí la reserva de l'esmena, que hem mantingut perquè aquest Parlament es pugui pronunciar al respecte.

I acabo amb una reflexió vinculada amb aquesta qüestió. La Comissió de Drets Socials estem, com deia anteriorment, al mig d'una intensa activitat legislativa en què diverses de les peces, com és aquesta Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, però també la llei del tercer sector o la llei de provisió són elements clau del model de serveis socials, i, per tant, convindria garantir que les normes en tràmit no incorren en contradiccions entre elles.

Els faig aquesta reflexió perquè el dictamen que debatem planteja qüestions que, en canvi, el projecte de Llei d'instruments de provisió formula de manera diferent. En aquesta mateixa línia, el dictamen no considera cap mecanisme de coordinació amb la futura Agència de Serveis Socials, que, en canvi, sí que fa referència a la Llei d'instruments de provisió, i, per tant, a futur, ens podem trobar en què haguem de pensar en mecanismes per garantir aquesta coordinació.

Dit això, i malgrat que hi ha aspectes que considerem com a millorables, ens considerem, en certa manera, coautors del text del dictamen, i, per tant, sí que ens pronunciem favorablement respecte a la pràctica totalitat d'aquest.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies també, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, bona tarda. Bon dia a tothom, a tots els que heu vingut. Gràcies també a tots els ponents, a la relatora. Creiem que aquesta ponència ha fet una bona feina i que el text que en surt és millor que el que va entrar, però també és cert que, malgrat les millores, el problema de fons continua exactament al mateix lloc, que és el que ja vam plantejar en el debat inicial.

És que, en realitat, avui s'aprovarà una llei per crear una estructura nova, quan el que tenim són serveis públics afeblits, professionals exhaustes i serveis socials als ajuntaments que ja no poden més.

El nou document incorpora referències als determinants socials, més pes al domicili, més participació, més matisos però, per nosaltres, cap d'aquestes millora –canvia– el que és essencial i per la qual cosa nosaltres no estem a favor d'aquesta proposició de llei, que és una agència..., crear una nova estructura, crear una agència, perquè pensem que aquesta no solucionarà els problemes greus i estructurals que tenen avui els serveis socials i el sistema sanitari.

Per la CUP, res no justifica crear una nova agència mentre els serveis socials municipals estan infrafinançats, l'atenció primària està al límit i les cuidadores cobren sous que són indecents. Per això continuem en contra del resultat d'aquesta ponència de la llei que portem avui a votació; no perquè no vulguem una atenció integrada –nosaltres hi creiem fermament, en aquesta atenció–, però creiem que aquesta llei no la garanteix. Parla d'integració però crea més jerarquia, parla de proximitat però allunya les decisions del territori i parla de millora però deixa intacta la precarietat, la privatització i l'infrafinançament.

L'agència que es proposa amb aquesta llei no resoldrà la precarietat de les treballadores, ni la manca de recursos del món local, la fragmentació entre proveïdors, el model residencial privatitzat ni la insuficiència del SAD. Això no ho arregla una estructura nova, per molt moderna, per molt transversal que ens la pintin.

No només la CUP tenim aquestes idees. Quan hem parlat amb les professionals que cada dia trepitgen els domicilis, quan hem parlat amb els equips de primària que sostenen el sistema, amb serveis socials municipals que multipliquen hores per cobrir allà on no poden arribar, moltes d'aquestes veus –expertes, també– ens diuen que no cal aquesta agència, que el que cal és reforçar serveis, dignificar condicions i posar recursos on falta, no crear cadires noves.

Tot i això, nosaltres hem volgut posar esmenes a aquesta proposició de llei. Hem fet propostes d'esmenes, tot i que ja enteníem que eren contràries a l'objectiu principal de la llei, que era crear l'agència, però sí que pensàvem que era interessant que es veiés que hi havien alternatives a la creació d'aquesta agència. Les nostres esmenes anaven justament en aquesta direcció: millorar l'atenció integrada sense afegir cap nova capa de burocràcia i sense gastar diners amb més estructures.

Teníem un bloc d'esmenes estructurals en les que proposàvem que no es creés l'agència, que la coordinació recaigués en l'atenció primària, perquè són aquests espais i no un nou organisme els que coneixen les persones, els barris i les necessitats reals, i els recursos d'aquesta agència nosaltres sempre hem pensat que serien molt més útils reforçant equips i serveis. No necessitem més direccions, ni més presidències, ni més consells. El que necessitem és que aquests diners vagin destinats als equips i no als despatxos.

També dedicàvem un segon bloc d'esmenes a reforçar el model assistencial. Vam proposar integrar el SAD als equips de primària i evitar dispositius especialitzats que fragmenten, dispersen i trenquen la continuïtat del treball. L'atenció a la complexitat al final de la vida o a les persones dependents pensem que no es pot delegar a unitats que ningú sap ben bé a qui responen.

També dedicàvem un bloc important a les condicions laborals, i intentàvem ser molt clares. No hi ha atenció integrada possible amb treballadores explotades, perquè la precarietat està al cor del problema, i aquesta llei no mou ni un dit per revertir-la. I pensem que les nostres esmenes sí que anaven en aquesta direcció.

I per últim, dedicàvem un quart bloc a la governança i també al model públic. Ens preocupa, i ens preocupa molt, que la llei reforci l'entrada d'operadors privats. A les nostres esmenes volíem blindar la provisió pública del servei.

També vam fer esmenes en la línia de donar al món local un paper que pensem que és el que es mereix l'atenció integrada, i, en lloc d'això se li dona un paper subsidiari, poc clar i amb molt poca capacitat de decisió.

En definitiva, pensem que les nostres esmenes eren una alternativa real, una atenció integrada des dels equips que hi són cada dia i no des d'una agència que afegeix més distància.

Aquestes esmenes, majoritàriament, han estat rebutjades, cosa que ja ho entenem. La tria des d'un primer moment era crear aquesta nova agència pensant que així es milloraria la coordinació.

Per nosaltres el que es proposava era reforçar estructures, no serveis, reforçar burocràcia i no drets, i reforçar un model que ja ha demostrat les seves limitacions. Per això votarem en contra del text general, mantenint vives les nostres esmenes. Nosaltres creiem que són les que es permetien una integració de veritat.

No ens veiem acompanyant aquesta agència que, des del nostre parer, no resoldrà res, que ens fa perdre temps, diners i energia i no atén les urgències reals del país, que, per nosaltres, són: reforçar l'atenció primària, dignificar les cuidadores, donar recursos al món local i garantir uns serveis que siguin públics cent per cent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I, a continuació, per expressar el seu posicionament sobre el text del dictamen, per un temps màxim també de set minuts per grup, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, vicepresidenta. Honorables conselleres, consellers, diputades, diputats, públic, sigueu tots molt benvinguts. Aquesta llei en bona part és tota vostra també. Crearem l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, participada pels departaments competents en polítiques socials i salut com a gestora de recursos socio-sanitaris, incloent les residències per a persones grans, i aquesta actuació tindrà un caràcter prioritari. Programa electoral de Junts per Catalunya del juny..., del febrer –perdó– del 2021.

Quatre anys més tard, avui serà una realitat, i ho serà en bona part perquè Junts per Catalunya hem aconseguit sumar suports i adhesions incondicionals –com s'ha vist als parlaments precedents– a una demanda que és unànime del sector i dels usuaris, que Junts ens la vam fer nostra i que hem lluitat fins aconseguir-la.

Una dada, només una: als seixanta-cinc anys, l'esperança de vida són vint-i-dos anys, onze d'ells amb bona salut i onze amb algun grau de dependència. I recordem, a ells els hi devem tot.

Al debat de totalitat els hi vaig compartir la història de la Rosa, una padrina de setanta-vuit anys que va patir un ictus fent ioga al casal, i que, des d'aquell moment, va començar un recorregut complex –hospital, atenció intermèdia, sociosanitaris, ser-

veis socials, valoració de dependència, atenció domiciliària–; un camí ple de professionals compromesos però també de tràmits lents, esperes i descoordinació: serveis socials que no disposen de la mateixa informació que salut, fisioterapeuta i treballadora social que no es coordinen, un suport municipal que arriba tard i amb menys hores de les necessàries.

La dependència que triga una eternitat i que s'adapta a la casa amb els pocs estalvis que tenia. La Rosa es troba atrapada en un sistema pensat per a organitzacions i no per a persones, i que després de dos anys d'espera, doncs, ingressa a una residència on difícilment troben infermeres i TCAIs, perquè el sou és molt baix, i allí mor, tres anys més tard, quan ella volia morir a casa acompanyada de la seva família. Aquesta és una realitat d'avui en dia, i tots ho sabem, i per canviar-ho és pel que neix l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària.

Fa molt temps que Catalunya té clar que salut i drets socials han d'anar coordinats. N'hem estat pioners. Avui ens acompanyen al públic alguns dels que ho han defensat tota la vida: el Joan Carles Contel, el Carles Blay, l'Albert Ledesma, la Chon González, per citar-ne només alguns.

I s'ha intentat, eh?: el 86, el programa «Vida als anys»; el 2011, el Programa de Prevenció i Atenció a la Cronicitat; el 2014, el PIAISS; el 2019, el PAISS..., però no ha estat suficient. La pandèmia ens ha demostrat que coordinar no és integrar i Junts per Catalunya ho tenim clar des de fa temps.

Els setze mesos a Govern, dels consellers Cervera i Argimon, la llei es va treballar i es va deixar quasi a punt. Amb la sortida de Govern, no avançàvem al ritme requerit, i per això, des de l'oposició, Junts la vam registrar.

Diputat Saldoni, alguns no ho van entendre, però sense aquell fet, avui no seríem aquí. Amb aquest estímul, mesos més tard, el Govern entrava la seva, però va decaure les dues al finalitzar la legislatura.

Fa un any el Govern la va aprovar de nou, Junts vam demanar tràmit d'urgència, i un any més tard som aquí i hi som amb una llei –n'estic convençut– molt millor que aquella de fa un any, i, en bona part, gràcies a les trenta-vuit compareixences d'experts i entitats i a les experiències pilot visitades: infinites gràcies a tots. I també pel treball en ponència que la diputada Jaurrieta, doncs, ha explicat molt bé, i vull destacar la bona voluntat i l'excel·lent tarannà per arribar a acords. Per part nostra teníem clar la importància de l'agència, que calia fer-ho des de la centralitat de la societat catalana i que només amb generositat s'arribava al consens i així ha estat.

Per part de Junts hem presentat quaranta-sis esmenes –una quarta part–: dos retirades i quaranta-quatre transaccionades amb els quatre grups que hi han participat activament.

Què hem aconseguit incorporar i que per nosaltres és important? Doncs que consti al preàmbul que l'augment d'esperança de vida en bona salut és una bona notícia, però que ens obliga a actuar; que l'atenció ha de ser centrada en la persona, però també dirigida per la persona; que la persona prefereix ser cuidada al domicili, on el cuidador és peça clau, i que el gestor del cas és insubstituïble.

A l'articulat, doncs, l'agència s'adscriurà al departament que determini el Govern, però té tres potes igual de fonamentals: drets socials, salut i món local. És cert que el consell rector per nosaltres és massa extens i amb risc de ser poc operatiu: passem de quinze membres a un nombre indeterminat –al voltant de vint-i-cinc–, però hem inclòs més participació dels usuaris i hem aconseguit que en formin part entitats socials com la Taula del Tercer Sector; important, una governança territorial única amb consorcis o mancomunitats, i tres punts claus: formació, comunicació i afavorir l'equiparació laboral en l'àmbit social i sanitari.

Una agència amb el mínim d'estructura, amb pressupost propi i donant estabilitat a iniciatives d'atenció integrada ja consolidades, avaluada per l'Aguas i amb el suport del Comitè Consultiu de Bioètica de Catalunya i el Comitè d'Ètica dels Serveis Socials, i on es garanteix la integració de tots els sistemes informàtics amb dades

socials i sanitaris per a tots els professionals, també per a activitats preventives i per a recerca.

En resum, l'agència ha de permetre que la Rosa no noti diferències entre l'hospital, atenció intermèdia i el sociosanitari, que durant l'estada sigui valorada per la llei de dependència i que la gestora del cas del CAP o de serveis socials de l'ajuntament coordini la treballadora familiar que l'ajudarà a casa des del primer dia.

Les reformes al domicili amb el Banc de Productes de Suport i l'equip d'atenció primària, fisioterapeuta i totes les activitats que continuarà fent el seu poble. Al cap de molts anys, que pugui morir tranquil·la a casa amb l'acompanyament de la seva filla i de cures palliatives.

Persones grans en situació de dependència amb discapacitat, amb malalties cròniques, amb trastorns mentals, amb addiccions, amb pobresa, en situacions de sensellarisme i altres situacions de fragilitat i vulnerabilitat social, col·lectius als que ha de beneficiar l'agència. De fet, els set missatges que conclou el llibre del Cercle de Salut que ha llegit la diputada Pajares estan inclosos, eh?, en aquesta agència –els set–; ho dic per si vol reconsiderar el vot.

Acabo amb uns agraïments, malauradament, massa ràpids a totes les sectorials de Junts per Catalunya que ens hi han ajudat, el de benestar, el de salut, el de gent gran i el de discapacitats. Als nostres assessors: al Jordi Font –que sempre hi és i que tot ho sap–, a l'Oriol Pradillo, company infatigable de batalles –aquesta llei també és del cap de setmana que vam passar plegats a la Seu–; a tots els ponents de la resta de grups per la feina i especialment pel to, i per descomptat, a la lletrada, la Clara –aquesta llei és teva també–; a l'assessora lingüística Anna Vidal, i a la gestora Carme Alonso. Gràcies per la feina, però especialment gràcies per la paciència i pels aprenentatges.

Ara la pilota està a la teulada del Govern. Conselleres, la llei marca en sis mesos, estatuts aprovats; en un any, agència en funcionament; en dos anys, sistemes d'informació interoperatius. Junts per Catalunya ho vetllarem, ja ho saben.

Com a resum, l'Agència Integrada Social i Sanitària és l'eina per cuidar millor, per fer un sistema més humà, més proper i més eficient.

Des de Junts per Catalunya ens sentim especialment orgullosos d'haver-la impulsat, defensat i fer possible la llei. Però ara comença la part més important: desplegar-la al territori i posar-la al servei de les persones. Perquè cuidar bé no és només una qüestió de recursos, de gestió, que també; és un compromís col·lectiu amb la dignitat de les persones.

Acabo, vicepresidenta. David, que ens segueixes des de Bogotà, encàrrec complert. Aina, Jordi, Conxita, ja teniu l'agència, feu-nos-en sentir orgullosos i que siguin els fonaments de la cura que totes les Roses es mereixen.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyora presidenta. Donar també la benvinguda a totes les persones que ens acompanyen, singularment al conseller Balcells. Un plaer, honorable conseller, tornar-lo a veure en aquesta casa. I aquesta representació tan plural, tant dels departaments de la Generalitat, dels col·legis professionals i dels proveïdors i de les entitats representatives d'aquest àmbit, és l'expressió de la importància del que estem fent. I ho dic també per aquells grups que avui no ens ajudaran a donar resposta al que representa la societat que ens acompanya en aquesta sala.

I també agrair la feina feta al conjunt dels ponents, que han fet possible que la majoria que traurà aquesta llei endavant sigui molt àmplia. Singularment, a la po-

nent del Grup Socialistes, a la senyora Jaurrieta, que li ha tocat liderar aquest procés de consens i que ha tingut una posició flexible per fer possible aquesta majoria.

Sempre el consens –i ho dèiem en la comissió– té un punt de satisfacció. Els grups que avui votarem aquesta proposició de llei, aquest dictamen de la comissió, segurament en elements concrets del text possiblement no ens sentim al cent per cent reflectits, però justament la virtut del consens és aquesta: que permet que aquesta llei sigui una llei que sigui una llei de país, no sigui una llei només del Govern que l'ha promoguda, sinó que sigui una llei que puguem compartir molts.

I en aquest sentit, és imprescindible també recordar, des de la perspectiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, que aquesta llei forma part dels acords d'investidura amb el Grup Socialistes i Units per Avançar, formava part del pacte d'investidura, i que aquest projecte de llei, en els termes que el va redactar..., el va aprovar el nou Govern és exactament el mateix que el projecte de llei que es va aprovar en l'etapa del president..., del Govern Aragonès.

Avui era un dia d'elegàncies i no de retrets, senyor Fàbrega, però li haig de recordar, perquè vostè ho ha dit, que el text que vostès varen registrar era un esborrany molt antic, tènicament poc resolt –sí, el que va registrar la passada legislatura el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya–, i que això explica que després el Govern l'haguéssim de corregir i que entréssim el corresponent projecte de llei que millorava substancialment aquell projecte molt inicial que vostès havien recuperat de la seva etapa de govern. Però, vaja, l'important és que avui vostès també estan en aquest consens, no?

I dic que no deixa de ser sorprenent que alguns grups s'hagin autoexclòs de la dinàmica d'aquest treball, perquè ni han presentat esmenes ni han participat de la ponència ni han participat de les compareixences, no? Molt poc respecte a la societat que aquí ens acompanya, i més tenint en compte que en el conjunt dels països europeus les polítiques en l'àmbit social i sanitari justament es mouen en la direcció de l'atenció integrada.

La consellera Pané fa una afirmació que la comparteixo, honorable consellera, que és que en aquest país, com bona part dels països del món, afrontem dos reptes que ens transformaran, que ens estan transformant: el del canvi climàtic i el de l'envelliment de la nostra societat. Que ja hi som; no en un futurible, sinó ja en una realitat.

I la creació de l'agència respon molt també a la necessitat d'afrontar amb intel·ligència, amb eficàcia, amb capacitats, el repte de l'envelliment de la nostra societat, que és el repte de la jubilació de la generació del *baby-boom*, la generació més nombrosa de catalans i catalanes que mai hem nascut en aquest país, els nascuts entre el 56-57 i el 74-75, més de 2 milions de persones que vàrem néixer en aquest període en un dels països del món amb l'esperança de vida més alta. I que necessita avançar justament en l'atenció integrada i des de l'aprenentatge del que va suposar la pandèmia, on es van posar de manifest les febleses estructurals del nostre sistema, singularment en l'àmbit dels serveis socials.

Però el repte de l'atenció integrada no és només un repte en relació amb l'envelliment, és també un repte en relació amb com tractem les persones amb discapacitat en l'àmbit de la salut; com tractem les persones amb discapacitat en l'àmbit de l'educació i que necessiten suports sanitaris o d'infermeria a les escoles d'educació especial o a les escoles ordinàries, o com afrontem l'àmbit de la salut mental. I té a veure amb la qualitat de vida, amb la qualitat de vida de les persones dependents, de les persones amb discapacitats, amb l'eficàcia del sistema i amb l'aposta que fem per l'entorn domiciliari, que és la gran aspiració que tenim, sabent que haurem de continuar necessitant residències, però que necessitem enfortir que la gent pugui envellir a casa i pugui envellir a casa amb dignitat i amb qualitat.

És també, l'agència, una resposta a les febleses del nostre sistema de serveis socials. I és evident –i hi coincidíem fa uns pocs dies amb la consellera Pané en un altre entorn– que l'agència tindrà les capacitats que tindrà per abordar aquesta qüestió.

I, consellera Martínez Bravo, vostè necessitarà més pressupost. Necessàriament vostè necessita més pressupost, des de la convicció del conjunt del Govern que garantir la sostenibilitat del sistema de salut és avui invertir en serveis socials de caràcter comunitari, per fer possibles justament els objectius que ens marca aquesta agència.

Ens sentim, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, especialment satisfets d'alguns canvis que hem introduït en aquest projecte de llei. Singularment, la introducció de la governança territorial: sense governança en els territoris, sense el desplegament efectiu de l'agència a les comarques, a les ciutats, a les viles del nostre país, l'agència quedaria simplement com una estructura d'articulació de les relacions entre els departaments, i segurament no faria falta una agència. La presència, la possibilitat de que es creïn mancomunitats, consorcis en els territoris serà imprescindible pel desplegament de l'agència.

Dos. La incorporació de la dimensió de la discapacitat, amb una referència específica també al Departament d'Educació. Tenim un repte en l'atenció sanitària dels nens i les nenes amb discapacitat de les nostres escoles.

Tres. En les transicions, les transicions dels CDIAPs, dels CSMIJ i dels CSMIJs als CSMA's, o les transicions des de l'atenció intermèdia al domicili. I la llei introdueix mandats al Govern per avançar en aquesta direcció.

Hem introduït també referències a la innovació. Es necessiten instruments d'innovació per avançar en aquesta direcció.

Hem resolt bé, crec que adequadament, els reptes dels sistemes d'informació, amb la necessitat de la interoperabilitat de les dades i amb una gestió proactiva de les dades per aconseguir majors polítiques de prevenció en aquest camp.

Hi ha compromisos amb l'equiparació salarial, però que no resoldrà aquesta llei; dependrà de les decisions pressupostàries que prengui el Govern.

I hem garantit també la participació del conjunt de la societat civil organitzada en el consell rector de l'agència.

Es deia «ara el repte del Govern no és altre que el desplegament de l'agència». El Parlament ha fet la seva feina, conselleres, directores generals, secretaris generals que ens acompanyeu; ara el repte és vostre, sabent que l'estat del benestar del segle XXI és integrat o no serà.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Bien, trabajar de forma integrada, perspectiva interseccional, tratamiento holístico, poner a la persona en el centro, estas son algunas de las frases y eslóganes propagandísticos con los que ustedes han envuelto la cruda realidad de esta ley, que no es otra cosa que una nueva estructura –otra más– que dependerá de la Generalitat, con presupuesto propio y más personal: más secretarios, más gerentes, más altos cargos, más funcionarios y más personal auxiliar que tendrán que pagar los catalanes de su bolsillo. Porque el Departamento de Sanidad y el Departamento de Derechos Sociales dicen que, pese a todo el personal del que ya disponen, les resulta imposible trabajar de forma coordinada y para hacerlo deben crear un nuevo chiringuito y exprimir a los catalanes un poquito más a impuestos para que lo paguen.

¿Creen ustedes que poner a la persona en el centro de las políticas públicas es exigirles que aporten más a las arcas del Estado para pagar otras de las muchas agencias de colocación que tiene la Generalitat de Cataluña, donde ustedes enchufarán a sus afines con carné de partido, como han hecho con absolutamente todo? ¿Eso es colocar a las personas en el centro de las políticas públicas, o eso es lucrarse a su coste aprovechando que llevan ustedes décadas gobernando la Generalitat?

Cientos de chiringuitos propios o vinculados a formaciones políticas o a la propia Generalitat envueltos en palabras biensonantes, pero vacías, que se dedican única y exclusivamente a enriquecerse a costa del trabajo de los catalanes.

¿Pone Resilis o FASI a las personas en el centro de las políticas públicas, señora consejera de Derechos Sociales, cuando se enriquecen sus altos cargos y crean imperios inmobiliarios con dinero público? ¿Pone Mutuam, gestor de residencias privado pero pagado con dinero público, a las personas en el centro de las políticas, señora consejera? ¿Sí? ¿También cuando es un órgano utilizado para colocar a ex altos cargos políticos de Junts, CiU o PSC con sueldazos desorbitados? ¿También cuando siguen cobrando esos sueldazos pese a que se les retire la gestión por incompetencia, como pasó en la pandemia del covid, señora consejera? ¿Eso es para ustedes poner a las personas en el centro de las políticas públicas? ¿A qué personas se refiere, a los políticos y afines? Entonces, sí –entonces, sí.

Miren, en las decenas de ponencias sobre esta ley de la pasada legislatura a la que VOX asistió sin saltarse ni una sola, nadie negó que el Departamento de Derechos Sociales y el Departamento de Sanidad deban trabajar de forma coordinada. De hecho, es lo normal. VOX lo dijo en absolutamente todas las ponencias. Pero no creando una nueva estructura, que es otro gasto inútil e inasumible para los catalanes, ahogados ya a impuestos, porque deben pagar toda la macroestructura política que es la Generalitat de Cataluña. La Generalitat de Cataluña, un órgano mastodóntico donde Junts, Esquerra Republicana y el PSC colocan y recolocan a sus amigos afines o afiliados; donde Antifraude o la Sindicatura de Cuentas lleva décadas señalando irregularidades, malas praxis, corruptelas y corrupción; donde la clase política y afines se enriquecen a costa del trabajo y del sufrimiento de los catalanes, a los que no hacen más que subir los impuestos para luego ofrecerles los peores servicios de España. El peor servicio sanitario, con las peores listas de espera y los peores servicios sociales, negándoles reiteradamente ayudas para luego dárselas a extranjeros que regularizan ustedes, la clase política, en sus ayuntamientos de forma completamente fraudulenta.

Poner a la persona en el centro de las políticas públicas no es esto. Poner a los catalanes en el centro de las políticas públicas es pisar calle y preocuparse de los problemas de la gente, de los de verdad, de los que les complican la vida día a día, de los que de verdad les preocupan. Es ofrecerles oportunidades laborales para que puedan ganarse el pan. Es cuidar a las empresas, a los emprendedores, a los autónomos para que puedan generar todo ese empleo. Es garantizar su libertad, deportando todas esas culturas que amenazan cada día nuestra seguridad. Es trabajar por ofrecer a cada español una vivienda digna, sin dejar que los que acaban de llegar entrando dando una patada en la puerta les pasen por encima. Es cuidar de nuestros ciudadanos. Es invertir en listas de espera, descolapsando la sanidad, mejorando las condiciones laborales económicas de los profesionales, sin imposiciones lingüísticas ni más trabas inútiles para que se quieran quedar aquí en Cataluña, y reduciendo el volumen de pacientes, porque no puede ser que la inmigración ilegal o legalizada fraudulentamente colapse los servicios sanitarios (*alguns aplaudiments*) con consultas no urgentes o cirugías diferidas.

Es construir residencias geriátricas para nuestros mayores, que ustedes, el tripartido, no han construido ni una. Es concertar plazas privadas a un precio razonable, no como hace la Generalitat, exigiendo duros a dos pesetas. Es apostar por las casas tuteladas para mayores o por los equipos de atención domiciliaria dependientes de primaria. En definitiva, es coger todo el dinero de los impuestos de los catalanes y poner de verdad a la persona en el centro dedicándole hasta el último céntimo. (*Alguns aplaudiments.*)

¿Colaboración entre derechos sociales y sanidad? Obviamente –obviamente–; ¿en qué cabeza cabe que no tiene que ser así? ¿Trabajo coordinado? Por descontado, pero no más estructuras públicas con fin político o ideológico o económico, como es esta

agencia, de la que solamente ustedes, la clase política y sus afines, van a salir beneficiados.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Valorem positivament qualsevol iniciativa que pari atenció a les necessitats de la gent gran o a les de tots aquells ciutadans amb malalties cròniques o quadres incapacitants. Però com pensen millorar les seves vides si no doten de recursos econòmics aquesta voluntat? Si no acceleren els tràmits administratius per a la detecció i el reconeixement de les persones dependents? Quants catalans més han de morir sense haver percebut l'ajut a la dependència que els pertocava? Anem a trenta per dia. No els fa vergonya sentir aquesta xifra?

El nombre de ciutadans en llista d'espera sobrepassa els 68.000, un increment del cent vuitanta per cent en només dos anys; molts d'ells, tot i tenir ja reconegut el dret, no reben a dia d'avui encara la prestació. El sistema ha col·lapsat. Tenim governs que fan esperar la nostra gent gran, agreujant el patiment de milers de famílies i deixant-les en risc greu de vulnerabilitat, mentre atenen amb màxima celeritat les necessitats de la immigració il·legal. Els immigrants il·legals no es moren abans de cobrar, no; els nostres avis, sí. Potser d'això meu avui en dia se'n diu «extrema dreta», no ho sé, però d'això seu, ahir, avui i demà, se'n dirà «indecència moral».

Intenten corregir aquesta anomalia amb una llei que saben sobradament que només seria eficaç si disposéssim d'un model sanitari consolidat i d'uns serveis socials potents. Les desinversions en el sistema públic de salut, sumades al frau que suposa dotar de serveis il·limitats a qui ha entrat il·legalment i no ha contribuït a les arques comunes, impossibiliten que tinguem les eines necessàries per atendre com Déu mana la nostra gent gran o dependent.

Sense l'eclosió demogràfica ferotge que hem patit, aquesta llei ni tan sols caldria, perquè disposaríem dels recursos econòmics i humans suficients per evitar les llistes d'espera o les mancances que ara suporten els nostres ciutadans.

Una llei que atorga obligacions a les administracions locals, però que no resol l'infrafinançament municipal que patim els ajuntaments i que, com sempre, obvia la realitat territorial del principat en clar detriment de les zones rurals i despoblades. Un exemple el trobem al Ripollès, a on gràcies a l'esforç i determinació dels membres del Rotary Club, disposarem d'un fisioterapeuta a l'equip d'atenció domiciliària, perquè si haguéssim d'esperar el departament, doncs llavors pla.

Per altra banda, no veiem que quedi garantida l'assistència a infants amb discapacitat, amb malalties cròniques greus, amb necessitats d'alta complexitat. Per a ells cal un enfocament diferenciat que tingui en compte escolarització, desenvolupament, família i salut, i evidentment, si es queden a casa, algú els haurà de cuidar, no? No tothom pot deixar la feina per tenir cura dels fills malalts, si no hi ha una compensació econòmica generosa al darrere. Com tenim el pressupost?

Perquè els veiem més preocupats per fer la integració sociosanitària amb perspectiva de gènere que no pas per dotar-la amb recursos reals.

Més anar al gra i menys cosmètica.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Bé, moltes gràcies, president. Conselleres, consellers i diputades, diputats i tota la gent que ens seguia... Estem davant d'una bona llei, d'una llei sense precedents

a Catalunya i a Espanya; i a pocs llocs a Europa, doncs, la tenen regulada, tal com s'ha dit.

Aquesta és una proposta pionera, de creació de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, concebuda precisament per donar una visió global i d'actuació integrada que permetrà fer i donar resposta al repte que tenim ja amb nosaltres, el de la longevitat, el de la cronicitat i el de la dependència.

L'objectiu és clar: acompanyar les persones en totes les etapes de la seva vida, en les seves necessitats socials i sanitàries, per millorar la seva qualitat de vida, millorant els resultats en salut i també del seu benestar.

El resultat d'aquest projecte de llei és fruit de molts anys, de molta gent, de molts professionals, de molts tècnics de l'àmbit social i sanitari que amb els seus esforços, il·lusions i esperances han anat fent pilots, publicacions, estudis fins a arribar a aquesta visió d'atenció integrada. Sense aquesta vocació que mou muntanyes, no estaríem aquí.

I també les administracions; l'Administració hi ha cregut des de fa temps. El Govern de la Generalitat, les diputacions, els ajuntaments han elaborat plans que s'han comentat aquí, accions, per avançar en aquesta cultura de la visió integrada amb drets i salut.

I per què volem avançar en aquesta línia? La resposta és molt contundent: perquè és el que va millor a les persones ateses, tant a títol individual com en el conjunt del sistema. En l'actualitat sabem que una persona en estat fràgil pot arribar a contactar amb vint serveis diferents en un sol any. Una persona en un moment delicat de la seva vida s'ha d'obrir camí en una xarxa de serveis –i gràcies que tenim aquesta xarxa de serveis, perquè tenim un estat del benestar robust, que no a tot arreu és així–, però que aquest camí es fa complex –es fa complex–, a vegades excessivament burocràtic, lent, confús i a vegades pot ser una mica desesperant. Aquesta teranyina de serveis, interlocutors i formularis pensem que és el moment de que es corregeixi.

A mi m'agradaria destacar tres coses d'aquesta llei: la primera, la proximitat; la segona, la proactivitat –que també s'ha comentat– i la universalitat.

La proximitat. Volem apropar les persones i el sistema de forma contundent. Per això és imprescindible que es contemplin les preferències de les persones: si vol estar en una residència o no, si vol tenir un tractament o no, i això que és obvi no sempre es dona. O també la participació del món local, que aquesta participació és clau. Per això la vicepresidència segona del consell rector està previst que estigui en mans del món local. Volem aquesta veu de pes en el consell rector de l'Administració més propera a la ciutadania. O la simplificació en l'atenció, donat que traslladem aquesta teranyina que parlàvem al sistema i no a l'usuari; per tant, reduint aquesta burocràcia.

Una visió integrada és que els serveis parlin abans d'adreçar-se al ciutadà i que donin un sol referent, que sigui la persona a la qual dirigir-se, i un sol pla d'actuació. El treball per l'autonomia, com deia també el diputat Campuzano, i la prioritització de l'atenció domiciliària i a la comunitat –sempre que es pugui, millor a casa, amb la teva història i amb el teu entorn–; i l'organització territorial, que es desenvoluparà posteriorment, amb uns estatuts, sempre tenint en compte la realitat de cada lloc. O el consell de participació, ben ampli, també amb la veu de la ciutadania.

El segon aspecte a destacar: la proactivitat. Volem arribar abans i atendre millor les persones. Compartir les dades entre les diferents branques assistencials ens permetrà detectar millor i amb més temps a través de models predictius i de riscos; per tant, evitarà molts patiments. O impulsant la innovació i la recerca. Això ens ha de permetre una innovació i una millora constant que permeti, també amb l'avaluació, anar corregint i trobant noves vies d'orientació. O l'orientació als resultats en salut i el benestar, no tant en els procediments, sinó com es troben i quina qualitat de vida tenen les persones.

I, per últim, la universalitat. Aquesta llei està adreçada a tothom que la necessiti. Es calcula que 1 milió de persones a Catalunya seran usuàries d'aquesta agència se-

gona els perfils de cronicitat i de dependència, però tothom podrà, podrem requerir aquesta agència algun dia i hi tindrem dret. Garanteix aquesta atenció integrada pública a tothom i no per capacitat econòmica. Hem incorporat la preferència d'entitats sense ànim de lucre, com comentava també la diputada Lozano, en cas de que s'utilitzin fórmules de gestió indirecta en el territori.

I tot això ho fem millorant també la qualitat de les condicions laborals. I això surt recollit en la llei dels treballadors i treballadores, que també s'ha comentat aquí. L'harmonització salarial, que tots sabem que són diferents en els dos sistemes, és una fita conjunta i que serà el recorregut a fer al llarg d'aquests anys. Tenir un bon sistema de qualitat vol dir també tenir els millors professionals i reconèixer la seva tasca.

La diputada Pajares ha parlat de l'adscripció de l'agència. Efectivament, hem posat..., hem donat la potestat al Govern a adscriure aquesta agència o a l'àmbit de salut o a l'àmbit de direcció de serveis de drets socials i inclusió, o amb una altra fórmula que pugui considerar. Sap greu que no s'afegeixi, doncs, a la recuperació i amb les esmenes..., sap greu, doncs que no s'incorpori amb això.

Els partits d'extrema dreta, doncs, fent un intent de ridiculitzar precisament aquests avenços que estem plantejant, parlen de l'esforç fiscal, que precisament recordo que aquest esforç fiscal és menor que la mitjana de la Unió Europea. Si estiguessin realment d'acord amb això dels costos, l'atenció fragmentada genera més costos, l'atenció integrada redueix la medicalització, els ingressos hospitalaris, l'atenció als centres d'atenció primària i les institucionalitzacions en residències.

Nosaltres volem donar solucions amb una mirada llarga, amb el benestar de la població en el seu conjunt. Mentre la salut i el benestar de les persones depenguin del nivell socioeconòmic, aquesta mirada integrada té més sentit encara. La nostra societat té necessitats, i no avançar en l'atenció integrada és no respondre a com evoluciona la nostra societat.

Catalunya té una de les poblacions més envellides del món i –acabo, president– el risc avui és no fer res. Acabo fent referència a la bona política, la que fa avançar i la que fa posar-nos d'acord, la que dona esperança. Hem arribat a aquest punt de començar a dibuixar una nova etapa en la història de l'atenció a les persones a Catalunya i tots i totes n'hem format part.

Moltes gràcies.

El president

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió de Drets Socials i Inclusió sobre el projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades pels grups parlamentaris.

Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són les esmenes 2, 37, 86, 93, 95 i 129.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 116 vots en contra, 15 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, votarem l'esmena reservada pel Grup Parlamentari Comuns, que és l'esmena número 65.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada... *(persisteix la remor de veus)* –els prego silenci, si us plau–; ha estat rebutjada per 124 vots en contra, 10 vots a favor i cap abstenció.

A continuació votem les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, que són les esmenes 1, 20, 38 64, 66, 77, 78, 84, 85, 114, 123, 124, 127, 191, 194 i 197.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 121 vots en contra, 10 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació votem el text del dictamen.

Votem en primer lloc l'article 1.3, el nou article 11.1.b i el nou article 14.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 101 vots a favor, 33 vots en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'article 3.j, el nou article 11.1.c i el nou article 15.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 102 vots a favor, 32 vots en contra i cap abstenció.

Finalment, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de l'Agència Integrada Social i Sanitària de Catalunya ha quedat aprovat per 102 vots a favor, 15 vots en contra i 17 abstencions.

(Aplaudiments.)

Abans de suspendre la sessió, recordo que a continuació, aquells que ho desitgin, ens concentrarem davant de la façana del Parlament per fer un minut de silenci en record de la víctima del darrer feminicidi a Catalunya, i que immediatament després farem l'acte de commemoració del Dia Internacional per a l'eliminació de la Violència contra les Dones a l'escala d'honor del Parlament.

Se suspèn la sessió... *(Veus de fons.)* A l'Auditori, disculpin.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les quatre. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Decret llei 21/2025, de 14 d'octubre, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal

203-00027/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 21/2025, de 14 d'octubre, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per tal d'exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bona tarda. Gràcies, president. Diputades, diputats... Per presentar el decret llei de mesures urgents de suport a l'àmbit agrari i forestal, com saben... –ja n'hem parlat àmpliament. Aviam si soc capaç de no esgotar el temps, perquè jo crec que n'hem parlat molt. Però, bé, sí que voldria començar, doncs, amb un missatge jo crec que obligat, eh?, en els moments actuals que ens han tocat viure; un missatge de suport, reconeixement al sector agrari i ramader, pesquer –que no entra en aquest decret, però també–, i sobretot també un missatge de que si fem les coses bé el sector té futur i ens pot anar molt bé i podem ser referents. Per tant... I també missatge del departament –jo crec que el conjunt de la cambra segurament que ho compartiran–; la nostra funció és acompanyar, ajudar, defensar aquest sector, aquí, davant del ministeri i davant, evidentment, de la Comissió Europea, que també regula una part important del nostre sistema.

Aquest decret fa una revisió de taxes..., vint articles, revisió de taxes, creació de noves línies d'ajuts i reducció de burocràcia. M'hi vaig referint, però sí que voldria fer un agraïment a totes les persones, sectors que hi han participat. Aquest decret el que vol és resoldre problemàtiques concretes: algunes que venen de demandes que ens han fet vostès, d'acords que s'han aprovat en aquest Parlament; d'altres propostes que han vingut per part de diferents col·lectius o organitzacions o de circumstàncies sanitàries, com tots saben, d'acord?, i és de diferents temes. Havia passat per Taula Agrària, tal com també ens havien demanat alguns grups del Parlament; per tant, validat en Taula Agrària. I el que vol, doncs, evidentment, és facilitar aquesta activitat del dia a dia.

Els hi dono la mà també –no és retòrica– a seguir treballant en aquestes mesures d'ajuda, de simplificació, de suport al sector agrari, ramader, pesquer, perquè, com deia –ja ho havia dit–, les mesures de simplificació han de seguir. I, evidentment, aquí en presentem algunes, però hem de buscar, cercar, impulsar i aprovar mesures disruptives, mesures que generin punts d'inflexió, realment, amb aquest excés de burocràcia, amb aquest excés de control administratiu, que moltes vegades perd el seu sentit.

Vaig començant. Un dels punts: eliminació de taxes del sector ramader. Exempció de la taxa de certificat sanitari de moviment de bestiar en els moments de casos de malalties oficials, com és el cas de la dermatosi, en què ja s'està aplicant aquesta exempció de taxa. Rebaixa del setanta-cinc per cent dels costos dels plans forestals quan hi hagi risc d'incendi. Rebaixa del cent per cent en projectes específics de prevenció d'incendis, també quan hi hagi risc.

Sobre relleu generacional, com saben, hi havia aquest compromís de reduir al noranta-cinc per cent l'impost de successions i donacions, noranta-nou per cent per a joves –molt important–, i bonificació del noranta-cinc per cent de l'impost de transmissions patrimonials, noranta-nou per cent per a joves. Bonificació d'actes i tràmits notariais en els casos de divisió i agrupació de finques. Això no és res més que facilitar, evidentment, la continuïtat de l'activitat quan hi ha un relleu i no hi ha un guany econòmic, sinó una continuïtat de l'activitat.

Ajuts a la tuberculosi. Ens ho havien demanat; aquí ho portem. Ho havia demanat el sector. Primer, ho fem tot molt de tràmit simplificat i sobretot amb mòduls, per fer-ho també fàcil. Entrarà amb les noves ajudes per tuberculosi: alimentació animal –que s'havia demanat–; bioseguretat, en el cas que s'hagin de posar tancaments i mesures estructurals; recuperació del potencial productiu si s'ha de fer buidat sanitari –es tarda uns anys a recuperar el potencial productiu–; compromisos adquirits –també seran subvencionables–; neteja i desinfecció, i la gestió de fems i purins i els costos que suposin.

Mesures de simplificació administrativa: supressió del llibre de gestió de fertilitzants i eliminació de la declaració anual de dejeccions ramaderes quan hi hagi qua-

dern digital –no cal fer les coses tres vegades; per tant, si hi ha quadern digital es pot eliminar–; menys autoritzacions en activitats en risc d'incendis en zones inferiors a una hectàrea.

Vaig ràpid, eh? Gestió forestal i prevenció d'incendis. Tots som conscients dels reptes que tenim –ho hem explicat. Ens cal facilitar la gestió forestal i, per tant, es poden declarar d'interès general superior els treballs forestals en risc de prevenció d'incendis, i això ens agilitzarà aquests tràmits. La reducció del perímetre d'obligació d'autoritzacions de cinc-cents a quatre-cents metres; això vol dir que ens estalviarem un deu per cent dels tràmits anuals que es fan quan s'ha de tramitar una autorització per fer una activitat de risc en una zona, només reduint d'aquests cinc-cents als quatre-cents metres.

Què més? També s'ha de facilitar la construcció de dos-cents punts d'aigua en deu anys. Aquí farem un canvi urbanístic. Hi ha un canvi, aprovat, urbanístic per a la llicència, que ens estalviarà sis mesos menys.

Respecte al control poblacional d'espècies cinegètiques, d'aquí poc –ja els hi diré– sortirà l'ordre de protectors que fa temps que estava pendent, eh?, per als danys de la fauna cinegètica. I els hi dic també que ja vam aprovar a govern el nou contracte per crear..., per a les brigades que s'encarregaran de lluitar contra la plaga del conill, que no està aquí al decret. Flexibilitzem la formació exigible als caçadors que poden acreditar experiència, que aquesta també era una demanda dels agricultors i dels caçadors.

Per lluitar contra els danys de la fauna salvatge –i aquí també se n'ha parlat molt, i ens preocupa–, respondre ràpid, respondre bé i ser generós, ja que situem elements que dificulten la ramaderia extensiva. Per primera vegada s'inclou la recuperació del potencial productiu –per primera vegada–: lo que deixes de guanyar amb un atac d'os, de llop, per exemple. Actualització dels barems de compensació, que feia molts anys que no s'actualitzaven. Cobertura de serveis veterinaris, avortaments, protecció i recerca d'animals. Per tant, aquí responem també a una demanda històrica del sector.

Assegurar el relleu generacional a l'artesania alimentària. Aquí sí que fem una sèrie de canvis per flexibilitzar l'acreditació de l'artesà alimentari, que s'havia quedat una mica obsoleta. Facilitar també l'obtenció del diploma de mestratge, i també algunes modificacions per al segell de proximitat, també per resoldre alguns temes que ens havien fet arribar.

I, per últim, suport a la viticultura. El que fem és l'eliminació del tràmit d'autorització prèvia, perquè ja es fa de manera informàtica –fèiem imprimir i portar un paper físic; no s'haurà de portar paper físic, perquè ja ho posem al programa informàtic–, i nous criteris també per incorporar membres independents a l'Incavi.

En principi, això seria tot. I, re, com que he dit que no esgotaria el temps, ho he complert. Gràcies a tots. Com he dit, estendre la mà amb aquest decret i amb d'altres per continuar treballant en aquesta línia. I, evidentment, qualsevol proposta que tinguin serà benvinguda. I, sobretot, jo crec que ens hem d'emplaçar tots plegats perquè puguem anar presentant mesures que vagin en aquesta línia. Controls, sí; efectius, però sobretot racionals i que no laminin el dia a dia de l'activitat de la nostra agricultura i la nostra ramaderia, d'acord?

Gràcies.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar la seva posició. Segons es va acordar a la penúltima Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. En primer terme, doncs, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, públic que ens acompanya, molt bona tarda a tothom.

El Govern del PSC va a toc d'emergència i a cop de decret, i així no es governa un país. Catalunya necessita un govern que treballi amb planificació i no posant pegats, un govern que sigui capaç de presentar uns pressupostos i un govern que sigui capaç d'aprovar lleis a l'alçada de la realitat canviant del país. I vostès governen en minoria i a cop de decret. Després de que el Govern hagi hagut de retirar tres decrets per la falta de suport, si no hi ha sorpreses d'última hora, aquest decret que avui han presentat serà convalidat. Però, conseller, aquesta aprovació justifica, perquè, de la mateixa manera que tots celebrem la part agrària i ramadera, tots sabem que la part forestal no contenta a ningú i que s'ha signat un acord *in extremis* amb el sector forestal que pocs veiem clar.

Un acord que ens consta que va de tramitar el decret com a projecte de llei per poder modificar l'article 39 bis.5. I la pregunta és: no ho podien haver parlat abans? Perquè lo normal hagués estat això, parlar abans amb el Consorci Forestal de Catalunya, amb la Federació Boscat, amb Elfocat, amb l'associació Dones de Bosc, entre d'altres, abans de presentar aquest decret. I, en vista de que no ha estat així, lo segon més normal hagués estat retirar el decret, aprovar-ne immediatament un de nou amb la part agrària en exclusiva, que era urgent, i deixant de banda la part forestal per poder-la negociar amb més calma.

No només no ho van fer, sinó que al sector els hi van dir que els serveis jurídics havien dit que el decret no es podia retirar i que l'únic que es podia fer era intentar, sempre que els altres grups hi accedissin, tramitar-ho com a projecte de llei. Per tant, ni opció A ni B; hem anat a caure a la C. I, per responsabilitat, nosaltres votarem a favor de que es tramiti com a projecte de llei, entenent que és la solució menys dolenta. Per això, tal com li vam demanar des de Junts per Catalunya en carta, demanem compromís i celeritat en aprovar el projecte de llei. Cal que aquest projecte no s'aprovi en dos mesos si es pot aprovar en un.

I en aquest discurs toca parlar de la taxa turística, sí. No sé si això ho deuen haver passat per la Taula Agrària, eh?, i es deuen estar preguntant: «Per què? Això ara a què ve?» Doncs bé, ve perquè, sense fer soroll i per la porta de darrere, aquest decret conté una modificació sobre la taxa turística. Una mica lleig, amagar un tema tan important en una disposició addicional en un decret d'agricultura i gestió forestal, no creu?, i més quan el propi decret de la taxa turística s'està tramitant actualment com a projecte de llei. Amb el tema forestal pensen fer el mateix? Perquè això crea inseguretat jurídica i no és propi d'un govern seriós. Quatre decrets en mig any per modificar una sola taxa turística: això no és bon govern, és un desgavell jurídic que té el sector completament perdut. I tot això mentre el PSC i el conseller de la Presidència van donant lliçons de llenguatge planer, de seguretat jurídica, de gestió exemplar, i tot avalat pel tripartit del desgavell jurídic. Quatre decrets han necessitat per endreçar el desastre que van començar de la mà dels Comuns. Avui tocava parlar de ramaderia i de gestió de boscos, no de taxa turística.

I, per anar acabant, el decret conté aspectes molt esperats per tot el sector ramader, com poden ser les taules d'indemnització, ajudes per als afectats de la tuberculosi bovina o eliminació de taxes innecessàries.

I celebrem aquesta part, i més tenint en compte que molts aspectes són punts que ja havíem aprovat en aquest Parlament a instàncies de Junts per Catalunya. Per posar-los un exemple, el 2023 ja vam demanar actualitzar les taules d'indemnitzacions per atacs d'ossos i llops. I l'anterior Govern en va fer cas omís.

Hi insistim, al febrer d'aquest any vam tornar a presentar una proposta de resolució de gestió de l'os, i una altra sobre la tuberculosi bovina. Per tant, són propostes del sector que Junts ens hem fet nostres i que portem temps reivindicant. Així que només podem dir que ja era hora.

I acabo, president. Aquesta, la part agrària, és la part que fa que avui Junts faci una abstenció en lloc del no que es mereixen per mala gestió.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... «El sector agrícola i ramader català passa per moments complexos que, prolongats en el temps, posen en risc la viabilitat d'un sector vital per a Catalunya.» Amb aquestes paraules comença l'exposició de motius del decret llei que avui debatem. I és cert, el meu grup parlamentari és molt conscient de la necessitat d'aprovar mesures urgents per donar una mica d'aire al sector. Però també n'hi ha d'altres que, tot i no tenir caràcter urgent, encara són més importants i també requereixen que el Govern es posi les piles i les afronti amb valentia i amb ambició. Perquè són les mesures de caràcter estructural les que han d'evitar la reiteració d'unes mesures d'urgència que tan sols donen amb comptagotes aquest aire al sector.

És per això que exigim al Govern que sigui coherent. I, si té tan clar que el sector agrari té en risc la seva viabilitat, no es pot entendre que, per una banda, presenti decrets llei de mesures urgents i, per l'altra, i per exemple, es posicioni a favor de tractats de lliure mercat com el Mercosur, que la pròpia Comissió Europea reconeix que tindrà efectes negatius sobre el sector primari i se l'haurà de compensar amb ajuts –més ajuts.

I, parlant de coherència, també exigim coherència entre els anuncis del Govern i la implementació efectiva de les mesures, que sovint queden en promeses buides.

Feta aquesta prèvia reiterativa en les meves intervencions, però necessària fins que el Govern sigui tan bo executant les mesures com ho és anunciant-les, entrem a valorar les mesures d'aquest decret, un decret que compta amb el nostre suport parlamentari, perquè el Govern, després d'un any governant en minoria, i després d'haver hagut de retirar alguns decrets per no haver-los treballat i negociat prèviament, sembla que ha entès la importància de la negociació. Una negociació que el nostre grup va forçar que es fes extensiva a la Taula Agrària i altres sectors afectats per aquest decret, com són el forestal i la Federació Catalana de Caça. I, sense aquest diàleg previ i necessari, el suport que avui donem no existiria.

No m'estendré a fer referència a alguns dels avantatges que suposa l'aprovació del decret, ja que vostè, conseller, en la seva exposició, ho ha fet a bastament. Sí que vull posar de manifest, però, que, addicionalment a haver acordat algunes de les mesures que conté el decret llei, des d'Esquerra Republicana hem aconseguit també el compromís del Govern perquè durant el primer trimestre del 2026 es publiqui la línia d'ajuts de caràcter plurianual destinada a fomentar la implantació de xarxes o malles de protecció als cultius agrícoles; també que es modifiqui el Decret 153/2019 per a reduir la càrrega burocràtica en l'aplicació de les dejeccions ramaderes a les explotacions de muntanya; que s'implementi d'una vegada el portal d'accés únic a dades d'explotació i aplicacions corporatives, i també que es faciliti la regularització dels deutes tributaris dels sol·licitants d'ajuts al sector primari.

No obstant, malgrat que es constata que podríem dir un «progressa adequada», pel que fa a la negociació, l'aprobat és només un justet, perquè hi ha dos motius. Per una banda, perquè serà necessari incloure la modificació de l'article 39 *bis*.5, d'acord amb les reivindicacions del sector forestal –el Consorci Forestal, la Federació Bosc, Elfocat, l'associació Dones de Bosc... Per tant, per esmenar aquesta qüestió demanarem que es tramiti amb la màxima celeritat via projecte de llei. I, per altra banda, tot i incorporar mesures necessàries per al sector, ja li hem dit que són

insuficients. I així també ho han manifestat les organitzacions agràries dient que és un decret que queda curt.

Hi ha molts aspectes i mesures importants per al sector que no s'han inclòs en aquest decret –vostè ara ho ha reconegut. I és per això que demanem al Govern que es comprometi a treballar un nou decret que sigui més ambiciós i que pugui abordar de manera decidida i, sobretot, disruptiva –que és una paraula que ja li he sentit dos vegades i, de moment, això jo no ho considero disruptiu– tot allò que reclama el sector. I que en molts casos, ja dic, vostè s'hi ha compromès, però ara és hora de que ho faci, sobretot pel que fa a la simplificació administrativa, el tractament preferent de la pagesia professional i les estratègies davant dels incendis forestals de sisena generació.

Així doncs, i tenint en compte tots aquests aspectes, la valoració que fem d'aquest decret llei, si haguéssim de posar una nota, seria un 5; com li deia, un aprovat justet.

I acabo recapitulant: un decret necessari però insuficient; tot i que incorpora mesures necessàries per al sector, queda curt. És un decret poc ambiciós i, per tant, el Govern ha de fer els deures i seguir treballant per donar respostes efectives al sector. Milloren, però no prou. És un decret que s'haurà de tramitar com a projecte de llei, perquè no l'han consensuat prou bé amb el sector forestal.

I demanem més anticipació i menys improvisació. Prenguem consciència, sobretot, que estem en un context canviant i complicat, i en pocs mesos ho hem viscut molt directament –els brots de dermatosi, la grip aviària, la dana Alice, els incendis... El que fa anys eren fets puntuals o inexistents ara cada cop són més freqüents i n'apareixen de nous. I, per tant, cal passar de les accions reactives a les accions proactives. El Govern ha d'anticipar-se i no anar sempre a remolc, i ho ha de fer de la mà del sector.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller, públic assistent que ens acompanya... El camp català està en perill de mort, i això no és una magnificació ni tampoc una metàfora. Any rere any tanquem centenars d'exploracions, i cada any perdem pagesos i ramaders, que són l'ànima d'aquesta terra. Des del 2019, el sector ha encadenat una tempesta, la pandèmia, la guerra d'Ucraïna, la sequera més llarga que hem patit mai, els incendis devastadors d'aquest estiu, la inflació desbocada, nova política aranzelària i malalties que afecten animals i es veuen abocats a ser sacrificats. Aquesta successió de mals, juntament amb les deficientes respostes per part de l'Administració i del Govern, ha conduït a moltes situacions al límit.

Parlem dels nostres pagesos, dels ramaders, d'aquells que treballen 365 dies a l'any, que es lleven de matinada, que són testimonis actius de com la pluja no arriba o els arriba massa en forma de pedregada, com el foc s'està enduent el bosc que han cuidat durant generacions o positius de tuberculosi o dermatosi nodular, que els obliga a sacrificar el seu Govern.

El Govern fa un decret, un decret llei 21/25, i planteja mesures: exempcions, bonificacions de taxes que alleugerin la càrrega, ajuts diaris a les ramaderies afectades per la tuberculosi. S'afegeix un supòsit d'exempció a la taxa per la prestació dels serveis facultatius veterinaris. La simplificació agrària amb equivalència del quadern digital, etcètera. Necessàries; algunes, insuficients.

És un paquet de mesures ampli, i es qualifica amb el terme «urgent». Volem deixar clar des del Partit Popular que estem d'acord amb aquestes mesures a favor del sector primari, de totes i cadascuna d'elles, però farem alguna reflexió.

La primera, recalcar que la necessitat i la urgència de dictar aquest decret llei estan motivades per una manca de pressupostos de l'any 2025 i la manca de la llei d'acompanyament. La incapacitat del Govern per aprovar uns pressupostos ajustats a la realitat i a les necessitats dels catalans i dels sectors productius obliga a haver d'anar legislant a cop de decret llei, fent pedaços i posant solucions a curt termini. El Govern s'està acostumant massa a la utilització del decret llei com a forma de legislar i governar; no és la via correcta.

Tot i que compartim les mesures que conté aquest decret llei, els hi avanço que ens abstindrem. I el motiu de la nostra abstenció radica en el propi Govern. No és de rebut aprofitar un decret llei que conté mesures compartides per la majoria del sector primari, que rep el suport de la majoria de les forces parlamentàries d'aquesta cambra, per colar-nos per la porta del darrere una rectificació de la seva mala gestió entorn de l'increment de la taxa turística.

Quan es fan d'aquesta forma, les coses no surten bé, i després s'han d'anar corregint els desajustos aprovats. I és el que passa aquí amb el tema de la taxa turística. Per a corregir-ho, utilitzen ara aquest decret llei del sector primari, que ja em diran vostès què té a veure el sector primari amb la taxa turística. Quina llàstima que el Govern utilitzi aquesta treta parlamentària i desdibuixi el que realment és important en aquest debat, que és projectar un suport pràcticament unànime d'aquesta cambra als agricultors i ramaders de Catalunya. Han posat un bolet amb la introducció d'aquesta disposició addicional al decret llei. Sembla que aprenen ràpid i són bons alumnes de les males praxis similars que es fan des de Madrid, senyor conseller. No està bé, el que ha fet.

I, fent referència al terme d'«urgència», des del sector traslladen la necessitat de fer un ajustament també a l'article 39 bis en matèria de la gestió forestal. Aquest canvi pot requerir tramitar-lo com a projecte de llei. Però, si estem definint i qualificant el seu contingut en termes d'urgència, per què no havien optat pel procediment més exprés, com una proposició de llei per lectura única? Fer-ho a través de la tramitació com a projecte de llei també és obrir la porta a possibles modificacions del seu contingut i del decret llei i de fer-ho amb més lentitud.

Tanmateix, per tot l'exposat, ens abstindrem en la validació del decret llei. Donarem suport a la seva tramitació com a projecte de llei, perquè des del Partit Popular som defensors del camp de Catalunya, dels nostres pagesos i dels nostres ramaders. I ho fem amb responsabilitat, perquè ens hem reunit amb tots ells i ens hem compromès que votarem a favor de la seva tramitació. Però els hi diem clar: facin les coses ben fetes, no juguïn amb el sector primari; ja han rebut i reben massa pals com per posar-los més pals a les rodes. Tots podríem caure algun cop en la trampa per ignorància o desconeixement. El problema és que alguns s'enamoren massa de la trampa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies també, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé; moltes gràcies, presidenta. Ens trobem davant d'un nou decret llei. De fet, estem davant del decret llei número 22 que aquest Govern ha aprovat. En tota la legislatura? No. Que ha proposat aquest any. El número 22. Per tant, estem davant d'un abús sistemàtic d'un mecanisme legislatiu que hauria de ser quelcom excepcional, pensat només per a unes situacions d'urgència real, per tal d'actuar davant de problemes immediats que sí que no poden esperar.

I amb això no em mal interpreto, perquè crec que és evident que el sector primari no pot esperar. Però també hem de dir que els que han estat esperant i de braços creuats han estat tots vostès. En el passat debat de política general, el nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari de VOX, ja va presentar una bateria de mesures

que ja anaven molt encaminades en aquesta línia, sobretot una part del que proposa aquest decret, per tal de reduir la burocràcia, abaixar la fiscalitat asfixiant, eliminar també imposicions climàtiques anticientífiques, combatre la competència deslleial de productes extracomunitaris i garantir també el relleu generacional del nostre camp. I, clar, davant d'aquestes propostes que ja vam presentar, què va fer el Govern? Doncs el Govern ens va titllar de terraplanistes; ens van intentar ridiculitzar. I avui presenta, aquest Govern, que, almenys, com hem dit una part d'ell, doncs, fan un *copy-paste* de moltes d'aquestes mesures que nosaltres ja havíem presentat.

I si ho fan avui en forma de decret llei, apellant precisament a aquesta urgència, doncs la pregunta és: escoltin, si tan urgent era aprovar totes aquestes mesures, per què no ho van fer el mes passat en el debat de política general quan les va presentar VOX? O l'any 2024? O l'any 2023? O l'any 2022? Perquè són mesures actualitzades en el temps que des de VOX hem anat presentant reiteradament i que tots vostès hi han votat sistemàticament en contra. (*Alguns aplaudiments.*) Ara corren les presses.

Doncs bé, molt bé, la resposta jo crec que és molt clara: VOX ha estat sempre des del primer dia al costat del sector primari, mentre vostès han anat improvisant sobre la marxa, sense tenir un projecte, sense tenir un rumb clar i sense tenir... Per no tenir, no tenim ni tan sols pressupostos que permetin prendre les mesures que s'han de prendre.

Les mesures que afecten sectors fonamentals, com en aquest cas és l'agrari i el forestal, no es poden aprovar d'aquesta manera, no es poden aprovar d'amagat, intentant eludir debats i participacions. S'han de treballar com a lleis ordinàries, dedicant-hi un temps, dedicant-hi un rigor i dedicant-hi un diàleg.

Diàleg per arribar a un consens, però no el consens a què ens tenen acostumats sempre, que és el consens de populars i socialistes, el consens de les elits, que lo que pacten és, per exemple, sortint una mica del decret, doncs, arrasar completament amb terres productives per substituir aquestes produccions agràries per plaques solars, com estem veient que tant populars com socialistes apliquen des d'aquí fins a Extremadura i fins a tot arreu on arriba la seva possibilitat.

El consens, el diàleg, ha de ser, precisament, amb els actors, amb els pagesos, amb els ramaders, amb els propietaris forestals. I això és el que els està retraient el sector a dia d'avui. Les entitats agràries i forestals han denunciat com el PSC, amb aquest decret, ha trencat el model de col·laboració públicoprivada en la lluita contra els incendis forestals. Un consens que feia dècades que funcionava i que amb aquest decret vostès dinamiten.

Perquè, quan analitzem el contingut d'aquest decret que ens presenten, veiem clarament el que hi ha; com dic, dues parts. Una combinació de mesures fiscals, etcètera, que des de VOX compartim completament, però, de l'altra banda, hi ha una bateria d'imposicions ambientals, imposicions burocràtiques pròpies de l'intervencionisme a què ens tenen acostumats.

D'una banda, sembla que volen afavorir aquest sector –a nosaltres ens sembla bé–, però, de l'altra, veiem com segueixen amb més traves, amb més històries i generant incertesa, malestar i frustració.

El sector ha parlat, conseller. Ho estem veient. (*L'orador mostra un full a la cambrà.*) Ho hem vist durant aquests darrers dies, com sortien notícies com aquestes, notícies en diferents mitjans on es manifestava com vostès han tirat endavant aquest decret sense escoltar les persones.

Aquest decret carrega sobre més de 200.000 propietaris forestals la responsabilitat dels plans de prevenció d'incendis, declarant-los, com han fet, amb aquest interès social, tot i sabent que molts d'ells, molts d'aquests propietaris, no tenen ni tan sols els recursos ni els mitjans per tal de poder-los afrontar. Tot i així, doncs, vostès, com he dit, han decidit tirar pel dret.

En l'àmbit cinegètic, aquest decret incrementa la intervenció burocràtica, limita la llibertat dels titulars dels *cotos* sota l'excusa dels danys provocats per la fauna sal-

vatge. I en el camp de l'artesania alimentària, de la producció de proximitat o també del sector vitivinícola, doncs, lluny de simplificar, aquest decret introdueix noves càrregues, més registres i més regulació.

En definitiva, aquest decret no és una solució estructural als problemes a què s'enfronta el sector primari; és un pedaç. Estem davant d'una *tirita*, d'una maniobra, més ben dit, de propaganda del Govern, que, com tantes vegades, arriba tard i malament. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Acabo ara mateix, presidenta. El sector primari no pot aguantar més improvisacions, no pot aguantar més titulars buits mentre els nostres pobles s'estan buidant, mentre les explotacions estan tancant i mentre s'expulsa de casa nostra i dels camps i del món rural les noves generacions. (*Alguns aplaudiments.*) I nosaltres tenim molt clar que posem primer els de casa i, sobretot, posem primer el món rural.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Es tracta d'un decret llei que conté mesures de caràcter urgent dels sectors agrari i forestal, que, sota el punt de vista del Grup de Comuns, combina, sense ànim de fer-ne una enumeració exhaustiva, elements positius, molt esperats pel sector, amb d'altres qüestions millorables que podem considerar com a elements de discrepància.

Em referiré, en primer lloc, als elements de caràcter més positiu. L'actual episodi de dermatosi nodular ha anat acompanyat de tot un seguit de mesures necessàries, però que requereixen reparar, en certa manera, el greuge comparatiu respecte als afectats per tuberculosi bovina.

D'aquí que el decret contingui sis tipus d'ajuts destinats a aquestes explotacions en qüestions com l'alimentació en cas de restricció de moviments que impedeixin als ramats fer ús de les pastures; l'establiment de mesures de bioseguretat en casos de brots confirmats, amb ajuts a la instal·lació de tancament perimetral; subvencionar el període de recuperació de les explotacions en cas de buidatge sanitari, amb una important novetat, que és la inclusió del lucre cessant; o els compromisos d'adquisició de drets de pastura no utilitzables en cas de buidatge sanitari, neteja i desinfecció d'explotacions, i també la gestió de fems de l'explotació en cas d'haver de recórrer a aquesta mesura.

També mesures en matèria de gestió forestal i prevenció d'incendis, afegint a la normativa vigent dos articles sobre regulació dels perímetres de protecció prioritària i projectes d'infraestructures estratègiques de prevenció d'incendis forestals i l'establiment del règim d'intervenció administrativa de les activitats, establint l'obligatorietat per als propietaris dels terrenys forestals del seu manteniment en adequades condicions de prevenció, amb la possibilitat d'execució subsidiària de les actuacions a càrrec de l'Administració.

Però, sota el nostre punt de vista, no tota la regulació continguda al decret mereix la mateixa consideració. Així, el decret suprimeix l'obligatorietat de la formació a l'Escola de Capacitació Agrària per participar en batudes de caça de fauna cinegètica: en el cas de les diürnes, durant cinc anys, però en el cas de les nocturnes, sense límit de temps, cosa que implica que el que inicialment es plantejava, que era la seva execució per part dels pagesos, passi a ser substituït per una activitat més intensa per part dels caçadors.

S'argumenta que, fonamentalment, per la superpoblació de conills a Lleida, cosa que ens semblaria raonable i comprensible, però en el cas de les batudes nocturnes no es tracta d'una disposició de caràcter transitori, que és el que correspondria per a

una mesura de caràcter estrictament temporal, sinó, en canvi, d'una modificació permanent de normativa.

I, sobretot, una reducció del noranta-cinc per cent dels valors dels elements patrimonials afectes a activitat agrària, tant per herència com per donació i transmissió a efectes de determinació de la base imposable, percentatge que puja al noranta-nou per cent per a joves agricultors, és a dir, menors de quaranta anys. Una reducció que és cert que afecta una recaptació minsa. Per tant, la discrepància no és tant pel que fa al volum de recaptació que implica, sinó pel fet de que no s'acoten les persones beneficiàries ni atenent el valor dels béns objecte de transmissió, ni tampoc pel grau de parentiu en la successió, ni pel patrimoni de l'adquirent, així com tampoc es fa cap esment de que els béns adquirits siguin els principals mitjans de vida de l'adquirent.

Fins i tot, encara que subjecte a la condició de que més del cinquanta per cent del capital social sigui propietat d'una persona física i que tingui per objecte social exclusivament activitat agrària i les activitats complementàries, es consideren beneficiàries de la reducció les persones jurídiques –i recalco: persones jurídiques– adquirents.

Planteja, així mateix, la possibilitat de mantenir la consideració de producte de proximitat quan s'encarregui a tercers la realització de treballs de transformació del producte, quelcom en què no tenim cap discrepància al respecte, però sí que considerem que caldria acotar que l'empresa que realitzi aquests treballs es trobi a Catalunya per seguir sent considerat producte de proximitat. I, per últim, s'introdueixen també bonificacions en l'import de la quota de la taxa per l'emissió de declaracions d'impacte ambiental.

És aquesta combinació de mesures necessàries i convenients amb d'altres que no considerem amb el mateix grau de conveniència la que condiona la nostra perspectiva sobre la convalidació del decret, donada la impossibilitat de realitzar una convalidació parcial. Motius que ens condueixen a expressar, respecte a la convalidació, una abstenció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda. Conseller, conselleres, diputats, diputades, públic assistent, benvinguts i benvingudes. Bé, ens trobem davant d'un nou decret. No em repetiré; saben que hem criticat sempre que governin a cop de decret. Però, a diferència de la majoria de vegades, sí que aquesta vegada pensem que era important, perquè sí que són necessàries, aquestes mesures urgents, sobretot al sector agrari.

La pena és que realment fan un decret on barregen moltíssimes coses i que l'acabarem tramitant, i això suposarà un retard en la seva implementació. Si l'haguessin dividit, avui, segurament, la part agrària la podríem tirar endavant; la part forestal, no. I tots els extrems que afegixen al final, independentment de si hi estem d'acord o no, entenem que no haurien d'anar en aquest decret, no? Perquè barrejar el tema dels pisos turístics i tot això en un decret que porta per títol «Mesures urgents de suport al sector agrari i forestal», doncs, no és massa de rebut, la veritat. Però bé, com que, finalment, de la manera com s'ha fet, s'acabarà tramitant com a projecte de llei i podrem incorporar-hi propostes i millorar-lo, en podrem anar parlant.

Tot i això, l'hi diem: la part del sector agrari és la que compartim més. Pensem que calia prendre moltes d'aquestes mesures que es diuen en aquest decret llei, perquè, de fet, algunes de les quals, és veritat, els hi hem demanat la resta de partits, el nostre i d'altres; li hem demanat alguna d'aquestes propostes que s'accelerín i que ti-

rin endavant, perquè realment el sector agrari porta molts anys patint i necessita que es solucionin, que es vagin solucionant els temes.

I la taula d'indemnitzacions és claríssima, no?, una cosa claríssima que calia actualitzar. I és una mesura molt concreta, molt efectiva i que demanava la pagesia. Per tant, importantíssima, aquesta taula d'indemnitzacions.

Però, per altre costat, en l'exposició de motius, que és igual perquè al final no són els acords, vostès sí que ens parlen de que aquests darrers anys les explotacions agrícoles i ramaderes han patit una davallada, una tendència a la baixa. Bé, potser hauríem de ser una mica més..., explicar una mica més la realitat. És a dir, això no ve de fa tres o quatre anys; ve de fa moltes dècades. El sector fa moltes dècades que pateix, les petites i mitjanes explotacions fa moltes dècades que van desapareixent a causa de les males polítiques que s'han fet des d'aquí i des d'Europa també.

I sumat, en aquests darrers anys, tot això que exposen aquí que han anat patint, que és veritat, la conseqüència directa de les diferents crisis, de les conseqüències del canvi climàtic, de les guerres, del covid..., tot això és veritat. Però aquí també hem d'anar més enrere i analitzar què ha passat en aquest país, perquè s'ha anat perdent el que era la pagesia típica del nostre país, no?, unes explotacions petites i mitjanes.

I tampoc no ens parlen de com pot afectar el possible acord de Mercosur, que saben vostès que en aquest Parlament s'ha aprovat diferents vegades la posició d'estar-hi en contra, perquè no preveuen una sèrie de clàusules miralls, etcètera, perquè aniran en contra de sectors concrets de la nostra pagesia. I també podríem haver afegit quines conseqüències pot tenir si s'aprova aquest acord, al decidir en el seu moment delegar a Europa tot el que és el tema comercial i que ara ens trobem que no tenim ni sobirania per poder decidir si volem aquest tipus d'acord o no el volem.

Els altres temes que han posat aquí –els ajuts, les bonificacions als joves– és evident que són mesures totalment necessàries. La desburocratització? Bé, insuficient. Sí que hi han mesures que es presenten, i hi estem molt d'acord. Però sap vostè que hi ha una taula de desburocratització i que aquí falta molta feina per fer. I que aquestes mesures són molt tímides i que, evidentment, el sector no en fa prou i ja l'hi han manifestat. Per tant, aquí cal seguir treballant per fer real aquesta feina de desburocratització del sector, perquè també els afecta i els perjudica greument.

I, bé, la pagesia sempre diu que no vol viure de subvencions. Doncs parlem d'indemnitzacions, perquè, al final, quan els hi fem buidats sanitaris, quan els hi intervenim les seves explotacions per malalties o pel que sigui, no els estem subvencionant, els estem indemnitzant per unes circumstàncies alienes a la pròpia explotació. Tots sabem que la pagesia no vol viure de les subvencions, vol viure de preus justos i lleis que els ajudin a tirar endavant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El sector més maltractat per les administracions, per les polítiques europees i per aquest propi Govern torna a ser protagonista del debat. Un decret llei amb mesures urgents de suport al sector agrari i forestal que arriba tard, malament i incomplet, com de costum. En el text reconeixen implícitament que la situació de la pagesia catalana és insostenible i, en comptes d'afrontar-ne les causes estructurals, en comptes de revertir el sistema i la normativa que ens han dut fins aquí, es limiten a maquillar el problema, un «qui dia passa any empeny» sense la mirada llarga que ha de menester aquest país.

Parlen de simplificació administrativa, de línies d'ajuts, de suport a la gestió forestal. Obliden que qui ha anat imposant la burocràcia que ofega el sector, que qui

ha avalat la Unió Europea, que legisla contra els nostres pagesos, que qui ha denunciat i sancionat propietaris per haver netejat els seus boscos són precisament vostès. No fa ni una setmana que entitats forestals i agràries mostraven preocupació en un comunicat pel decret aprovat a l'octubre per aquest Govern. Un text que preveu que l'execució d'infraestructures per evitar incendis vagi a càrrec dels titulars de les finques o dels ens locals i que no es va consensuar amb el sector, generant ara inseguretat jurídica. En això de no consultar els afectats el Govern hi té la mà trencada.

De fet, aquest decret llei tampoc compta amb l'aval del sector, potser perquè, en comptes d'incloure mesures reals de suport, el que fa és imposar una responsabilitat inassumible i injustificada a la propietat forestal, ja sigui de titularitat pública o privada.

Les infraestructures de prevenció d'incendis tenen com a finalitat protegir comarques senceres i massissos forestals, i han de ser, per tant, reconegudes com a infraestructures d'interès públic i d'interès estratègic pel que fa a la seguretat del territori. No poden carregar aquesta responsabilitat ni aquesta despesa al clatell dels propietaris, ni amenaçar-los amb derivacions penals i civils com si res.

El seu text introdueix deures i obligacions, però no defineix amb detall quin ha de ser l'abast de les actuacions, obrint la porta a interpretacions de caire tècnic que generen inseguretat jurídica no només als funcionaris, també als titulars de les finques. Per acabar-ho d'adobar, estableixen que l'Administració pugui executar de manera subsidiària les actuacions i derivar-ne el cost al propietari, sense tenir en compte que en molts casos el pressupost pot superar el valor del sòl forestal i posar en risc la viabilitat de les finques afectades. El que haurien de fer és rectificar i mantenir el model de gestió basat en l'acord i la cooperació entre administració i propietaris, una fórmula més eficaç i menys costosa.

Volen notar millores en la gestió forestal? Doncs deixin de posar traves als plans de pasturatge o deixin d'imposar burocràcia en l'aprofitament de llenya o de biomassa. Els plans tècnics de gestió i millora forestal triguen entre dos i cinc anys a ser aprovats. Cap país desenvolupat opera amb aquestes ineficiències. La lentitud de l'Administració ens ha abocat a polítiques reactives, i no pas preventives. Ens hem avesat a lamentar i apagar incendis en comptes d'evitar-los.

Crítiques també del gremi de la pagesia per la manca de diàleg amb el sector. Malgrat que es van reunir amb el conseller el passat mes de setembre i li van fer avinents les seves preocupacions sobre la gestió de la tuberculosi, aquestes no han set incloses del tot en el decret. Així doncs, ni agilitzaran les indemnitzacions ni seran més permissius amb explotacions de lots diferenciats. Tot i així, els pagesos reconeixen que algunes de les seves mesures sembla que ajudin a pal·liar el problema derivat d'aquesta malaltia. I eliminaran també taxes abusives que s'estaven aplicant fins ara.

I és per aquesta raó que Aliança Catalana s'abstindrà i no hi votarà directament en contra, per no perjudicar un sector ja prou exhaust per culpa dels tràmits, les normatives, les inspeccions, la pujada descontrolada dels costos, la competència deslleial i la pressió constant dels euroreglaments. Sense poder polític, Catalunya no pot defensar amb veu pròpia ni amb garanties el seu sector agrari i ramader, i resta subordinada a les directrius d'una Unió Europea que no para d'incrementar les exigències en matèria de fitosanitaris, emissions o benestar animal, mentre mercadeja amb països tercermundistes sense la més mínima normativa laboral ni sanitària. Una vergonya que cal continuar denunciant i que cal revertir, restituint l'Estat català i blindant els drets i interessos del nostre poble.

Menys decrets llei i més defensar Catalunya.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerro i Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Avui ens trobem davant d'un repte que va molt més enllà d'un tràmit parlamentari, el repte de fer que Catalunya funcioni. Això va de simplificar, a pesar d'algun discurs derrotista i «sobat» –de simplificar. Aquest és o hauria de ser el compromís de tota la cambra en tots els àmbits. I dins d'aquest repte general n'hi ha un que avui pren un protagonisme essencial o especial: la defensa amb determinació del sector agrari, ramader i forestal de tot el país.

Parlem d'un sector que no és només activitat econòmica; és arrelament, és territori, és paisatge, és identitat. És el sector que manté viu el mosaic agroforestal que ens protegeix dels incendis i que garanteix aliments de proximitat; el que sosté pobles sencers, que sense pagesia només serien que memòria. I és un sector que ha patit massivament i de manera continuada crisi rere crisi –la pandèmia, els efectes de la guerra d'Ucraïna, l'increment de costos, la inflació, les restriccions sanitàries, els efectes del canvi climàtic i, per damunt de tot, una sequera i uns incendis que estan posant a prova la seva viabilitat i resiliència.

Aquest Decret 21/2025 possiblement no és un text perfecte o definitiu –probablement cap decret ho és–, i segurament hi ha qüestions que caldrà debatre, polir o millorar. D'això es tracta, i per això estem aquí. Però també és cert que aquest decret és fruit d'un acord, un acord treballat pel departament amb la Taula Agrària i el sector forestal i silvícola, amb els representants legítims del sector, els qui cada dia s'aixequen per mantenir les granges, gestionar les finques, cuidar els boscos i lluitar cada dia per mantenir oberta l'explotació familiar. I això, diputats i diputades, no és una cosa menor.

El decret aporta mesures urgents, a què s'ha referit el conseller detallant-les, perquè el sector ho reclama, ho desitja. I jo també n'enumeraré algunes, perquè crec que, després d'alguns dels discursos que hem sentit, és bo que les tornem a sentir. Primer, exempcions i bonificacions de taxes que avui són un sobrecost injust en moments crítics. Segon, ajuts directes a les explotacions de boví afectades per la tuberculosi, que segurament se podrà aplicar a la dermatosi també, perquè, quan la sanitat obliga a immobilitzar ramats o buidar explotacions, la ramaderia no ho pot assumir tota sola; suport per recuperar productivitat, per gestionar les dejeccions i per fer front a la neteja i la desinfecció, és a dir, donar aire en un moment complicat. Tercer, mesures forestals per prevenir incendis, crear infraestructures estratègiques, agilitzar punts d'aigua i adaptar el marc legal al risc real que vivim. Quart, mesures per al control poblacional de les espècies cinegètiques. Cinquè, simplificació administrativa, perquè hem sentit –i compartit– el clam del sector, que ens demanen menys papers i més eines perquè els faciliti la vida. Sisè, beneficis fiscals per facilitar el relleu generacional i evitar que explotacions s'abandonin o tanquin. Setè, impuls a l'artesania alimentària, tal com s'hi ha referit el conseller, a la venda de proximitat, perquè el nostre model de producció és divers i de gran qualitat, de tradició i d'un valor afegit envejable. Vuitè, augmentar les compensacions pels danys a la fauna causats per la fauna salvatge autòctona. I podríem continuar, però el missatge de fons és un: «Hi som, estem amb vosaltres.»

Un missatge per a tots vostès: o ens posem d'acord ara amb mesures que reforcin el sector agrari forestal, o haurem de respondre davant un país que no entendrà que no vam saber actuar a temps. No estem aquí per competir ni per marcar terreny. Estem aquí per garantir que la Catalunya que funciona és una Catalunya amb pagesia, una Catalunya on els boscos es gestionen i no s'abandonen, escoltant les seves necessitats. Una Catalunya on hi ha futur per als joves que volen fer de la terra la seva vida. Avui tenen l'oportunitat i també la responsabilitat de donar un suport ampli a un decret que no és d'un govern ni d'un partit; és un decret de país, nascut del consens. Treballem plegats per simplificar –se tracta d'això–, per simplificar tots els tràmits que necessita la pagesia.

Demanem que es validi aquest decret, i ho demanem des del convenciment que encara queden coses per millorar. El que avui fem és un pas imprescindible per reforçar el sector agrari i forestal, un pas que envia un missatge clar: la pagesia no està sola.

Fem que Catalunya funcioni, per descomptat, en el conjunt de tots els àmbits, i perquè Catalunya funcioni fem costat a qui la cuida cada dia. Creiem que això és el missatge important, no el discurs derrotista que hem sentit en algun moment, quan aquí el que hem vist és un discurs o un decret –volem convalidar– on el Govern demostra la valentia per fer aquest primer pas per..., a partir d'aquí (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) vindran els següents passos –acabo, president– per a fer i facilitar el que fa molts anys..., s'havia construït un castell de burocràcia, i ara es tracta de desconstruir-lo dintre de la legalitat vigent per a fer una vida fàcil a tota la pagesia i ramaderia del país.

Moltes gràcies, president.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei, i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 62 vots a favor, 11 vots en contra i 61 absències.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 21/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. (*Pausa.*) Ho demana el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el Grup Parlamentari Mixt i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. També el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I –no els havia vist, senyor Cornellà Detrell– també el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar (*remor de veus*), el Grup Parlamentari de Junts... Em sembla que hi som tots. Sí? (*Pausa.*) Molt bé.

Ateses, doncs, les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 128 vots a favor, 6 vots en contra i cap absència.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 21/2025 ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 22/2025, de 28 d'octubre, per augmentar la resiliència del subministrament elèctric a Catalunya

203-00028/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 22/2025, de 28 d'octubre, per augmentar la resiliència del subministrament elèctric a Catalunya. (*Remor de veus.*) Surtin en silenci, si us plau. En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Permetin-me que doni la benvinguda entre els convidats a persones que seguiran el debat: representants d'Acator, d'Unefcat, EolicCat, el Clúster de l'Energia Eficient, Renovem-nos, Oikia, també representants d'algun col·legi professional. Agrair que estiguin aquí i agrair-los sobretot la feina d'acompanyament, des del rigor, des del coneixement, que han aportat al meu departament, per descomptat, però també –em consta– en el debat i en el treball amb els diferents grups parlamentaris. De fet, en fi, part d'aquest decret és fruit de la seva feina.

Estem en un moment..., vivim moments de canvis. Haurem de tenir una sensibilitat fora de tot dubte perquè el benefici ho sigui per a tothom. Els vells discursos populistes condemnaran la Terra al fracàs del pensament reaccionari si no tenim la capacitat d'arribar a un gran acord de progrés per aconseguir de nou crear benefici, com deia, a favor del poble de Catalunya. La transformació del progrés de viure sense energies brutes és apostar per Catalunya, on tenim recurs d'èolica, de foto-voltaica. I el guany col·lectiu ho serà si som capaços de fer-ho amb les ciutats, amb els pobles i amb el conjunt de la ciutadania. En un país hi ha coses importants que hauríem de respectar: el progrés a favor de tothom, el respecte al territori –per descomptat–, la qualitat de l'aire, l'enverinament dels rius, la salut, l'equilibri territorial. Per tant, en aquests moments la sostenibilitat m'atreviria a dir que és un exercici patriòtic de renovació en la línia de progrés que sempre ha definit Catalunya en la seva història.

Per tant, la descarbonització és una resposta racional d'una societat que escolta el coneixement científic i acadèmic, i actua amb responsabilitat per tal d'afrontar un risc que és global. L'evidència ens constata que el Mediterrani s'escalfa més ràpid que la mitjana mundial. I aquesta circumstància, de la qual la ciència ja ens va advertir fa molts anys, compromet seriosament la salut, el subministrament d'aigua –com hem viscut també–, l'agricultura i la seguretat del nostre país. Per tant, en aquest escenari, descarbonitzar la nostra societat és una política de prevenció per a danys i costos futurs: reduir la dependència d'actors externs i també de mercats que tendeixen a la volatilitat, o poders hostils a les democràcies.

Hi ha hagut també un esforç de col·laboració entre les diferents forces que volen una Catalunya més forta o que volen donar aquest missatge, no?, de progrés en clau verda, de créixer, moure'ns, viure de manera sostenible. La col·laboració institucional, el diàleg entre partits crec que és una expressió de responsabilitat, i situar el benestar de la ciutadania per sobre de la lògica partidista permet difondre, arribar a acords per avançar. El pluralisme polític és una font d'intel·ligència col·lectiva que enriqueix solucions, diàleg, i que supera allò de la política del «tot o res». De fet, la política és útil quan es posa al servei del bé comú.

I dic tot això perquè vull donar les gràcies a totes les forces, grups parlamentaris que faran costat a aquest decret tan necessari per a Catalunya. I, per tant, més enllà dels actors –ara aprofito que hi sou tots– que heu acompanyat i que heu fet una tasca molt important d'acompanyar en el debat entre els grups parlamentaris i amb algunes qüestions, doncs, que calia desencallar, vull donar les gràcies als grups que faran possible l'aprovació i la convalidació, presumiblement, d'aquest decret llei.

Amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vam treballar molt específicament i d'una manera intensa tot l'àmbit del consens territorial, del treball amb els ajuntaments, de la protecció d'espais agraris, del paper de L'Energètica a l'hora de prioritzar projectes i l'impuls a la distribució.

Amb el Grup Parlamentari dels Comuns hem treballat un paquet ambiental que va també en el sentit de reforçar el paper de L'Energètica i també tot el que té a veure amb la participació local, també la participació vinculada a les comunitats energètiques, que crec que l'han enriquit.

I el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ja en el seu moment ens va traslladar una carta amb tres qüestions que, si hi donàvem sortida a través de la modificació del decret inicial, doncs també podríem comptar amb el seu suport.

Per tant, vull agrair aquest bon treball, que, acompanyat del sector, crec que ha enriquit un decret i l'ha fet, en fi, més adequat i més ampli per atendre un gran repte com el que tenim.

El decret que avui els presento, per tant, representa el compromís, espero, de la gran majoria del poble de Catalunya per emprendre, com els deia, una línia de progrés centrat en la transformació de viure, de moure'ns, de produir d'una manera neta i sostenible. I, per tant, implica també un impuls en el creixement i en guanyar competitivitat en els nostres sectors econòmics. Es prenen també mesures estructurals en termes de seguretat, de cost, d'autonomia energètica –més després d'haver patit l'apagada del 28 d'abril del 2025 i nous episodis de tensió al desembre– per mitjà d'accelerar generació, emmagatzematge i reforç de xarxa.

Per tant, amb aquest paquet normatiu perseguim diferents objectius: el primer, integrar i agilitzar bateries i renovables; el segon, ajustar la normativa urbanística; tercer, facilitar renovables en infraestructures hídriques i ampliar concessions en centrals hidroreversibles. Agilitzar la xarxa de transport i de distribució. Transparència també en els punts d'accés i de connexió. Millorar l'autoconsum, la participació, la planificació territorial. Reforçar competències locals, com deia, i simplificar punts de recàrrega. Aquests serien els objectius generals que perseguim.

Per tant, aquest decret normalitza l'autoconsum a Catalunya; situa els ajuntaments, la participació local, al centre de la presa de decisions. És necessari entendre el principi superior, que Catalunya ha de dur a terme una transformació en clau de transició energètica i transformació neta, a la vegada que és veritat que ho hem de fer també amb les millors opcions plantejades des del món local.

Actualitzem i millorem el marc vigent, en especial pel que fa al desplegament de les bateries i dels sistemes d'emmagatzematge. Com els deia, l'apagada ens va mostrar que és bo que el nostre sistema energètic elèctric tingui aquestes bateries, aquests sistemes d'emmagatzematge per donar resiliència i estabilitat a les energies renovables. Simplifiquem procediments, reduïm terminis, evitem duplicitats, facilitem també la implantació d'infraestructures en espais compatibles, com poden ser basses de reg o zones antropitzades.

Amplia també els usos admesos en sòls no urbanitzables sense necessitat de modificar planejaments, tant per a renovables com també per a emmagatzematge. És una mesura que accelera la implantació d'aquests projectes, que clarifica, que ordena el marc urbanístic, de manera que els ajuntaments també puguin exercir les seves competències amb plena seguretat jurídica i amb capacitat de supervisió.

Igualment, introduïm també millores substancials –seguretat jurídica i agilitat administrativa– en l'àmbit urbanístic i en la tramitació de línies elèctriques de competència catalana. Facilitem, doncs, la modernització de la nostra xarxa a través de la integració coherent d'emmagatzematge en el règim urbanístic i potenciant també projectes que tinguin un alt valor estratègic, que són un element determinant per establir un sistema que tingui flexibilitat i que pugui respondre als pics de demanda i als riscos climàtics. Per tant, un objectiu que aborda aquest decret llei és tenir més capacitat de connexió, una xarxa més moderna i una infraestructura energètica preparada per als reptes de futur i per a l'increment de la incorporació de les energies renovables.

Hi ha algunes mesures a destacar també en l'àmbit de la distribució i la proximitat. S'elimina, per exemple, la necessitat d'autorització administrativa prèvia i de construcció per a les instal·lacions d'entre cent i cinc-cents quilowatts, accelerant, per tant, la tramitació d'instal·lacions renovables en terreny o en teulades. I també es preveu que una línia elèctrica que connecti una instal·lació d'autoconsum amb excedents amb un punt de consum proper pugui ser declarada d'utilitat pública.

Creem les taules de diàleg social per vegueries, incloses també en el text d'avui. Es reforça el concepte de corresponsabilitat. I, al mateix temps, amb aquest nou decret oferim a les administracions locals més informació sobre la capacitat de xarxa i sobre l'estat de sol·licituds en cada subestació, de manera que els ajuntaments puguin també anticipar les seves necessitats, identificar oportunitats i contribuir activament a la planificació energètica del seu municipi i, per tant, del país en el seu conjunt. Per tant, es consolida un model en què els municipis deixen de ser uns receptors passius de projectes i passen a ser uns socis estratègics.

Amb els segons que em queden... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) He demanat al president que sigui una mica relaxat amb el temps; seran un o dos minuts més. Dir també que el decret llei reforça les...

El president

Un moment, senyora consellera. Els consellers no tenen límit de temps.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Doncs llavors, acabo...

El president

Per tant, l'orientem. I aturo el rellotge.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies.

El president

Però no..., la meua generositat no és arbitrària (*la consellera riu*), sinó conseqüència del que diu el Reglament. Té la paraula.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. En tot cas, no m'estendré molt. Però sí que crec que val la pena repassar fins al final les aportacions d'aquest decret llei. Reforça també les comunitats energètiques en qualitat d'interès públic i, per tant, permet que els ajuntaments cedeixin espais per a instal·lacions de renovables i de participació ciutadana. També crea un mecanisme perquè els promotors puguin transmetre l'autorització a tercers amb millor capacitat financera. Aquest era un punt fonamental per tal d'evitar la pèrdua de projectes, com saben, que en aquests moments han passat pràcticament tot el procés administratiu. I es reforça també l'Oficina de Gestió Empresarial per poder automatitzar tràmits i reduir terminis.

En definitiva, el progrés, o aturar certa especulació depredadora, recuperar paisatges, depèn de descarbonitzar com a projecte col·lectiu de país. Hi ha qui somia no només en aturar els canvis que ens venen d'aquest augment de temperatura i d'escenaris climàtics radicals que ja vivim a casa nostra els últims anys; hi ha qui somia més coses. I el Govern vol estar en aquesta línia: produir progrés verd, sostenible, recuperar natura i paisatges. Jo començava i deia –m'atreveixo a dir– que el patriotisme avui reclama progrés en renovables.

Moltíssimes gràcies.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar la seva posició. Segons es va acordar a la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. Té la paraula, en primer terme, doncs, per fixar la posició, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Consellera, bona tarda. Diputades, diputats... Saludem també les entitats i públic que ens acompanyeu. I especialment, com ha dit la consellera, també agrair la interacció que hi ha hagut amb nosaltres, amb el Grup Parlamentari de Junts, però també amb la resta, ens consta, amb la preocupació perquè finalment aquest decret llei, el 12/2025, del juny, es transformés en aquest 22/2025 i que pugui tirar endavant. Nosaltres pensem que amb la feina que s'ha fet, doncs, s'ha millorat substancialment el decret llei i dona resposta a les preocupacions que molts grups parlamentaris havíem rebut i que van provocar que en el seu moment, en el plenari de juliol, s'hagués de retirar.

A la vegada, també reiterem el posicionament de Junts per Catalunya al costat de la transició energètica, cap a energies renovables, netes, i sobretot també cap a la sobirania energètica. Nosaltres defensem un model en què Catalunya pugui tenir les competències plenes en energia.

Catalunya va ser un país pioner, amb una llei aprovada el 2017, la llei del canvi climàtic. Però, en canvi, ara ens hem quedat una mica a la cua en el posar a la pràctica les mesures. I no és culpa estrictament política de ningú, perquè pel mig, com s'ha dit també en l'anterior decret llei, hi ha hagut pandèmia, hi ha hagut..., hi va haver l'aplicació del 155 i, per tant, diferents successives convocatòries electorals que han fet que no estiguem en el moment idoni per fer o per completar aquesta transició energètica. De fet, les xifres canten. L'any 2030 hi hauria una previsió de generar trenta-cinc terawatts hora, i estem a sis; per tant, estem a una desena part del camí.

Segurament, també –ja ho ha dit la consellera–, si no hagués passat l'apagada de l'abril, no sé si aquest decret llei hagués arribat encara a intentar accelerar la transició energètica. Fins i tot la seva directora general ho va dir: «Aquest decret llei és fill directe de l'apagada.» I, per tant, allò que diuen: les males coses a vegades provoquen bones coses. Esperem que sigui per a bé.

La realitat, però, és que a Catalunya portem, com dèiem, un endarreriment en l'execució de la transició energètica, però les xifres també no són gens optimistes. Un tràmit d'autorització d'un parc eòlic terrestre de mitjana triga uns 1.045 dies, i el tràmit d'un parc solar fotovoltaic sobre terreny triga uns vuit-cents dies de mitjana. Per tant, això és completament dissuasiu per als inversors i per als promotors. I també com a país veiem que aquí hi ha tota una trava administrativa i unes traves que s'haurien de poder solucionar. I aquest decret llei suposo que anirà en aquesta línia –esperem-ho– a l'hora de la seva aplicació.

En la versió de juny, el 12/2025, nosaltres ja vam dir que vèiem que hi havia molt bones intencions en el decret llei, però que hi havia alguns punts que crèiem que generaven alguna incertesa, generaven temor en el món municipal, en el món agrari, en les entitats paisatgístiques i ecologistes, i, per tant, que es podia millorar. El que arriba avui, com dèiem, ha estat molt ben millorat. Jo no faré o no repetiré els punts que milloren ni els punts que, diguéssim, recull i que corregeix. Però, per tant, en aquest sentit, des de Junts sí que hi donarem suport en aquesta ocasió.

Nosaltres el que també vam dir i vam alertar és que no hi havia consens. Aquell decret llei va arribar aquí sense haver-lo consensuat amb molts sectors, ni amb partits polítics com el nostre, i que, per tant, quan un govern no té la majoria parlamentària garantida, s'ha d'arribar, com es diu, consensuat de casa. I avui s'ha fet la feina, s'ha de reconèixer, però al juny no s'havia fet.

En el decret anterior del tema d'agricultura i forestal també s'ha dit, s'ha posat en evidència que moltes vegades el Govern arriba aquí sense haver-lo consensuat plenament. I, per tant, això genera, per exemple, posicions d'abstenció o posicions contràries. I, per tant, jo crec que aquí el Govern també hauria de prendre nota del que ha passat.

També cal fer esment d'una situació. Aquest decret llei està molt bé, però s'avança al Plater, el pla territorial sectorial per la implantació de les energies renovables,

que sabem que està a la cuina del departament –demà tenim reunió al dematí amb la consellera. Però això genera també incertesa en els territoris, en els ajuntaments, especialment als ajuntaments petits, que tenen pocs recursos tècnics o jurídics per fer front a les múltiples propostes d'inversió que apareixen.

Per exemple, aquesta setmana des de Belcaire d'Empordà fins a Montbrió del Camp, des d'Alcarràs al Segrià, o la Sentiu, a la Noguera, o a Serinyà, al Pla de l'Estany, ens arriben inquietuds d'ajuntaments que veuen projectes amb un decret llei que avui validarem, però amb un Plater que encara està a la cuina. I, per tant, això continua generant inquietud i incertesa en el territori.

Finalment, reiterar, amb el poc temps que em queda, que aquest decret llei, com deia, està molt bé, però que encara estem sotmesos a una política energètica estatal. És l'Estat qui fixa els preus a través de la Comissió Nacional del Mercat de Valors. És l'Estat qui és propietari de la xarxa de distribució elèctrica. És l'Estat qui no subhastanusos des de l'any 2020, per tant, limitant l'accés a la xarxa de connexió. És l'Estat qui subhasta les tecnologies que entren en funcionament. És l'Estat qui gestiona els projectes de més de cinquanta megawatts. És l'Estat qui limita l'autoconsum, fins ara, a cinc quilòmetres; hauria de ser a vint, com a França. És l'Estat, per tant, qui no ens deixa tenir plena sobirania energètica.

I, per tant, en aquest decret llei, i en el Govern també, li veiem una falta també d'esperit a reivindicar plenament les competències energètiques per al nostre país. Aquesta també és una mancança que trobem en aquesta voluntat de tirar endavant les renovables.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... També una salutació a les entitats que ens acompanyen a l'hemicicle. «Esquerra Republicana és obertament favorable a agilitzar el desplegament de les energies renovables en un context d'emergència climàtica.» Aquestes mateixes paraules, consellera, les que utilitzo avui per començar la meua intervenció, eren les escollides per començar la intervenció prevista per a finals de juliol, abans que el Govern acabés retirant l'anterior decret llei al no comptar ni amb els suports parlamentaris necessaris ni amb la complicitat del món local i el sector agrari.

Per nosaltres, la descarbonització és innegociable, però no es pot fer a qualsevol preu. Renovables, evidentment, però d'acord amb el model de desplegament que Esquerra Republicana ha defensat sempre, un model participat en la seva governança, amb consens territorial i respectuós amb el sòl agrari i el paisatge.

Avui, i aquesta vegada, sí. Havent mantingut intenses negociacions amb Esquerra Republicana, sobretot també amb el company i diputat Jordi Albert, en moltes hores de feina, el Govern porta a convalidar una altra versió del decret llei. I aquesta vegada, sí, havent replantejat, rectificat i corregit gran part dels greuges que suposava l'anterior text per als ajuntaments, per al sector agrari i per a les persones que viuen en els municipis més afectats per la reforma. Per tant, des del meu grup parlamentari donarem suport a la convalidació d'aquest nou text.

I aquest és un exemple més de la voluntat del meu partit per fer moure el Partit Socialista de posicions que semblaven inamovibles i assegurar majories que permetin portar a terme transformacions valentes que facin més fàcil, digna i justa la vida de la gent.

Perquè Esquerra Republicana fa que les coses es desbloquegin; no com altres, que el que volen fer és bloquejar-ho tot. Esquerra Republicana fa que les coses passin; no com altres, que ni fan ni deixen fer. Esquerra Republicana és un partit seriós, respon-

sable i transformador, que sí, en ocasions assumim certes contradiccions amb l'esperança d'assegurar millors condicions de vida per a la majoria de la gent; no com altres, que de contradiccions no en tenen, perquè sempre que han de triar ho fan a favor dels bancs, les grans energètiques i les patronals immobiliàries. (*Alguns aplaudiments.*) I el nostre objectiu és fer complir els acords subscrits, i no pas fer l'impossible perquè no es compleixin, perquè l'objectiu és el de guanyar sobirania, garantir drets i fer avançar el país.

I quines són les aportacions que hem aconseguit en aquesta nova versió del text? Hem dotat –ja ho ha dit també vostè, consellera– el text de més mecanismes de participació i incidència en el món local. Hem eliminat la consideració d'interès públic superior, tal com ens demanaven els nostres regidors i regidores, alcaldes i alcaldesses. Hem incorporat major protecció dels sòls d'activitat agrícola i regadiu per desincentivar perdre més camps de cultiu –i avui també hem parlat del sector primari. Hem prioritzat la implantació de projectes en sòls antropitzats. Hem exigit l'ampliació d'alguns terminis pel que fa a municipis rurals, d'acord amb l'aplicació de l'Estatut de municipis rurals. Hem apostat per la consolidació de les oficines comarcals de transició ecològica. Hem introduït canvis normatius per poder passar les línies elèctriques pel costat de les carreteres de competència catalana, per reduir-ne l'impacte visual i ambiental. O, per acabar amb els exemples, hem introduït també millores per afavorir i facilitar l'aprofitament de l'autoconsum, fomentant la generació distribuïda.

Però no només això, som ambiciosos i no renunciem a anar més enllà. I és per això que també hem aconseguit el compromís del Govern per a altres punts, com, per exemple, publicar el tan necessari i esperat document inicial del Plater abans de que acabi aquest any –per tant, queda molt poc– per permetre que aquest desenvolupament sigui ordenat a tot el territori, no només a aquells territoris que sempre són objecte d'implantació de projectes. I, sobretot, que es tinguin en consideració els criteris de transparència, participació i compatibilitat del sòl.

Per altra banda, i també molt important en el model d'Esquerra Republicana, com és la governança, el reforç de L'Energètica, amb una dotació econòmica suficient per tal de facilitar la seva participació en projectes renovables arreu del territori, inclosos els que es puguin traspasar, facilitant també la integració dels ens locals en L'Energètica, assegurant la seva entrada al segment de distribució elèctrica el més aviat possible mitjançant una societat amb personalitat jurídica pròpia.

I, finalment, hem aconseguit també el compromís del Govern per estabilitzar els efectius del programa temporal per a l'avaluació ambiental de projectes d'energies renovables, que finalitza properament i que és el que pot ajudar amb aquesta agilització de les tramitacions.

Acabo resumint el que ens ha mogut a l'hora de negociar els termes d'aquest nou decret. I és que des d'Esquerra Republicana no podem entendre que l'agilització del desplegament de les energies renovables no vagi acompanyada d'altres canvis orientats a assegurar la participació ciutadana en la planificació amb consens territorial i respectuós amb el paisatge i el sòl agrari, o a recuperar el control públic i la capacitat de governança d'una qüestió tan essencial com és l'energia.

Dit d'una altra manera, hi som perquè les coses passin, i ho fem fent possible polítiques que donin respostes a les necessitats del present per assegurar oportunitats de futur i per a tothom, no només per a uns pocs.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera, diputats... Saludar, en primer lloc, els membres del departament que ens acompanyen i,

sobretot i especialment, els representants de les entitats i associacions que esteu avui aquí escoltant l'aprovació, o no, o, en tot cas, el debat d'aquest decret llei.

Avui abordem amb absoluta claredat el Decret Llei 12/2025, que va quedar pendent per manca d'acord, sobretot per manca de diàleg no només amb les entitats i, sobretot, amb els municipis i també amb els grups polítics el passat estiu. I, per tant, cal dir-ho sense embuts: aquest decret no és només un decret tècnic; s'aprofita una situació d'emergència puntual per introduir canvis profunds que no han estat, sota el nostre punt de vista, suficientment debatuts, que no tenen justificació tècnica sòlida i que poden tenir, per tant, efectes estructurals negatius.

La seva manera de governar, doncs, és, un cop més, a cop de decret llei i sense el consens, l'acord ni, sobretot, el diàleg necessari en un cas, en una situació com aquesta. Perquè relaxar controls en nom de la urgència, afavorir la concentració empresarial, desprotegir el territori, vulnerar l'esperit del decret del 2019 no són detalls menors, consellera. Catalunya necessita energia renovable, sí, però també necessita garanties, necessita equilibri territorial i necessita, sobretot, seguretat jurídica.

Valorem, nosaltres, positivament l'intent de reduir burocràcia en aquest decret llei, simplificar procediments, establir normativa clara per a les instal·lacions d'emmagatzematge amb bateries. Però simplificar, senyora consellera, no vol dir tampoc precipitar. Fer regulacions sòlides, equitatives i transparents és imprescindible, sí. Qualsevol canvi que afecti l'energia, el territori i els municipis mereix un consens ampli, socialment i institucionalment parlant.

Però em referiré sobretot a la realitat energètica catalana que tenim en aquests moments i que és molt complexa: les centrals nuclears, honorable consellera. Les centrals nuclears d'Ascó I, Ascó II i Vandellòs continuen sent pilars imprescindibles del nostre sistema elèctric. I això vostès ho saben, ho saben en públic i ho saben en privat, però els hi costa acceptar-ho.

Miri, van generar més de 22.000 milions de quilowatts l'any passat, el 2024, representant, per tant, una proporció de prop del seixanta per cent del subministrament de la nostra despesa elèctrica. Vandellòs II té una potència de l'ordre de mil cent megawatts, fonamental per a l'estabilitat de la xarxa. I el que és més important: la central d'Ascó sosté més d'un miler de llocs de treball directes i indirectes, i aporta ingressos crucials per als municipis de la Ribera d'Ebre i dels voltants. I aquestes xifres representen no només els megawatts, que és una cosa absolutament etèria, absolutament difusa, no? Aquestes xifres representen persones, representen pobles i representen l'economia real catalana. I vostès d'això no en parlen i, si en parlen, valdria més que no en parlessin.

Miri, resulta que volem energia, resiliència elèctrica, però també volen tancar les centrals nuclears. Escolti'm, això és absolutament un error demencial. És que vostès volen estar a missa i repicant, i això no pot ser, senyora consellera –això no pot ser.

Perquè els vull preguntar, no només a vostès, que també, al Grup de Junts, Esquerra Republicana, el Partit Socialista: què els hi diran vostès, als seus alcaldes i regidors al territori? Tant parlo d'Ascó com de Vandellòs. Què diran als seus regidors i alcaldes? Com explicaran als treballadors, a les famílies, que han permès, que volen permetre que les centrals nuclears es tanquin amb els seus vots?

Mirin, aquestes centrals nuclears generen un percentatge molt alt i estable de tota l'electricitat que consumeix el territori català. Aquesta producció, a més, és contínua: vint-i-quatre/set, vint-i-quatre hores, set dies a la setmana. No depenen del sol ni del vent. És una energia estable en el preu, i vostès resulta que estan encaparrats en tancar les centrals nuclears. Perquè reconguin i reconguin-ho públicament: no hi ha avui en dia cap alternativa real per substituir les centrals nuclears. I, si n'hi haguess, doncs resulta que tindríem un risc real d'apagades, un risc imminent d'apagades, un augment també immediat d'importacions. Perquè a vostès no els hi faria re comprar l'energia a França al preu que fos; més car, els hi és igual. Per tant, una pu-

jada del cost real de l'electricitat. I, per tant, també la pèrdua d'economia energètica que tenim a Catalunya.

En definitiva, nosaltres ens abstindrem. És un debat molt ampli. Jo he volgut centrar la meua intervenció en les centrals nuclears, en defensar, com no pot ser d'una altra manera... El Partit Popular defensarem sempre –sempre– l'efecte de les centrals nuclears. Però nosaltres ens abstindrem en aquest decret llei, perquè, tot i que no compartim la forma ni el relat ni l'enfocament que fan vostès, el que no farem tampoc és posar pals a les rodes en temes com aquests, tan absolutament elementals, tan absolutament definitius per a l'economia catalana.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor president. Consellers, consellera... Al leer su propuesta energética, este decreto, me ha recordado el famoso decreto 2007 de Zapatero. Parece que este decreto, en vez de haberlo redactado usted, lo haya redactado Zapatero.

De hecho, quizás es posible en tanto en cuanto que si no dominan cuál es el trámite parlamentario, porque hasta la Mesa del Parlament lo tuvo que rechazar, porque no cumplía con los términos, no sé cómo ustedes van a gestionar la materia energética en esta región, cuando no saben ustedes ni gestionar en materia parlamentaria lo que significa un decreto.

Pero, miren, este decreto es la muestra de cincuenta años de bipartidismo en materia energética, cincuenta años en los que tanto el Partido Popular, el PSOE y el separatismo nos han llevado precisamente a la mayor crisis energética sin precedentes; la mayor crisis energética moderna, en que el pasado 28 de abril nos dejaron a oscuras –a oscuras. Y los mismos que protagonizaron ese apagón son los que ahora vienen de adalides de la protección de la energía, que van a garantizar el suministro y que van a garantizar la energía en Catalunya. Suena curioso, ¿no?

Pues bien, este decreto tiene tres vías. La primera es que da más ampliación a los ayuntamientos. En absoluto han contado con el mundo local, pero ellos van por esa vía. La segunda es que atacan y ponen en jaque de manera directa y contundente el sistema primario, el sector primario, nuestro sistema agrario. Y la tercera cuestión, como he dicho antes, el hecho de que a ustedes, evidentemente, se les llena la boca del Parlament de Catalunya, pero, cuando tienen que ustedes ir por la vía ordinaria, la obvian por completo, porque no les gusta el trámite parlamentario. Y no les gusta el trámite parlamentario porque, si no, tendrán que explicar cuál ha sido su vía energética, cuál ha sido su proyecto energético durante todos estos años.

Ese proyecto energético es el que... Ustedes se basan en el año 2007, ese proyecto de Zapatero, ese proyecto que pone en jaque el sistema municipal, porque, además, da más garantías a los municipios para poder expropiar. Es decir, en contra del bien común y en contra de ese interés general y, por tanto, de esos vecinos. Primera cuestión.

Segunda cuestión. Ustedes ponen en peligro miles de hectáreas de regadío, y de esto ustedes no han dicho absolutamente nada. Han pasado de puntillas. ¿Por qué? Porque ustedes tienen la imagen onírica, esa imagen de seguir arrancando olivos para plantar placas y placas fotovoltaicas. Ustedes, es lo que quieren. Y ¿por qué? ¿Por qué no vienen a este Parlamento y lo explican y lo matizan? No. Porque a ustedes les da igual, porque ustedes lo que quieren es dar una respuesta. Pero ¡si todo el mundo, toda España, toda Catalunya, sabe que fueron ustedes los culpables del apagón del 28 de abril! (*Alguns aplaudiments.*) Ustedes fueron los culpables.

Pero si este decreto lo promulga el Govern... (*Remor de veus.*) No se pongan nerviosos –no se pongan nerviosos. Han sido ustedes que han gobernado España, y us-

tedes nos han llevado a esa vía. Ustedes han tenido ese resultado. Por tanto, no se pongan nerviosos.

Miren, si al fin y al cabo es una situación de..., constatable. Sus políticas renovables, sus políticas energéticas, nos han llevado a un apagón en España. ¿Y esto lo va usted a revertir? ¿Lo van ustedes a revertir? No. Pero, miren, al final, hay un tema que es fundamental, y porque tengo poco tiempo y no me quiero ir de esta tribuna sin explicarlo. Si bien el Govern promulga este decreto, el papel de Junts es digno de estudio. Junts per Catalunya. (*Remor de veus.*) Sí, a vosaltres, sí. Aquellos que hacen defender la nuclear, aquellos que dicen y se ponen la defensa de haber roto con Sánchez, aquellos que dicen haber evitado el impuestazo a las químicas de Tarragona, aquellos cogen y se abstienen en la votación del Congreso para evitar el cierre de las nucleares. Ustedes. Ustedes fueron los protagonistas que le dieron todo el apoyo a la bancada «ecolojeta» para cerrar las nucleares. Ustedes. Sí, sí, ustedes.

Y, claro, ¿cómo van a explicar eso? –¿cómo van a explicar eso? ¿Y cómo van a explicar y van a ir a las Terres de l'Ebre, a Ascó, a Vandellòs y van a decir que, gracias a la votación de los señores de Junts, no se puede alargar la vida útil de las nucleares? (*Veus de fons.*) És veritat. Clar que sí que és veritat. Y esa es la situación que hay hoy. Porque a lo mejor el señor Canadell hace que no con la mano, pero la realidad es que había una oportunidad de oro de perder una votación el Gobierno y decirles, de manera contundente, que hay una alternativa, una alternativa limpia y verde ante su proyecto ecologista y «ecoloverde». Pues bien, ¿qué ha pasado? Que esa es la situación que ustedes nos han traído.

Por tanto, mire, señora Paneque, usted lo tiene muy fácil. Si realmente quiere garantizar el suministro, si usted realmente quiere garantizar energía en Cataluña, lo tiene muy fácil: apueste realmente por las renovables y saque un decreto de apoyo de manera contundente a Ascó y Vandellòs, y no este decreto, que lo único que hace es expulsar a las nucleares y dejar la puerta abierta otra vez a renovables. Usted es Zapatero 2.0.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Si algun dia la intel·ligència artificial funciona com a *Minority Report* i podem anticipar el que diran alguns diputats i diputades d'aquest Parlament, jo crec que avui alguns no tindrien vídeo del TikTok.

Bé, bona tarda a tothom. Saludar els diputats i diputades, consellera, secretari, director i directora i, sobretot, també les entitats del sector energètic que avui ens acompanyen. Jo crec que avui podem dir no sé si un dia històric, perquè s'ha dit tantes vegades aquesta frase des d'aquest faristol, però sí, jo crec que és un bon dia i que ens hem de felicitar. Perquè ja fa sis anys que es va declarar l'emergència climàtica al nostre país, a Catalunya, però avui les emissions continuen pràcticament igual que fa trenta anys. Encara no tenim pressupostos de carboni aprovats, i el país avui segueix depenent d'un model energètic declarat obsolet.

I la realitat és que la gran majoria de les emissions provenen de com vivim, de com ens movem, en definitiva, de com produïm als nostres pobles i ciutats. I no tenim una alternativa seriosa que no passi per més renovables, més electrificació, més electricitat neta i un desplegament accelerat però ordenat. I en aquest context tenim avui aquest decret llei, el 22/2025, que no arriba sol, i s'ha dit. Arriba amb acords polítics entre grups parlamentaris, però també amb el consens amb les entitats ecologistes, comunitats de regants, les del sector energètic, els productors, el sector agrari.

I em centraré sobretot en l'acord del Govern amb els Comuns, perquè hem acordat, al nostre entendre, una nova etapa en la transició energètica, però també sobretot en la protecció de la biodiversitat. Per tant, nosaltres no fem una adhesió automà-

tica al decret, ni tampoc és una confiança cega –i ho sap el Govern. És una aposta política per fer les coses bé. És un acord que explica com volem transformar el model energètic i com blindem la biodiversitat i el territori perquè la transició energètica sigui justa i sigui viable. Perquè, si no –ho hem dit sovint–, no serà. Un acord que no separa energia de natura, que no separa producció de territori, sinó que fa camí en comú.

Per això aquest acord per nosaltres val doble. D'una banda, una transició energètica renovable, ordenada i justa, que posa fi als bloquejos i empodera el territori. I, d'altra banda, una política de paisatge i de biodiversitat amb estructura, capacitat i múscul, que permeti preservar allò que cal protegir i gestionar activament allò que cal recuperar. I aquesta és la base: ciència, democràcia i respecte pel territori. Sense això no hi ha transició justa.

I, des d'aquesta base, aquest acord polític té quatre grans línies d'acció. En primer lloc, la planificació i el tan esperat Plater. En segon lloc, la democràcia energètica, posar l'energia a les mans de la gent. I d'algunes de les accions... Jo crec que al decret tots els punts són importants en si mateixos. I, per tant, ja s'ha fet un desglossament d'aquests, però em fixaré en alguns en concret.

Tots els projectes hauran de reservar un vint per cent perquè hi participi el territori amb criteris d'arrelament –important–, límits per a inversors i una voluntat clara: que la participació sigui real i sigui transformadora. Els petits municipis, doncs, tindran més força, més temps i, sobretot, tindran més eines per fer sentir la seva veu. Reforça també una estructura pública, com les oficines de transició energètica, que han d'estendre el suport i el coneixement a tot el territori. Per la meua experiència personal amb comunitats locals d'energia, una qüestió molt important, que és que es reconeix la competència municipal, que simplificarà –deixi-m'ho dir així– la feina de les intervencions locals en els seus informes al respecte.

En tercer lloc, la generació distribuïda i l'autoconsum, que estigui al servei de la proximitat. La transició energètica no pot dependre només de les grans infraestructures. Ho repeteixo, si volem una transició justa, cal activar el territori –teulades, aparcaments, polígons, comunitats. Cal posar la generació a prop de qui la consumeix, i cal prioritzar el que ja està urbanitzat.

I, en quart lloc, sòls agraris i fotovoltaica intel·ligent, una transició que protegeix també el món rural. En definitiva, menys pressió sobre els millors sòls agrícoles, perquè energia i alimentació no són rivals; són els dos pilars d'un país just i sostenible. I, finalment, donem un salt d'escala en L'Energètica, que podrà entrar a la distribució, exercir el dret de tanteig, etcètera, etcètera.

La segona part de l'acord és que la transició no és només energia; és territori, és paisatge, és biodiversitat. I això vol dir fer-la compatible amb la urgència climàtica, amb la protecció per a un país viu. Per això, l'acord desbloqueja, per fi, l'impuls de l'Agència de la Natura, amb un pressupost estable i funcionant el primer semestre del 2026, i posa en marxa les accions del Conservatori del Litoral, amb criteris clars, participació i autonomia per protegir la franja més vulnerable del nostre país.

És un canvi polític, no només tècnic; ho deia la diputada del PP i, efectivament, hi estem d'acord. La biodiversitat ha de deixar de ser moneda de canvi i ha de passar a tenir estructura, pressupost i capacitat d'actuar. I, sobretot, a banda de posar nùmeros i terminis per reforçar el sistema d'espais naturals amb noves places per gestionar parcs, la dignificació de les direccions dels parcs també, però sobretot un full de ruta legislatiu –i acabo, president–, la nova llei del patrimoni natural, la recuperació i protecció de setanta espècies el 2026 –cinquanta per cent 2026 i el cent per cent el 2030–, el pla general de política forestal i l'inici dels tràmits per a una nova llei forestal el 2026.

Per tant, el nostre vot a favor del decret és un sí per a una altra manera de fer: renovables amb democràcia, municipalisme, retorn social, protecció del sòl agrari,

protecció de la natura, conservació del litoral, política forestal real i, en definitiva, poder públic al servei del bé comú.

Salut i bon treball.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, consellers, diputats i diputades, públic assistent, benvinguts i benvingudes. Bé, aquest decret, de fet, novament és una modificació d'un decret de la llei d'urbanisme, etcètera. Què ens indica això en el moment que estem? Doncs que la feina no s'ha fet bé. El 2017 comencem amb la llei del canvi climàtic; el 2019, el primer decret de renovables, i estem al 2025 i ara sembla ser que ens expliquen que amb aquest decret es soluciona tot, i aquí s'acaben els conflictes i el desenvolupament de les renovables no tindrà cap problema.

I tots sabem que això no és veritat, perquè la peça clau per a tot plegat és el Plater. I el Plater, tot i que demà sí que hem quedat per parlar-ne, encara no el tenim sobre la taula, i la seva aprovació no serà immediata. I si fos immediata –que ens n'alegraríem, i molt–, tot i això, anem amb anys de retard, perquè s'ha començat la casa per la teulada, i per això ens trobem aquí. I aquí no és per repartir culpes, però sí, també s'han de repartir. Des dels diferents governs fins a arribar a l'actual no s'ha fet bé la feina, no s'ha comptat amb la participació del món local, no s'ha comptat amb la participació de la pagesia, amb les entitats, etcètera. I per això s'ha generat un conflicte com el que vivim. I tot això es podria haver solucionat fa molt de temps fent les coses bé.

I, en aquest cas, no criticarem aquest decret perquè té coses positives –i ho reconeixem–, però també en té d'altres en què no compartim el model –sempre hem exposat quin és el nostre–, i no el compartim ni molt menys al cent per cent amb vostès. Però sí que és veritat que, si més no, notem una sèrie de millores, finalment, amb un decret que ens presenten; modificacions que poden ser interessants. Però sobre una base mal feta, perquè des de bon principi el que nosaltres hauríem fet i sempre hem reclamat i hem presentat aquí al Parlament és que calia fer una llei de transició energètica. Evidentment, no avui ni demà, sinó fa uns anys. I aquí no es va fer res i es va deixar tot a l'atzar, a les problemàtiques que s'han generat i que auguro que no s'hauran acabat amb l'aprovació d'aquest decret i que, per tant, fins que no tinguem el Plater pactat amb tot el territori, doncs, serà molt complicat solucionar el greu conflicte que patim arreu del territori.

I, quan parlen d'actors, segur que han participat molts actors en aquest nou decret, però sempre se'n deixen. La Xarxa Catalana per a una Transició Energètica Justa representa cap a cent entitats del país, és molt representativa; potser més que depenen d'altres, i no se'ls convida a participar. Jo l'animo, consellera, a que també faci participar aquesta entitat i d'altres que hi ha en el territori que fan molt bona feina i que tenen propostes sobre la taula i que també poden col·laborar.

Quan vostè ens parla que cal un gran acord de progrés, bé, en podríem parlar, perquè alhora que vostè ens ven aquí la importància de la transició energètica, que la compartim, que és totalment necessària per tancar les nuclears el més aviat possible, alhora vostè, el seu Govern, vostè mateixa..., el gran anunci d'aquesta legislatura és l'ampliació de l'aeroport, que, curiosament, ho comparteixen amb els que volen les nuclears i ens diuen «ecolojetas».

Per tant, plantegin-se quines són les seves propostes, perquè un gran acord de progrés per a aquest país no només és la transició energètica en termes de producció, també en termes de mobilitat, també en tot tipus de termes de desenvolupament de la mobilitat al país. I no una mobilitat pensada per ampliar un aeroport perquè vin-

guin 15 milions més de turistes al nostre país, que ja està massificat, amb totes les conseqüències ambientals que això generarà.

Per tant, quan busquem un gran acord de progrés, nosaltres pensem que ha de ser molt més ampli que tan sols la transició energètica. També hem de parlar de tots els altres temes que giren al voltant d'aquesta transició, que en són molts d'altres. I vostès coincideixen amb els de les nuclears en alguns dels temes.

I vostès són els que tampoc no estan complint la llei catalana del canvi climàtic, igual que no la complien els anteriors governs. Per què no posen l'impost per a les empreses contaminants? Per què no tiren endavant l'impost sobre les emissions portuàries de grans vaixells? Això també és transició energètica. Aquest gran acord ha d'anar molt més enllà. Igual que els pressupostos del carboni, que esperem que ben aviat tirin endavant, i que veiem les diferències entre el que proposava el comitè d'experts i el que realment ens proposen vostès.

Per acabar, direm que nosaltres en aquest decret ens abstindrem, perquè sí que, per respecte a diferents sectors que sí que han participat d'aquest decret, i hi ha millores substancials en tot el que són els terrenys agrícoles, etcètera, doncs, ens abstindrem.

Tampoc no veiem cap tema molt preocupant. Sí que és veritat que el nostre model, per exemple, d'ampliar de cinquanta a setanta-cinc anys les concessions..., doncs això no ho compartim, perquè pensem que haurien de ser infraestructures vitals públiques al servei de la ciutadania, i no en mans privades. Però, bé, aquests són altres debats que ja tindrem i que saben quin és el nostre posicionament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Malgrat haver arribat a acords puntuals amb la comunitat de regants, aquest decret llei no compta amb el consens del sector primari català ni amb el vistiplau dels ajuntaments i municipis que se'n veuran directament afectats. Amb pressos i sense debat, a l'estil del PSOE. Sota l'excusa de l'emergència climàtica i la urgència energètica, posen els interessos de les grans corporacions per davant dels de la pagesia.

Vostès són còmplices de la urgència a la que ara apellen per aprovar el decret. La desídia, la manca de planificació i la incapacitat per plantar cara a les operadores i exigir responsabilitats i inversions ens han dut a la situació actual. Diuen que aquest decret simplifica, agilitza i racionalitza els processos, però el que realment fa és redistribuir responsabilitats cap a les administracions locals i propietaris sense aportar els recursos pertinents. No toquen ni un gram dels privilegis de les distribuïdores i dels transportistes elèctrics.

Un reguitzell de bones paraules i intencions, on es confia en el compliment voluntari de les operadores, malgrat els incompliments reiterats dels darrers vint anys, i on no es preveu cap mecanisme de sanció ni cap calendari vinculant. Per ser tan urgent, concreten molt poc, no troben?

Tenim un govern que no aposta per la sobirania energètica, que vol que Catalunya depengui d'un model centralitzat, oligopolístic i orientat fora del país, sense capacitat real de decidir, produir ni gestionar l'energia que consumim. Potser per això defugen novament el model participatiu i arrelat al territori, donant via lliure a la concentració del poder energètic en mans de grans corporacions, sense contemplar les conseqüències ambientals, socials i econòmiques que això pot tenir a les zones rurals.

La Xarxa Catalana per a una Transició Energètica Justa els retreu, precisament, aquest desequilibri territorial. Tracten el món rural com un espai subordinat, d'on extreuen recursos i on entaforen les infraestructures que els fan nosa.

Amb aquest text, donen llum verda a les empreses promotores per adquirir terrenys agrícoles privats no urbanitzables, expropiant, si cal, els terrenys als propietaris. És a dir, obren la porta a les expropiacions per interessos privats, prioritzant la suficiència energètica per davant de la suficiència alimentària.

Sota la bandera de la urgència, enderroquen el sistema de garanties, controls i equilibris. El que prediquen és una agressió directa al nostre territori, que amenaça la preservació del sòl agrícola. Després de patir les polítiques comunitàries suïcides i de fer front a la competència deslleial dels països tercermundistes, ara la nostra pagesia també haurà de batallar amb les grans empreses energètiques.

L'especulació i la pèrdua de superfície agrària fèrtil i productiva són un greu que semblen disposats a pagar sense la menor recança. Eleven a la categoria d'interès públic superior qualsevol projecte vinculat a energies renovables o bateries. Ja no compten els espais naturals, els sòls agrícoles o la biodiversitat per la que suara es desviven?

Fa certa gràcia que obrin la porta a la instal·lació de plantes fotovoltaïques sobre sòls de classe 1 i 2, els més fèrtils, i que ho vinculin a la seva viabilitat. Qui pretenen que decideixi si són viables els conreus: el pagès, l'empresari, el promotor del projecte?

Veuen normal legislar a cop de decret llei sense una planificació seriosa, sense un mapa clar, sense criteris que ordenin el desplegament de plaques i de molins eòlics? Aquesta improvisació al servei dels interessos econòmics, més que no pas dels interessos nacionals, no denota responsabilitat política, sinó una clara voluntat d'hipotecar el nostre país.

És evident la nostra vulnerabilitat energètica, però una apagada general no pot justificar ni la destrucció de les garanties legals ni del territori. Aliança Catalana no és contrària a les renovables, en absolut. Però volem una transició energètica catalana, arrelada, justa i democràtica. Una sobirania energètica que emani de la nostra sobirania nacional, no de les decisions de Foment, ni de Madrid, ni de Brussel·les.

No votarem en contra del decret llei perquè som favorables a millorar la regulació de les bateries, que són imprescindibles per a un sistema renovable estable, perquè compartim la voluntat de simplificar tràmits i perquè al text s'hi incorporen peticions del teixit productiu català. Però tampoc podem votar-hi a favor, perquè aquest Govern s'entesta a obviar les necessitats energètiques de Catalunya.

D'ençà del dia de l'apagada, l'operadora del sistema ha reforçat el percentatge de generació síncrona, és a dir, ara utilitza més energia d'origen nuclear per evitar noves apagades. Suposo que els desagrada aquesta lletra petita, perquè vostès continuen implacables en el seu discurs contra les centrals, impulsant, amb el suport de Junts, el tancament de les nuclears, malgrat constatar-se dia rere dia que són l'únic pilar per garantir el subministrament.

Continuen executant un calendari de tancament que desarma Catalunya en termes energètics, i continuen abandonant a la seva dissort el Camp de Tarragona i el gruix de famílies que viuen a redós de les nuclears. D'aquí, la nostra abstenció. No podem avalar un relat que defuig i nega els problemes de fons.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, conselleres, consellera Paneque... A mi sí que, abans de començar, m'agradaria recomanar a alguns grups parlamentaris que es llegissin el decret abans de fer les dissertacions terraplanistes que han fet aquesta tarda. *(A alguns aplaudiments.)*

I, mirin, ara fa uns mesos, un grup de diputats i diputades d'aquest Parlament, de diferents grups parlamentaris, vam anar a visitar una fàbrica que acabava d'instal·lar

un petit parc de plaques fotovoltaïques per a autoconsum. I ens va explicar que van trigar gairebé deu anys en poder arribar a aquell punt, no?, i que realment s'havien trobat amb una autèntica odissea burocràtica.

Aquest cas, lamentablement, és només un dels molts que ens hem anat trobant al llarg del temps. I el que fem avui amb l'aprovació del decret de resiliència energètica és posar remei, finalment, a aquesta mena de situacions. El que fem és donar oxigen a molts catalans i catalanes, i ho fem des de la coherència i des del sentit comú.

I volia deixar clar que aquesta no és una decisió exclusiva d'aquest Govern; és fruit d'un treball –ja s'ha comentat– conjunt amb els grups parlamentaris compromesos amb la transició energètica, també amb la societat civil, amb la ciutadania, amb les entitats i, sobretot, també especialment amb els ajuntaments.

Per això es presenta aquest decret amb una perspectiva transversal, que, com bé ha explicat la consellera, totes tenen el mateix denominador comú: reforçar la nostra resiliència energètica. I els hi posaré exemples que ja també s'han comentat: la concreció en la regulació de sistemes d'emmagatzematge energètic, que no només ens acosten als objectius marcats, sinó que també atreuen inversió al nostre país gràcies a la seguretat jurídica que comporta; el foment de les comunitats energètiques; la facilitació de les hibridacions de parcs en bateries; l'eliminació d'autoritzacions administratives prèvies per a parcs de generació de menys de cinc-cents quilowatts, o la limitació de les instal·lacions fotovoltaïques a zones de regadiu.

I sí, un dels principals objectius d'aquest decret és, precisament, blindar i donar eines als ajuntaments. Regulant, el que fem és evitar la seva indefensió. I també aclarim, per exemple, on poden o no poden fer instal·lacions.

Mirin, ens trobem en un debat clau. La resiliència del subministrament elèctric és fonamental per poder garantir el nostre progrés, un progrés que no pot avançar al ritme d'un cargol mentre les necessitats del país augmenten ràpidament.

I, mirin, diputats, en aquest plenari hem debatut constantment sobre energia. Ens hem escoltat desenes de vegades argumentar en contra i a favor de les energies renovables. I la majoria entenem que la inversió en energies renovables no és una despesa, sinó una inversió que genera beneficis econòmics i socials tangibles.

Però sí, lamentablement, també hi ha qui nega el canvi climàtic, i inverteix hores i hores i hores buscant arguments per poder rebatre propostes que són de sentit comú, com la que portem avui. I entenc que això ha de ser també cansat, però els hi dic una cosa: lo pitjor... Saben què és lo pitjor? Que donen lliçons i, quan arriben al poder, passen coses com la que ha passat a València. I jo els hi dic: lliçons, ni una. (*Alguns aplaudiments.*) Lliçons, ni una.

I jo pensava, mentre escoltava, que, mirin, ja que parlem d'energia, ostres, desprenen vostès molta energia negativa. Potser necessitarien alguna mena de neteja energètica profunda per veure si es calmen una mica i es relaxen, perquè crec que els hi cal.

Però, en fi, només per acabar, sí, teníem una bona proposta abans d'aquest estiu que no va fructificar, i no passa re. Calia enfortir els acords, calia seguir conversant, calia seguir negociant, treballant, escoltant, explicant. Com que calia, ho hem fet. Es fa, s'avança, es troben els equilibris necessaris, i d'això se'n diu fer política amb sentit de la responsabilitat per a tothom.

Però avui –avui– sí que demostrem qui hi és i qui no de veritat. Avui votem a favor o en contra del progrés. I aquí, com diuen alguns també, *que cada palo aguante su vela*. Jo estic convençuda que avui farem un pas gegant cap a la transició energètica del nostre país. I tant de bo –i els hi dic de tot cor– la majoria de vostès ens acompanyin en aquest camí.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar la convalidació d'aquest decret llei. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 22/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 103 vots a favor, 11 vots en contra i 20 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 22/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* Ho demana el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i ho demana el Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Cap altre grup parlamentari? *(Pausa.)* No?

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris esmentats, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 103 vots en contra, 16 vots a favor i 15 abstencions.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 22/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals

300-00212/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bona tarda. Gràcies, president. Conselleres, consellera Martínez Bravo, diputats i diputades... Avui portem a debat una qüestió que preocupa profundament els ajuntaments, consells comarcals i entitats municipalistes del nostre país, i que no és una altra que la situació del contracte programa.

El contracte programa ha estat durant molts anys l'eina clau de cooperació i de finançament estable entre la Generalitat, i en concret entre el Departament de Drets Socials, i el món local. Gràcies a aquest instrument, les administracions locals han pogut planificar serveis tan essencials com disposar d'un tècnic de joventut o garantir el funcionament d'un centre de dia per a la gent gran.

Però avui l'estabilitat d'aquests serveis tan importants per a la nostra gent trontolla, i trontolla perquè vostès no estan fent la feina que els hi toca. Vostès plantegen una pròrroga del contracte programa sense cap previsió econòmica real. Els ajuntaments ens han advertit d'aquesta pròrroga, que ignora que els costos dels serveis s'han d'incrementar significativament. Parlem del SAD, dels equips bàsics d'atenció, dels EAIAs; tots aquests serveis funcionen amb imports desfasats, que no permeten mantenir les plantilles ni la qualitat del servei.

Això, consellera, no és una opinió; és un clam dels ens locals, de les entitats municipalistes, que han demanat, com bé sap, una revisió dels imports perquè aquest model continuï sent viable.

A més, ens consta que el seu departament ha decidit deixar fora del contracte programa un conjunt molt ampli de serveis. I permeti'm citar només alguns d'aquests exemples: transport adaptat –que un municipi rural permet que la veïna Maria, una persona gran amb mobilitat reduïda, pugui anar al centre de dia tres cops a la setmana–; les oficines joves, on el tècnic i la tècnica referent coneixen els nois i les noies pel seu nom, i és la primera porta d'entrada per a qüestions com l'educació, feina o salut emocional; programes de suport a la inclusió, que acompanyen famílies que passen per situacions difícils i que necessiten equips d'intervenció socials estables; l'envelliment quilòmetre zero, prevenció de conductes de risc, banc de productes de suport i molts altres.

Això, sota l'excusa que són serveis complementaris. Aquests serveis, consellera, no són complementaris; són essencials per a la cohesió social, per a l'acompanyament de la gent jove, per a la vida autònoma de la nostra gent gran i per a la inclusió comunitària i per a l'atenció de les persones amb discapacitats.

I vostè aquí segurament ens dirà que no es deixen de finançar aquests serveis, sinó que passen a tenir un règim de subvenció anual. Miri, per nosaltres i pels ajuntaments i ens municipals, això no només és un error tècnic, sinó que és un error estratègic. I li explicarem per què: trenca la continuïtat del servei, posa en risc el personal qualificat que el presta, afegeix càrrega administrativa davant de les entitats com municipis i, sobretot, consellera, genera incertesa i inestabilitat a les persones usuàries.

El règim de subvenció no pot garantir l'estabilitat dels professionals que actualment presten el servei. I això es tradueix en contractes temporals; professionals que, degut a la inestabilitat, marxen i que deixen el seu lloc de feina; dificultats per retenir el talent especialitzat; interrupció de projectes comunitaris, entre moltes altres. I aquestes situacions, consellera, afecten especialment els serveis de joventut, comunitat i suport a la inclusió, que requereixen una continuïtat tècnica i vincle territorial.

Per aquest motiu, consellera, voldríem que ens poguéssim respondre com es pot constituir un sistema públic sòlid si els seus professionals treballen any rere any a l'espera de si l'entitat on treballen rebrà o no subvenció per poder continuar estant contractats, sense cap tipus de garantia i, evidentment, sense cap tipus d'estabilitat. A més, consellera, volem saber com està l'actualització de la cartera de serveis socials, quan té pensat presentar-la, perquè fins ara tot el que hem vist són anuncis i canvis de nom. I sense la cartera actualitzada el sistema no pot planificar, els municipis no poden programar i vostès no poden garantir ni la coherència ni l'equitat territorial.

Hem vist la proposta de contracte programa que s'ha fet pel Departament d'IFE, i és cert que planteja avenços: un model estable de quatre anys, un reforç de les comissions de seguiment, una major visibilitat de les polítiques d'igualtat i la reorganització del SIAD i les xarxes de professionals. Però tot això, consellera, aquesta proposta conviu amb el contracte programa de Drets Socials, que es debilita, i això genera una contradicció profunda. És impossible avançar en la igualtat i feminisme i la lluita contra la discriminació si al mateix temps s'afebleixen els serveis bàsics que sustenten la xarxa de protecció social.

En conclusió, consellera, veiem que es presenta un contracte amb vocació de planificació i cohesió, però es manté una pròrroga antiga i plena de forats, i menys serveis que abans. Això és incongruent i, de fet, contradiu la voluntat expressada pel seu propi departament, que és de garantir la continuïtat i l'estabilitat.

I avui, consellera, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, lo que li volem demanar són decisions concretes, decisions concretes que nosaltres, evidentment, plantejarem a la nostra moció. En primer lloc, que retiri la decisió de convertir en règim de subvenció les fitxes i programes que formen l'eix vertebrador del sistema. Que

aquests programes retornin al contracte programa, on sempre han estat i on han demostrat la seva eficàcia. Que obri de forma immediata un procés de revisió econòmica real de tots els imports, especialment del SAD, els equips bàsics i l'atenció a la infància. Que presenti un programa integral i coherent del nou contracte programa 2026-2029, amb una visió única, estable, plurianual i adaptat al cost real. Que es deixin de prorrogar dèficits estructurals ni es generin més incerteses al món local.

Consellera, sabem que és molt difícil estar al capdavant d'un departament com el de Drets Socials. La responsabilitat és immensa i cometre errors és fàcil. Per aquest motiu, des d'un posat constructiu, volem que consideri aquestes decisions.

Que els serveis socials locals són el primer front de la protecció social ho sabem bé, perquè les professionals atenen famílies, infants, persones grans, joves, persones amb discapacitats, dones que pateixen violència masclista i persones que necessiten suport i, sobretot, consellera, necessiten esperança. I per això li demanem claredat, coherència i responsabilitat. Perquè un contracte programa no és un tràmit administratiu; un contracte programa, almenys per nosaltres, és el pilar del sistema públic de serveis socials del nostre país.

I per això, consellera, nosaltres el que li demanem és responsabilitat; responsabilitat i, sobretot, coherència. Perquè el que no podem permetre, consellera, és que tinguem desenes de tècnics d'emancipació juvenil que no saben si el dia 1 de gener estaran encara treballant en els seus ajuntaments o en els seus consells comarcals.

El que no podem permetre'ns, consellera, és que un àmbit tan important com és el SAD..., i vostè ho sap, que al SAD el preu/hora necessita una actualització profunda, i que inclús hi ha un desequilibri de preus en clau territorial, perquè no és el mateix el preu/hora i l'oferta que hi ha a l'àmbit metropolità que, per exemple, a una empresa que ofereixi aquest servei en un municipi rural. Estem parlant d'una diferència de deu euros, que és molt difícil de poder assumir per part de les administracions locals o els consells comarcals.

També, consellera, per nosaltres tampoc és un tràmit administratiu, tot i que no toca el contracte programa, l'àmbit de l'equiparació salarial. L'equiparació salarial, consellera..., el president Illa va anunciar fa més d'un any i un mes que presentarien l'estudi de l'equiparació salarial. I a nosaltres aquí, consellera, ens agradaria saber com està aquest estudi, en quin procés es troba. I, si ja el tenen prou avançat com per poder-lo presentar, ens agradaria també saber de quin pressupost estem parlant.

Ens agradaria, doncs, que ens donés respostes a totes aquestes preocupacions que afecten tantes persones, tants ciutadans i ciutadanes, que posen en risc, com he dit abans, consellera, molts serveis dels nostres barris, ciutats, i, en definitiva, posa en risc el sistema de protecció del nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn de resposta de la consellera, i té la paraula l'honorable consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Li agraeixo, diputada, que hagi formulat aquesta interpellació, perquè comparteixo amb vostè que per millorar el sistema de protecció social a Catalunya és fonamental treballar estretament amb el món local.

Els ens locals són qui millor coneix la realitat del territori i executen amb proximitat i eficiència les polítiques socials. De fet, algú una vegada em va dir que, de tots els departaments de la Generalitat, Drets Socials era el que més s'assemblava a un ajuntament, cosa que a mi em va omplir d'orgull, perquè crec que això reflecteix, d'una banda, la vessant tan propera que té Drets Socials en l'atenció a les necessitats, de vegades, més primàries de les persones, però també crec que reflecteix l'acció de les polítiques públiques que s'impulsen des de Drets Socials.

Pràcticament en totes les direccions generals de Drets Socials hi ha una part fonamental de la seva acció que necessita i requereix una coordinació profunda amb el món local. I per aquestes qüestions, des del primer dia, hem volgut treballar estretament amb el món local. I vam engegar, vam encarregar una comissió de coordinació amb el món local estable, amb sis línies de treball diferenciades, amb la presència de totes les diputacions, les entitats municipalistes i també l'Ajuntament de Barcelona.

El gruix de la seva intervenció ha parlat del contracte programa, una peça fonamental d'interrelació amb el món local. Vostè ha fet referència a que el contracte programa finalitza la seva vigència el 31 de desembre d'aquest any. I vull començar, doncs, per recordar que és, com deia, un instrument fonamental de cooperació entre el departament i els ens locals per assegurar un finançament i un desplegament dels serveis socials bàsics i d'altres prestacions i serveis.

I, gràcies a aquest acord, aquest mecanisme d'interrelació, els ens locals poden garantir uns serveis socials de qualitat adaptats a les necessitats del seu territori. És, per tant, una eina central del nostre model de protecció social i de proximitat, i una eina imprescindible per donar estabilitat a les polítiques socials i públiques.

Per què hem decidit llavors prorrogar l'actual contracte programa per a l'exercici 2026? Doncs perquè tenim tota l'ambició d'establir un nou conveni, un nou contracte programa ambiciós, un nou contracte programa amb un finançament adequat perquè els ens locals puguin fer front als reptes enormes que hi ha en l'àmbit social a Catalunya.

Però és un procés complicat, arribar a aquest nou conveni. Requereix un marc de negociació en el qual estem immersos. És un moment decisiu, perquè ha de tancar aquestes negociacions i també perquè –a ningú se li escapa– necessitem uns pressupostos per poder dotar aquest nou conveni de les eines necessàries per al món local. I, com recordava aquest matí, malauradament, no tenim una tradició gaire establerta en el nostre país de tenir nous pressupostos l'1 de gener del 26.

Aquest és un dels aspectes on trobem que, evidentment, no és ideal treballar amb pressupostos prorrogats, perquè resten certa eficàcia a les administracions públiques per poder empènyer, doncs, aquests canvis substancials que necessitem per fer front als reptes als quals ens enfrontem com a país.

És un treball complex i rigorós, perquè, a més, el volem fer de manera consensuada amb el món local. Volem, tenim l'objectiu de tenir una signatura d'un nou marc amb les entitats municipalistes i fer aquest nou conveni, aquest nou contracte programa amb el màxim consens possible.

Des de l'inici, el nostre Govern ha tingut un espai de treball estable; com deia, hem fet més de deu reunions sobre el contracte programa amb els ens locals en els últims mesos. I en aquest espai hi participa l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis de Catalunya, les diputacions, i és allà on estem posant fil a l'agulla per concretar aquest nou conveni amb el màxim consens.

I per això, perquè encara aquest nou conveni no està..., no hem posat fil a l'agulla, ens hem vist en l'obligació de prorrogar la vigència de l'actual contracte programa, i ho fem per responsabilitat. Ho hem fet amb plena transparència, amb la responsabilitat amb el món local, amb qui hem tingut una comunicació fluida i estreta amb tots els actors implicats.

Ara bé, som conscients que les administracions locals necessiten certes per planificar recursos i serveis i mantenir els seus professionals i els equips que són essencials per a la ciutadania.

Llavors, a més d'aquesta pròrroga, hem proposat, per tant, una addenda a les entitats municipalistes que introdueix de manera immediata alguns increments pressupostaris, que, un cop firmada aquesta addenda, podran accedir-hi de manera retroactiva des de l'1 de gener del 26.

I, en concret, quines accions volem prioritzar dintre d'aquesta addenda? Doncs, primer, l'augment del preu/hora del SAD, del servei d'atenció domiciliària, pujant

de vint-i-un euros l'hora a vint-i-tres euros l'hora; increment dels professionals dels equips d'atenció a la infància i adolescència i ampliació també del reforç del model SIS, dels serveis d'intervenció socioeducativa.

Aquests dos últims punts són una peça fonamental de la transformació del sistema de protecció de la infància, de la refundació de l'antiga DGAIA per poder establir la pe de prevenció com un eix central del nou model de protecció a la infància. Però per això necessitem que els ens locals tinguin els recursos per poder exercir aquesta veritable prevenció en el sistema de protecció de la infància.

És cert que en queden exclosos aquells programes i actuacions que, per la seva naturalesa, són de subvenció directa i requereixen una valoració i una tramitació específiques, i per al compliment del marc normatiu no poden ser prorrogades. Les subvencions no poden ser prorrogades automàticament. Per resoldre aquesta situació, el departament tramitarà per un any l'atorgament de subvencions directes per poder establir aquest pont i que aquestes activitats no es vegin discontinuades.

Per tant, des del departament aportem solucions per garantir que els ajuntaments i els consells comarcals puguin continuar prestant aquests serveis amb plena normalitat. Però, com deia, l'objectiu final és establir aquest nou marc, aquest nou conveni. Un nou model que canvia l'estructura i el finançament per dotar-lo de més flexibilitat i simplificació, i per passar a transferències el gruix dels programes finançats amb una tramitació més àgil.

Aquí veig que potser hi ha hagut algun tipus de mala comunicació per part nostra, perquè res més lluny de la realitat. Tot el que estem fent és passar fitxes de subvencions a transferències, perquè això és el que simplifica la vida als ens locals, i no hem passat de transferències a subvencions en cap moment. Només hi ha tres fitxes que passen de subvencions a transferències.

I no podem continuar passant més coses, malauradament, a transferències, que és el que facilita la vida als ens locals, per l'actual marc normatiu, perquè hi ha competències que no es poden passar a subvencions i també per la cartera de serveis, que esperem, doncs, poder revisar durant els propers mesos.

Però, al cap i a la fi, aquest nou conveni, aquest nou contracte programa al que aspira és a reforçar la qualitat i la proximitat del sistema públic de serveis socials. Un nou conveni que té diverses novetats.

No tinc temps ara de detallar-les en profunditat, però, bàsicament, són un increment del percentatge de finançament per part de la Generalitat a les àrees bàsiques de serveis socials; que es tingui en compte la ruralitat, la dimensió i la dispersió territorial; una actualització dels mòduls salarials dels professionals de les àrees bàsiques de serveis socials segons l'IPC perquè no perdin poder adquisitiu; un reforç, com deia, del finançament de la Generalitat per part del servei d'atenció domiciliària, una peça clau per fer front a l'envelliment de la població, i el foment de l'autonomia de les persones a les seves llars; un reforç decidit a l'impuls de la lluita contra el sensellarisme; reforç del transport adaptat, i també, doncs, el desplegament de noves tecnologies d'interrelació amb el món local, com és el desplegament del wSocial.

Al cap i a la fi, aquestes són les propostes que ja tenen sobre la taula les entitats municipalistes, on hem d'acabar de tancar aquest acord ambiciós. I estem convençuts que amb diàleg i col·laboració farem possible aquest nou conveni que posa les persones al centre, garanteix la igualtat d'oportunitats arreu del país, garanteix un marc estable i coordinat per al finançament i el desplegament dels serveis socials per al món local. I amb aquest full de ruta i amb aquesta determinació hem operat des del primer dia i continuem treballant sempre amb coordinació del món local.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, consellera. Miri, consellera, vostè aquí ens ha intentat traslladar un missatge de normalitat, però la realitat és una altra. La realitat és que al territori hi ha malestar, hi ha incertesa. Els ajuntaments i els consells comarcals no tenen aquesta percepció. I, a més a més, vostè ha parlat aquí de que vol un nou conveni.

I nosaltres ens preguntem: mentre no tinguem aquest nou conveni, què fem amb els serveis que es presten? –què fem amb els serveis que es presten? Perquè vostè ha dit: «No, és que passarem serveis directament a subvenció.» Miri, passar serveis a règim de subvencions anuals no és una continuïtat; és incertesa. I aquesta incertesa que vostè ha generat farà que, d'entrada, al gener decaiguin aquelles polítiques de joventut que ajuntaments petits i consells comarcals podien sostenir gràcies al contracte programa.

Això vol dir, per exemple, que en molts casos els joves deixaran de tenir el seu referent juvenil, i, a més a més, afegint el greuge que hi ha entre els joves de la ciutat, que viuen a les grans ciutats, i els joves dels municipis petits, perquè els joves que viuen a municipis petits no podran gaudir d'aquest servei, no?

I, a més a més, quan parlem de subvencions, consellera, la resolució pot arribar tard, pot no arribar o pot arribar amb imports diferents del cost real del servei. I, mentre això no passa, els ajuntaments no poden contractar. I vostè ho sap, consellera: no poden contractar les intervencions, no els hi permeten contractar

Els professionals marxen. Vostè sap, consellera, que en l'àmbit social retenir el talent és molt difícil. Les professionals de l'àmbit social, per les seves condicions laborals, per la inestabilitat que suposa dedicar-te de manera vocacional a l'àmbit social, al final, marxen. I això és una pèrdua molt gran per al departament. No només per al departament; per al departament i per al país, perquè el talent marxa. I no podem permetre'ns el luxe de no retenir el talent.

I, consellera, nosaltres volem saber com ha d'actuar un ajuntament quan el transport adaptat depèn d'una convocatòria que es resol al maig. Què fa un servei de joventut quan no pot garantir la continuïtat de la seva tècnica perquè no sap si hi haurà convocatòria? Ai, si hi haurà subvenció, perdoni. I això no és una excepció. És el que està passant.

Sobre el tema dels imports, consellera. Vostè ho ha dit; el departament també ha reconegut que són imports insuficients, però creiem que no n'hi ha prou amb només reconèixer. Cal actuar, cal actualitzar els imports del cost dels serveis.

I els ens locals no poden continuar assumint dèficit any rere any. No poden fer equilibris per poder cobrir despeses que no els hi pertoquen. No poden sostenir un sistema que s'ha quedat enrere respecte a la realitat i les necessitats socials.

Vostè, per exemple, consellera, ha parlat de que cal que caminem cap a un contracte programa més estable el 2026. Per nosaltres, no podem constituir un sistema sòlid si no hi ha una part que avanci i l'altra retrocedeixi, consellera.

I, per acabar, consellera, el país necessita coherència, el país necessita estabilitat, necessita recursos suficients per mantenir allò que funciona i reforçar allò que és feble. I, per això, hi insistim, consellera, retiri la decisió d'excloure els serveis essencials del contracte programa, iniciï ja la revisió econòmica dels imports i presenti una proposta que pugui garantir la sostenibilitat del sistema social local, que, com bé sap, és un dels primers pilars i un dels més importants del sistema de protecció català.

I, consellera, nosaltres aquí avui venim a traslladar la demanda que ens fan les administracions locals, que ens fan els consells comarcals i que ens estan fent molts professionals que no saben si el dia 1 de gener continuaran treballant en el seu lloc de treball. I també és la demanda que ens fan molts usuaris i usuàries d'aquests serveis que he esmentat.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Diputada, compartim la necessitat de que el món local tingui aquest marc d'estabilitat, aquest marc de recursos per poder fer front als reptes socials del nostre país, que són grans, que són diferents i que, en alguns àmbits, augmenten de manera substancial any rere any.

Som molt conscients d'aquesta situació. Rebem i escoltem el món local des del primer dia, i som un govern amb una profunda vocació municipalista. I, per això, des del primer dia, en la mesura de les nostres possibilitats, des del Departament de la Presidència i des de cadascun dels departaments, hem impulsat millores en el finançament, passant el rasclet per molts dels nostres departaments per fer convocatòries de subvencions, per construir residències, per fer millores, per fer tot tipus d'accions.

Llavors, som conscients que amb aquest contracte programa, doncs..., ens hagués agradat haver-ho fet d'una altra manera. Diputada, deia que aquest país, el món local, necessita recursos, necessita estabilitat. Jo crec que, diputada... Potser no és l'espai, però ho diré. Jo crec que li ha faltat dir que aquest país el que necessita són uns pressupostos, i el diputat Campuzano ho ha dit: «El que necessita Drets Socials és tenir uns pressupostos per poder fer front a aquests reptes.» Però, al marge d'aquesta dificultat, el que fa Drets Socials és aportar totes les solucions possibles dintre del nostre marc d'acció.

Però hi ha coses que no podem obviar. Una cosa que no podem obviar és el marc jurídic vigent, que ens impedeix posar transferències a tot allò que haguéssim volgut. I, per això, coses que estaven donades com a subvencions les hem de continuar donant com a subvencions, perquè xoquen amb el marc jurídic vigent. I llavors, en aquest sentit, agilitzem totes les qüestions el màxim possible. Hem passat... Aquest nou conveni passarà tres fitxes addicionals de transferències a subvencions, però ara ja hem entrat a la zona de topall del marc jurídic. No podem passar més coses de subvencions o transferències fins que no puguem canviar la cartera de serveis o el marc jurídic vigent.

I també, per acabar, un missatge, com apuntava també aquest matí, de posar en context la situació que estem vivint. Perquè, malauradament, com deia, no tenir pressupostos l'1 de gener és una qüestió que és bastant habitual si mirem què ha passat l'última dècada. En el període anterior al contracte programa 2016-2019 va ser prorrogat l'any 2020 i es va tornar a prorrogar el 2021. Va haver-hi dos anys, pràcticament, que no va haver-hi un contracte programa i que es va prorrogar el contracte programa vigent.

Llavors, el que hem de fer entre tots és intentar no repetir aquesta situació, perquè el món local no s'ho pot permetre. I en això estem treballant per arribar a aquest nou conveni al més aviat possible; que sigui un conveni que doti de recursos el món local per poder fer front a totes les necessitats socials. I mentrestant, fins que arribem a aquesta data, doncs, fer tot el possible per donar la major transparència, el major suport mitjançant la pròrroga, mitjançant una addenda i amb totes les accions necessàries, sempre refermant el nostre compromís amb el món local.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones

300-00215/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidente. Buenas tardes, *consellera*. Y buenas tardes también al resto de diputados. Yo le quiero hacer hoy una pregunta, señora Menor, que parece sencilla, pero no lo es: ¿cree que Cataluña es hoy igual de segura para las mujeres que hace unos años? Y antes de contestarme le pido que lo piense bien y, sobre todo, que esté atenta a lo que voy a contarle, que, además, son datos del CEO, es decir, de la propia encuestadora de la Generalitat, por si tiene usted pensamientos de ponerlos en duda.

Mire, el setenta y siete por ciento de las catalanas tiene miedo a caminar sola por la noche y a sufrir un robo. Pero es que el ochenta por ciento de las mujeres catalanas teme sufrir una agresión sexual si va de noche sola por la calle. Es decir, ocho de cada diez mujeres tienen miedo de sufrir una agresión sexual en la calle.

Es más, podríamos hacer la prueba hoy aquí y preguntar cuántas de nosotras nos hemos cambiado de acera o incluso hemos modificado nuestra ruta por miedo. Y ya veo gente que dice que sí, cosa que no ocurre con la misma intensidad en los hombres, insisto, según datos del propio CEO. La pregunta es: ¿esto es solo una percepción? ¿O este miedo de las mujeres se fundamenta en algo, en hechos? Bueno, pues vamos a verlo.

Mire, en noviembre del año pasado, el Hospital Clínic denunció que atendía una media diaria de dos víctimas por agresión sexual, una cifra que, en palabras de su director general, Josep Maria Campistol, es auténticamente demencial y eleva la situación a un problema de salud pública. El Instituto de Medicina Legal y Ciencias Forenses estrenó en febrero una unidad especializada en violencias sexuales. El balance de sus seis primeros meses es demoledor: han asistido a trescientas veintisiete víctimas. Según sus estadísticas, el ochenta y nueve por ciento de las víctimas son mujeres, y tres de cada cinco casos afectan a menores de treinta años. Además, un nueve por ciento de esos casos son agresiones sexuales en grupo, un punto y medio más que el año pasado.

Y sigo con las cifras. Según datos del balance trimestral, del balance de criminalidad del Ministerio del Interior, en los tres primeros meses de 2025, en Cataluña los delitos contra la libertad sexual han ascendido un 12,5 por ciento en comparación con el trimestre del año anterior. Además, las agresiones sexuales con penetración han subido también un veintidós por ciento en Cataluña en el primer semestre del 2025 y han pasado de 741 a novecientos cuatro violaciones, muy por encima de la media española. Y, señora Menor, novecientos cuatro mujeres violadas con penetración en los primeros seis meses del año es una cifra inasumible para cualquier gobierno. Así que le vuelvo a hacer la pregunta: ¿cree que Cataluña es hoy igual de segura para las mujeres que hace unos años?

Mire, ¿las causas de esta inseguridad? Pues yo podría dedicar los minutos que me quedan a teorizar sobre ellas. Pero ¿sabe qué pasa? Que la consejera es usted y no yo, y que es usted la responsable de atajar estas cifras sobrecogedoras junto a su departamento y sus más de 100 millones de euros de presupuesto. Millones de euros que, atendiendo a las cifras que le acabo de dar, no parecen ser demasiado útiles.

Y yo le pregunto: ¿usted está satisfecha con su labor? ¿Está satisfecha sabiendo que el Clínic atiende a dos mujeres cada día por agresiones sexuales? ¿Lo están en su departamento? Y se lo pregunto porque recientemente han dimitido dos personas de su departamento, y aquí no tenemos información al respecto. Casualmente le dimiten el mismo día dos personas, casualmente también por motivos personales. No sé, muchas casualidades e, insisto, muy pocas explicaciones.

Mire, los discursos, los lemas, las campañas quedan muy bonitas sobre el papel, pero la realidad nos golpea con cifras que no pueden ignorarse. ¿Y sabe por qué? Porque, cuanto más se empeñen en mirar para otro lado y en seguir con su hipocresía señalando a quienes alertamos del problema en lugar de a quien lo genera, más en riesgo van a poner a las mujeres.

Y me imagino, señora Menor, que usted es feminista porque es socialista, como nos dijo el señor Ábalos mientras ojeaba las fotos de Jéssica en un catálogo. Son ustedes de un feminista que echa para atrás. Y no se me altere porque de nuevo se lo voy a explicar con datos.

Mire, estos datos me los dio usted misma a raíz de unas preguntas parlamentarias que yo le formulé hace unos meses. Después de buscar y buscar sin éxito, usted me confirmaba que, en los últimos diez años, en Cataluña se habían detectado diecisiete casos de mutilación genital a niñas pequeñas, más otros ciento veinte casos en grado de tentativa.

¿Qué ha pasado con los salvajes que practicaron esta mutilación? Porque yo le recuerdo que la mutilación genital no puede ser considerada una práctica enmarcada en la identidad cultural, como tantas otras también de las que le hablaré más tarde. La mutilación es una forma de tortura, de trato cruel que atenta contra el derecho a la integridad física y los derechos de la infancia. Y ustedes, que se llenan la boca hablando de feminismo, crean ciudadanas de primera y de segunda con su hipocresía constante. Le pregunto: ¿dónde están esas diecisiete niñas que fueron mutiladas? ¿Dónde están? ¿Están viviendo con sus agresores o a lo mejor ya las han entregado a un adulto para que se casen a la fuerza? Porque le recuerdo que eso también está pasando aquí en Cataluña.

Miren, según datos del Ministerio del Interior, en 2024 se detectaron veinticuatro casos de matrimonios forzados en España, el cuarenta y seis por ciento de ellos en Cataluña. Hace tan solo unos días conocíamos también que una familia de Lleida había comprado a una menor a cambio de cinco mil euros y cinco botellas de *whisky*. Ese es el precio de las mujeres para algunos. Por cierto, compra frustrada gracias a la colaboración de los Mossos d'Esquadra y de la Guardia Civil, esa a la que quieren expulsar de Cataluña, que ha demostrado ser bastante más útil que su departamento. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, de estas cosas es de lo que debería ocuparse la consejería, en lugar de esas campañitas que nos cuestan miles de euros y que no sirven de nada. Una de ellas rezaba así: «Más derechos, menos odio.» ¿Dónde están los derechos de estas niñas mutiladas salvajemente o entregadas a un adulto que les triplica la edad? ¿Dónde están los derechos de las mujeres a sentirse seguras? ¿Dónde están los derechos, por ejemplo, de las víctimas a las que dejaron desprotegidas desde el ministerio, con esas pulseras defectuosas que compraron ustedes vete tú a saber dónde? «Menos odio, más derechos», nos dicen. Desde luego, se necesita mucho odio para mutilar a niñas y a mujeres o invisibilizarlas en cárceles de tela. Ese es el odio que debería preocuparle, señora Menor.

El daño que están haciendo a las mujeres con sus discursos vacíos es incalculable. Han desvirtuado tanto el concepto de feminismo, con ese feminismo de pancarta suyo, que han conseguido que los jóvenes se sientan cada vez menos identificados. Y mírense bien lo del odio, porque las campañas que criminalizan al hombre porque sí no son más que eso, odio puro, consejera. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, el feminismo de verdad no calla ante las injusticias, consejera. ¿A usted le parece bien que una mujer vaya cubierta de pies a cabeza y que solo tenga una rendija minúscula para ver? ¿Le parece bien? Porque eso está pasando en Cataluña. Eso está pasando en nuestras calles. ¿A usted le parece bien que haya niñas veladas en la escuela? ¿Eso qué feminismo es? ¿Acaso esas niñas y esas mujeres no merecen los mismos derechos que las demás?

Miren, también mientras preparaba esta interpelación, me topé con otra de sus campañas. En este caso se llama *El club de la lluita per la igualtat*, un cuento para niños en cuya portada aparece una niña velada. Ustedes están intentando normalizar una práctica que discrimina a las mujeres, y lo hacen encima con la ilustración de una niña en la escuela. Y, miren, yo voy a suponer que algunas mujeres escogen libremente cubrirse, pero no una niña, a la que están educando bajo la premisa de

taparse para no provocar a los hombres. ¿Qué niña pequeña es capaz de rebelarse contra sus padres y su comunidad, sabiendo, además, las consecuencias y sabiendo, lamentablemente, que ninguna administración la va a proteger si se atreve a hacerlo? Y no solo las están desamparando, sino que encima están haciendo cuentos blanqueando su pérdida de derechos. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, los próximos 19 y 21 de diciembre, además, se va a celebrar un congreso islámico en el Prat de Llobregat, con participantes como la señora Moussaoui, a la que hemos visto participar en el pódcast de Malik Benaisa, al que recordará –me imagino– por declaraciones tan feministas como que la mujer perfumada es una fornicadora y que las féminas deben llevar velo, la cabeza baja y no ponerse vaqueros. ¿Sabe quién colabora en este congreso islámico, consejera? La Generalitat de Catalunya / «Soy feminista porque soy socialista», dando cobertura a semejantes declaraciones. Y no se lo pierda, que, cuando obligaron a este personaje a pedir perdón, dijo que se refería solo a las mujeres musulmanas, no a las demás. ¿Ve usted lo que está legitimando con su hipocresía y su cobardía? Mujeres de primera y de segunda. Y mucho me temo que si seguimos así lo único que van a conseguir es que todas seamos de segunda.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre, és el torn ara de la consellera d'Igualtat i Feminisme. Té la paraula l'honorable Eva Menor Cantador.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tothom. M'agradaria començar recordant la Sílvia i la Nieves, les darreres víctimes de feminicidis, la setena i la vuitena víctima enguany. Set dones assassinades, un feminicidi vinculat. I condemnar de manera ferma i rotunda aquests assassinats masclistes i enviar una abraçada d'escalf i condol als seus familiars i amics. I alertant que aquests darrers feminicidis només són la punta de l'iceberg d'un problema estructural que es diu «violència masclista».

Diputada Roldán, és la primera vegada en aquesta legislatura que el Partit Popular m'interpella per parlar d'alguns dels temes de la meva responsabilitat i de la meva conselleria. Sí que m'esperava un to, bé, com el que m'ha dirigit; pensava que seria encara més dura.

Però, com que el que m'està preguntant té a veure amb la meva responsabilitat com a consellera de la Generalitat en aquest tema o què estem fent per evitar aquesta violència masclista, i davant la pregunta que m'ha fet de si estem igual o pitjor, jo li puc dir que és veritat que en temes de lluita contra la violència masclista hem avançat. Si ho comparem fa quaranta anys en la dictadura de Franco, on les dones no podien obrir un compte bancari o no podien comprar-se una rentadora sense el permís del seu marit, evidentment, hem avançat molt en drets de les dones.

Estem igual? Doncs, bé, segons el que es compari. Jo crec que no..., jo no soc conformista amb les dades. Les dades que vostè manega no les negaré, perquè estic farta de donar-les en aquest faristol. També per contrarestar el negacionisme d'aquestes dades que donen molts dels socis de govern que vostès tenen en moltes comunitats autònomes, diré que no soc gens complaent ni autocomplaent, però sí que li puc dir que estem fent molta feina i hem avançat molt.

Hem incrementat les denúncies, cert. Això és una dada dolenta en si mateixa? Depèn, perquè moltes denúncies afloren violències masclistes invisibilitzades, que formaven abans part de la vida privada de moltes famílies. «Violència domèstica». No sé si se'n recorda, d'aquest terme, que de vegades també torna a sortir a passejar.

Aquesta violència domèstica, que es provocava a les llars, no?, i que estava silenciada per les famílies, ara està denunciada, aflorada per totes aquestes campanyes de sensibilització de què vostè ha fet menció, que sí que serveixen per conscienciar la ciutadania. Són campanyes que serveixen per conscienciar la ciutadania.

I tot això passa per enfortir, sota el meu punt de vista, els tres pilars que sustenten –ho he dit moltes vegades, però és que m’ho crec– l’arquitectura democràtica de qualsevol dret, que és el marc normatiu, que és la política pública i que és el consens polític i social.

Estem treballant en enfortir el marc normatiu. Dintre de poc es presentarà aquí una modificació de la Llei 5/2008 que ens permetrà ampliar drets i ens ajudarà a desplegar d’una forma més justa i eficient les mesures de reparació a les víctimes.

Estem enfortint la resposta de política pública. Estem enfortint la xarxa de resposta. En el meu mandat, hem obert sis serveis integrals especialitzats que donen resposta a moltes dones. Dotze mil dones han passat pels nostres serveis, comptant les dones i els seus fills i filles, perdó.

També estem treballant en desplegar aquesta xarxa amb els municipis, digitalitzant, donant millor eficàcia i eficiència a la nostra política pública, coordinant-nos amb les agents de seguretat, amb els Mossos d’Esquadra, que sí, són els que detenen, que sí, són els que fan que surtin notícies com les de la setmana passada. I que el que sí que determinen és que el sistema funciona i a Catalunya qui la fa la paga, i qui és sospitós de la comissió d’un delictes, sí senyora, és detingut i és posat a disposició de la justícia.

El sistema l’estem enfortint des de la perspectiva de la resposta, però també des de la perspectiva de la prevenció. El que vostè diu que són «campanyetes» són accions de sensibilització. Del que vostès en diuen «xiringuito» és aquesta conselleria, que sí, que té recursos –ens agradaria disposar-ne de molts més per enfortir la resposta– per lluitar contra un fenomen estructural com és la violència masclista i que arribi a tot el territori amb condicions d’equitat.

Nosaltres estem treballant per millorar la resposta també a les zones rurals. Ja saben que vam posar en marxa el punt lila mòbil. Hem obert també un nou servei especialitzat de violència masclista digital, que també és un fenomen creixent que ens preocupa molt, que està afectant de manera profunda les dones que ens dediquem a la política i les dones joves, de les que després podré tenir temps de parlar.

És molt difícil, evidentment, parlar en tan poc temps de totes les polítiques que estem desplegant des del meu departament per lluitar contra la violència masclista, perquè lluitar contra la violència masclista i treballar la prevenció de la violència masclista també és enfortir els serveis públics que donen resposta a les arrels que provoquen la violència masclista. I també en això estem treballant, generant també igualtat d’oportunitats a les dones.

Les dones som la meitat de la població; ho he dit moltes vegades. Les dones necessitem ser objecte de protecció. La igualtat no és una opció accessòria, no és un luxe, no és un privilegi.

I aprofito la meua intervenció també per estendre la mà al Partit Popular, perquè ja veig que els interessa molt la protecció de les dones víctimes de violència masclista; estendre la mà també perquè se sumin al nou pacte català contra les violències masclistes, que presentarem dintre de poc en aquest Parlament, com es va fer a Madrid fa un any amb el *pacto de estado*.

Sens dubte va suposar una mobilització de recursos sense precedents, recursos necessaris, recursos sostinguts en el temps. Va suposar, sens dubte, una transformació en les polítiques d’erradicació de violències.

I vostè m’ha acusat d’hipocresia. Miri, hipocresia és dir defensar els drets de les dones i després pactar amb la ultradreta en determinades comunitats autònomes, que el que estan fent és desmuntar aquesta arquitectura democràtica de la que jo parlava. (*Alguns aplaudiments.*) Això és hipocresia. Hipocresia és dir, en aquest faristol, defensar els drets de les dones acusant-me a mi d’hipòcrita, quan he vingut aquí a defensar la política pública que fa la Generalitat de Catalunya, i votar contra el dret a l’avortament. Hipocresia és votar contra el dret al divorci en el passat i ara determinar-se en ser les defensores dels drets de les dones. Hipocresia és parlar aquí com

a ariet de les polítiques d'igualtat o quan es necessita, com va passar la setmana passada *en la conferència sectorial*, en la que s'estava acordant l'acreditació administrativa de les víctimes de violència masclista, que és la condició necessària per poder participar de tota la xarxa de recursos, i les seves companyes del Partit Popular, després d'onze mesos de feina, volien bloquejar-ho. Això és hipocresia. Que vostè vingui aquí a donar-me a mi lliçons de com es defensen els drets de les dones quan aquest mateix dilluns les seves companyes conselleres van votar en contra d'un model únic d'acreditació administrativa de dones en situació de violència masclista és molta hipocresia.

Hipocresia també és eliminar polítiques, recursos i drets –només cal obrir els diaris de les darreres setmanes per veure el que està passant en algunes comunitats autònomes– i després venir aquí a donar-me a mi, com a consellera d'Igualtat i Feminisme, lliçons de res i parlar de les meves polítiques de la manera que vostè ho ha fet, sota el meu punt de vista, amb bastanta manca de respecte.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula ara la diputada del Partit Popular Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, consejera, me ha dicho usted que en diez minutos no podía explicar todo lo que hacía en el departamento, pero, sin embargo, le ha sobrado tiempo. Tantas cosas tantas cosas no harán ustedes. (*Alguns aplaudiments.*)

En fin, me alegro de que no haya puesto en duda los datos, porque insisto en que son datos de su ministerio, y ya era lo que faltaba. Pero, claro, como con su Gobierno vemos absolutamente de todo, como vimos a la ministra decir que lo de las pulseiras era un bulo mientras salían las mujeres víctimas de esta aberración a explicar lo que estaba pasando, pues, yo hoy me esperaba cualquier cosa, la verdad. Pero, bueno, al menos usted en este sentido ha sido honesta. Debe ser en lo único en toda la intervención, porque desde luego que hablar de hipocresía viniendo del Partido Socialista hablando de mujeres tiene tela, señora Menor, tiene muchísima tela.

Mire, ¿hipocresía, sabe lo que es? Aprobar una ley en el Congreso, la ley del «solo sí es sí», que ha dejado en la calle a más de cien agresores sexuales. Eso sí que es hipocresía, señora Menor. (*Alguns aplaudiments.*) Eso sí que lo es. Una ley que ha dejado..., que ha rebajado la pena a más de mil doscientos depredadores sexuales que pronto estarán en la calle poniendo en peligro a las mujeres. Eso sí que es ser hipócrita.

Hipocresía también, señora Menor, es venir de un partido cuyo número 2, la mano derecha del señor Sánchez, Ábalos –se acordará usted de él–, por la mañana votaba en contra de la prostitución y por la tarde se mandaba mensajitos asquerosos con sus compañeros de partido, que era una auténtica vergüenza vomitiva, señora Menor. (*Alguns aplaudiments.*) Eso sí que es ser hipócrita –eso sí que es ser hipócrita.

Y podría seguir hablando: el Tito Berni, etcétera. Pero a mí sí que me van a faltar minutos para explicar la hipocresía del Partido Socialista con el feminismo, que es que no hay por dónde cogerlo –no hay por dónde cogerlo. Señalar a los demás... Primero creo que hay que mirarse a uno mismo, sinceramente.

Ha dicho también que «a Catalunya qui la fa la paga», que se ve que es la frase estrella del Govern, pero es que aquí no la paga absolutamente nadie. Hable usted con el Ministerio del Interior o hable usted con Mossos d'Esquadra, que cada dos por tres están deteniendo a las mismas personas, que entran por una puerta de la comisaria y salen por la otra. Es así. Esa es la realidad de lo que está pasando en nuestras calles hoy en Cataluña. Así que ustedes no sé de dónde se sacan los datos, sinceramente, pero no funcionan las cosas; eso ya se lo puedo decir ahora.

Y, mire, ya le he dicho antes que la verdad incomoda –soy consciente de ello–, pero es que la verdad es que hoy Cataluña es un lugar más inseguro para las muje-

res. Es así. Y también es más desigual. Le he hablado de muchas cosas que usted ni siquiera ha comentado. ¿Qué pasa con las niñas mutiladas? ¿Por qué no me ha hecho ninguna referencia a esto? No sé. ¿Le parece bien? ¿Le parece que es una práctica cultural aceptable, sinceramente? Dígame. Ahora tiene cinco minutos también. Si quiere solamente responderme a esta pregunta, yo con eso me quedo satisfecha. ¿A usted le parece que es comprensible, aceptable, tolerable, que en Cataluña se estén produciendo mutilaciones genitales a niñas pequeñas? ¿A usted le parece bien que esas niñas pequeñas tengan que seguir conviviendo con sus agresores? ¿A usted le parece bien que a esas mujeres, esas niñas, les obliguen a casarse con adultos cuando son menores de edad, cuando algunas de ellas no cumplen ni siquiera los trece años? ¿A usted esto qué le parece, señora Menor? Sinceramente, me gustaría saber su opinión al respecto, ya que es usted la máxima responsable del Departamento de Feminismo.

También me ha hablado usted de las campañas, me ha dicho que conciencian a la sociedad. (*L'oradora mostra una imatge a la cambra.*) Esta campaña de aquí, con una niña pequeña en un centro escolar velada, ¿a quién conciencia, señora Menor? ¿A quién conciencia?

Y, mire, si no quiere escucharme a mí respecto a esta cuestión, porque le parece que no tengo la suficiente entidad para hablar del tema, yo le voy a citar unas palabras de Najat El Hachmi, que supongo que la conocerá; es escritora de origen marroquí y está afincada en Cataluña.

Mire, ella dice así: «El debate sobre el velo siempre se ha centrado en si lo escoges libremente o te lo imponen. A mí eso me da igual. Lo que hay que analizar es lo que significa que te obliguen a taparte, porque te obligan a taparte por unas normas; no se nace con un pañuelo en la cabeza. El velo te lo ponen y te educan en normalizar lo que en realidad es una discriminación específica hacia la mujer. Porque a nuestros hermanos musulmanes nadie les dice nada sobre sus cuerpos, nadie les pone pañuelos, nadie les tapa. Si van a la playa, pueden ir tranquilamente con un bañador. Y eso no altera su valor como persona. Sin embargo, para las mujeres musulmanas enseñar más de la cuenta significa poner en duda nuestra virtud, nuestra dignidad, todo.»

Esta es la realidad de muchas mujeres en Cataluña, señora Menor. Y yo le voy a decir: mire, yo quiero los mismos derechos, la misma dignidad y la misma libertad que pido para mí, para el resto de mujeres, para todas, vengan de donde vengan. Pero usted esos derechos, esa libertad y esa dignidad no los está garantizando.

Y, miren, cuesta mucho justificar el gran presupuesto de este departamento que usted lidera, el suyo y el de muchos otros, porque tampoco la he escuchado decir ni una sola palabra sobre la menor que fue violada por una red de pederastas estando bajo la tutela de la Generalitat. Esa menor convive hoy con un adulto que es su pareja, siendo ella menor de edad y él, adulto. Y la Generalitat no ha dicho absolutamente nada, y usted no ha dicho absolutamente nada. ¿Qué tipo de protección es esta a las menores? Es que ni siquiera protegen a las que están bajo su guardia y su custodia y su tutela. Es que es vergonzoso, señora Menor. Insisto en que no la he escuchado decir nada al respecto. Y, como le decía, pues, tiene otros cinco minutos ahora para explicarme todo esto que le he preguntado.

Y ya para acabar, vicepresidenta. Mire, yo lo único que quiero decirle es que un feminismo que gasta millones y que multiplica estructuras, pero que no garantiza ni la seguridad, ni la dignidad, ni la libertad, es simple propaganda institucional a costa de las mujeres, a quienes deberían defender.

Gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn ara de rèplica de la consellera, i té la paraula l'honorable Eva Menor Cantador.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, vicepresidenta. La primera cosa que vull dir és que lamento profundament el seu canvi de paradigma sobre el feminisme. Vostè va fer declaracions dient que el moviment feminista ha de ser inclusiu, obert i plural. Ara, amb la seva afirmació, el que està dient és que tot el feminisme que no sigui pensar com el Partit Popular no és feminisme i és objecte de rebuig i de ser titllat de mesures accessòries.

Sobre la llei de protecció integral dels drets sexuals, la coneguda com la llei del «només sí és sí», la meua opinió sobre aquesta llei és que és una llei molt bona, que ha posat el consentiment en el centre, que gràcies a aquesta norma s'han pogut sancionar moltíssimes conductes, que gràcies a aquesta norma s'han pogut incrementar les condemnes, i s'ha pogut determinar que una agressió sexual no només són les que abans es consideraven en el Codi penal perquè hi hagués força o que hi hagués algun tipus de penetració. Obrim la porta a moltíssimes denúncies i obrim la porta a moltíssimes víctimes de violència sexual que vostès, en la conferència sectorial, els hi volien negar el dret a la certificació administrativa com a víctimes de violència sexual, que és el que es va aprovar dilluns gràcies a les comunitats del Partit Socialista, que, sí, som feministes. Sempre ho hem estat, eh?; no ha canviat la nostra posició política. Probablement, altres diputades no poden dir el mateix.

Compartim la preocupació de les dones quan veuen acords que poden transmetre un missatge de no protecció. I hem d'enfortir la nostra resposta, que totes tinguin un suport jurídic, emocional i institucional per exercir els seus drets, per posar les denúncies, per estar protegides, perquè les proves arribin a la jurisdicció penal i no acabin en absolucions, i que no passin coses com les que vostè refereix. I per això tenim tota la xarxa de serveis integrals especialitzats per tot arreu, que és el pressupost del meu departament.

Sobre la mutilació genital femenina –i no vull amagar aquest tema, perquè és un tema que nosaltres treballem des del nostre departament–, tenim un comitè de mutilació genital femenina, que ha centrat els seus esforços en la creació d'un circuit de derivació àgil, accessible, diligent, al servei de salut sexual i reproductiva, que és precisament on es detecten les mutilacions genitals femenines –les detectem en el sistema de salut– i podem perseguir-les. Un circuit que també aposta per garantir que qualsevol dona o adolescent sigui atesa per una persona especialista en l'acreditació d'aquesta violència sexual. No sé per què vostè parla com si nosaltres fóssim còmplices d'aquesta realitat o ens semblés normal que passessin aquestes coses. De fet, nosaltres la tenim incorporada com una violència masclista més. I, de fet, tenim tot un protocol per abordar-la i per combatre-la, posant les víctimes i les supervivents en el centre.

Sobre els matrimonis forçats, tres quarts del mateix: cap nena, cap adolescent, cap dona ha de ser obligada a casar-se contra la seva voluntat. I Catalunya és un país compromès amb la llibertat, amb la igualtat, amb els drets humans, i actuarem sempre per garantir-ho. Disposem d'un model d'abordatge dels matrimonis forçats. La prevenció és la part més rellevant del model. Tenim un mecanisme que activem en el moment en el que tenim qualsevol tipus de sospita. Es desplega quan hi ha un risc imminent. I, si no és possible la prevenció, el que es fa és integrar Interior per fer les eventuais detencions. Sí, senyora Roldán, a Catalunya, qui la fa la paga.

Tenim la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra les Violències Masclistes, que és l'espai de coordinació estratègic que inclou diferents grups de treball, en el que estan representats tots i cadascun dels departaments de la Generalitat implicats en aquest tema: Interior, Drets Socials, Educació, Salut, persones expertes independents i també entitats.

Sobre el que deia de les dimissions del meu departament, no van ser el dia després, com vostè diu; van ser unes dimissions que es van presentar en diferents dies, per motius personals, i que van coincidir en el temps. Per tant, no tinc res a dir-hi, perquè no tenen cap causalitat més que la voluntat de les persones que han decidit dedicar-se a una altra cosa.

Amb tot això, crec que he contestat tot el que m'ha preguntat des d'aquest faristol, sempre intentant donar dades reals, basades en registres oficials. I intentem sempre ser fidels a la veritat i a la feina que fem com a Departament d'Igualtat i Feminisme, amb la que soc radicalment inconformista, perquè crec que hem d'aspirar a que les víctimes siguin zero, però de la que em sento raonablement satisfeta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpелlació al Govern sobre les accions impulsades pel Departament d'Igualtat i Feminisme per a erradicar les violències masclistes

300-00209/15

Passem, tot seguit, al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Govern sobre les accions impulsades pel Departament d'Igualtat i Feminisme per erradicar les violències masclistes, presentada en aquest cas pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula per un temps de deu minuts la diputada Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Consellera, avui la interpелlem en un moment significatiu: som a les portes del 25 de novembre, el Dia Internacional per a l'Erradicació de les Violències Masclistes vers les Dones. És una data que cada any ens recorda que aquest problema no només persisteix, sinó que és capaç de transformar-se, d'adaptar-se i, massa sovint, d'amagar-se en formes que passen desapercebudes, fins i tot per a qui les pateix. Aquest dia ens apella com a institucions, però també com a societat, perquè les violències masclistes no són només cosa de qui les pateix o de qui les exerceix, són una responsabilitat compartida i una ferida estructural que ens interpella a totes i tots com a societat.

Des del nostre grup parlamentari volem posar l'accent en un element clau: la lluita contra les violències masclistes no consisteix només a reaccionar davant dels casos que es produeixen, sinó també a identificar-ne les noves formes i, sobretot, a fer prevenció. I és just aquí, consellera, on volem situar el centre de la nostra interpелlació. Cal dir-ho clar: que una violència no es vegi no vol dir que no existeixi, i que no existeixi als ulls de qui no la pateix no vol dir que no estigui destruint la vida del que l'està vivint.

Les formes tradicionals que totes i tots coneixem de les violències masclistes, com la física, la sexual, la psicològica, l'econòmica i la vicària, continuen sent una realitat devastadora que condiona la vida de milers de dones. Són violències conegudes, denunciades i estudiades des de fa dècades, però, tot i així, encara continuen passant.

Com a qualsevol sistema de poder, les violències masclistes evolucionen i troben noves vies per reproduir-se. I és en aquest context on apareixen les violències digitals, que no substitueixen les formes tradicionals, sinó que afegeixen noves capes de control, de vulnerabilitat i de violència. Això ens recorda que les violències masclistes no són estàtiques; canvien, es transformen i busquen noves maneres de fer mal aprofitant qualsevol esclatxa de desigualtat. Per aquest motiu, consellera, considerem que abordar-les requereix revisar permanentment les polítiques públiques que posem en marxa, actualitzar els marcs legislatius i adaptar les eines d'intervenció als nous contextos socials.

En aquesta línia, avui situem el focus en un element que enguany el seu departament ha posat al centre amb encert: les violències masclistes digitals. I és pertinent fer-ho perquè vivim en una societat on les relacions, la vida personal, social i pro-

fessional es construeixen també en l'espai digital. És en aquest espai on han nascut noves formes d'agressió, formes que, tot i ser noves en la seva forma, són molt antigues en el seu contingut. I que quedi clar: posar el focus en les violències digitals no vol dir restar importància a les formes més tradicionals de les violències masclistes; aquestes continuen sent devastadores, continuen sent estructurals. El que pretenem és ampliar la mirada, no desplaçar-la; incorporar allò que és nou sense oblidar allò que continua passant cada dia.

Quan parlem de violència digital, parlem de xantatges amb contingut íntim o sexual, d'assetjament continuat a les xarxes, del control de les comunicacions, de la difusió d'imatges sense consentiment, d'insults, de pressions i de coaccions constantment normalitzades. Són pràctiques que moltes noies joves del nostre país viuen cada dia, pràctiques que moltes d'elles no identifiquen com a violència, pràctiques que massa vegades es minimitzen o es normalitzen, i massa sovint són pràctiques que les institucions no hem sabut abordar amb la rapidesa necessària.

I aquesta és la part més perillosa, la banalització. Quan una agressió no es reconeix com a violència, queda impune; quan queda impune, es repeteix, i quan es repeteix, es converteix en estructura. I aquesta és justament l'estructura que cal desmuntar. Les dades en aquest àmbit són contundents i no les podem ignorar: el vint-i-vuit per cent de les dones catalanes han patit violència digital per part de les seves parelles o exparelles, i vuit de cada deu noies joves han estat víctimes d'agressions a les xarxes.

Si parlem de les violències digitals, també hem de parlar del seu impacte psicològic. La violència digital no deixa marques visibles, però deixa cicatrius profundes; genera por, culpa, vergonya, aïllament i una sensació d'indefensió constant. I el que és pitjor encara: moltes dones no reben suport ni comprensió del seu entorn. El que han patit no es reconeix, no s'entén, i això duplica el dolor i cronifica el seu patiment. Per aquest motiu defensem que cal un abordatge especialitzat multidisciplinari en aquest àmbit, que combini el suport jurídic, un suport tecnològic i, especialment, un acompanyament emocional de qualitat a totes les víctimes que ho pateixen.

A més, l'impacte d'aquesta violència no es limita a l'esfera individual; té un efecte estructural sobre la participació de les dones en els espais digitals. Quan les xarxes esdevenen espais hostils, moltes dones redueixen la seva activitat, abandonen la conversa pública o exerceixen una autocensura constant. I aquesta retirada no és mai un gest menor; és el resultat d'un desgast constant. Això empobreix la pluralitat, desrepresenta la meitat de la població i converteix els espais digitals en entorns hostils i polaritzats.

Els discursos misògins tenen una presència significativa a les plataformes digitals. I és el mateix funcionament intern d'aquestes xarxes, com poden ser els algorismes, la lògica de la interacció i la dinàmica de la viralitat, el que afavoreix i multiplica la seva difusió. Quan una dona abandona un espai digital per por, per cansament o per protecció emocional, no només hi perd ella, hi perdem totes: perdem veus, perdem talent, perdem pluralitat. I, alhora, guanya terreny qui exerceix la violència, perquè aconsegueix precisament allò que busca: silenciar, intimidar i reduir la presència de les dones en la conversa pública.

També som conscients d'un altre fenomen preocupant: l'avenç dels discursos antifeministes i negacionistes de les violències masclistes, discursos que sovint, malauradament, escoltem en aquest mateix hemicicle. Quan es diu que les dones exagerem, quan se'ns qüestiona la credibilitat, quan es parla de denúncies falses, quan es banalitza la violència o quan s'afirma que el feminisme ha anat massa lluny, no s'està fent només un debat ideològic; s'està legitimant la violència, s'està perpetuant el silenci i s'està alimentant la por. Perquè, diputats i diputades, negar les violències masclistes és també una forma d'exercir-la. *(Alguns aplaudiments.)*

I és en aquest punt, consellera, que cal reconèixer que des del seu departament hi ha projectes en marxa, com el pacte català contra les violències masclistes; les

formacions especialitzades en aquest àmbit; la formació conjunta, també, que s'està treballant amb el Departament de Salut en l'àmbit de les violències masclistes i la salut mental; el punt lila mòbil, com vostè ha comentat, que apropa serveis a territoris rurals i a dones que sovint abans no hi podien accedir; les guies tècniques; els protocols sectorials; les eines de detecció precoç de situacions com el tràfic d'éssers humans. I aquí, en aquest mateix Parlament, estem treballant en la reforma de la Llei 5/2008, una reforma fonamental per actualitzar drets i millorar la protecció de totes les dones. Tot això s'està fent i és important, i cal que tingui reconeixement, però també cal dir que queda molta feina per fer, perquè la magnitud del repte és immensa i la velocitat amb què evolucionen les violències digitals és molt superior a la capacitat de resposta institucional.

Per aquest motiu, avui li plantegem dues qüestions essencials. En primer lloc, voldríem saber com preveu reforçar el seu departament les polítiques de prevenció, tan importants en l'àmbit de les violències masclistes. I, en segon lloc, quines seran les prioritats del Govern per fer front a les violències digitals, com es desplegaran els serveis especialitzats i quines eines es posaran al servei de les víctimes i també per a la detecció precoç d'aquesta forma de violència. Consellera, avui la interpel·lem amb la voluntat d'avançar i enfortir les polítiques públiques que ens han de permetre estar a l'alçada del repte que tenim com a país.

I permeti'm acabar també amb una convicció profunda i irrenunciable del nostre grup. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar continuarem treballant perquè Catalunya sigui un país lliure de violències, un país segur per a totes les dones, un país que mira endavant i que construeix drets; en definitiva, un país millor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula ara l'honorable consellera d'Igualtat i Feminisme, la senyora Eva Menor Cantador.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda de nou, diputats i diputades. Efectivament, diputada Araïbi, com bé ha dit, vam presentar la campanya del 25-N, i amb això donem el tret de sortida a unes setmanes on posem en el centre l'acció del nostre Govern i la importància de treballar per erradicar les violències masclistes, que, com tots sabem, és un problema estructural i que es manifesta de formes ben diverses.

Nosaltres defensem totes les violències, a diferència d'altres, que només defensen les que els interessen per defensar altres postulats. Formes de violència que en ocasions passen desapercebudes, com vostè ha comentat, es naturalitzen, no es veuen, o no es volen veure; violències que són reals i que impacten greument a la vida de moltíssimes dones.

Aquest any hem volgut visibilitzar aquest tipus de violència masclista invisibilitzada com és la violència masclista digital, que es manifesta a través de xantatges amb contingut íntim, assetjament a les xarxes, insults masclistes, control de les comunicacions o exposant la intimitat de les víctimes sense el seu consentiment; pràctiques que busquen utilitzar, controlar i silenciar les dones i que estan sent normalitzades especialment entre la població més jove i massa utilitzades per desacreditar i silenciar les dones amb visibilitat pública. Ho hem vist en l'acte que han fet fa una estona en aquest Parlament, no?

Aquests missatges que corren per les xarxes són en català, són en castellà. I aquesta banalització d'aquests missatges provoca impunitat, provoca que no s'identifiquin, que no es denunciïn, que no es posin els mitjans adequats i necessaris per reparar el dany. Però existeixen i tenen com a conseqüència efectes reals en la vida de les dones i conseqüències moltes vegades devastadores.

I, com sempre dic en aquest tipus d'intervenció, aquestes afirmacions se sustenten en dades, com la que ha donat vostè del vint-i-vuit per cent de les dones catalanes que han patit violència digital, han manifestat aquesta situació. Prenguin nota de les dades per a les properes intervencions. I el noranta per cent dels casos de violència en l'àmbit sexoafectiu, alguna forma d'agressió..., –perdó– el noranta per cent dels casos de violència sexoafectiva inclouen alguna forma d'agressió en l'àmbit digital.

Aquesta és la realitat que viuen les dones de Catalunya. I és precisament per donar resposta a aquesta situació que vam incorporar a la nostra cartera de serveis el servei d'intervenció especialitzada en violències masclistes digitals. Es tracta del primer servei públic centrat en aquest tipus de violència, que dona cobertura a tota Catalunya, amb un tipus d'assistència que es prioritza fer-la en format remot, però que també atindrà en format presencial.

L'hem plantejat des d'una doble vessant. La vessant d'atenció: atenció jurídica, tecnològica, psicològica de forma individual a la víctima, però també amb l'entorn, amb l'objectiu d'acompanyar les víctimes en la seva autoprotecció amb una perspectiva integral, donant suport legal en la recollida de proves per poder denunciar, fer peritatges digitals i acompanyar en el procés de denúncia i d'actuació també davant l'impacte immediat d'aquesta violència amb la primera contenció psicològica.

És una atenció multicanal. És una atenció presencial i *online* a través de diversos mitjans, amb un xat web que farà la primera atenció de manera immediata i la corresponent derivació, però també per correu, WhatsApp, Telegram, Instagram, Twitter –bé, X–, Facebook, TikTok, per telèfon i també per videotrucada. Per evitar una possible bretxa digital, es garanteix, com deia, l'atenció presencial a qualsevol dels serveis integrals especialitzats del territori.

I també... Deia que tenia una vessant d'atenció, i té una vessant també de transformació, perquè el que volem treballar és la sensibilització, la prevenció, la formació i també les dades. Aquest servei donarà formació especialitzada als professionals que es dediquen a l'abordatge de les violències masclistes, també als serveis de sensibilització per fer arribar aquest servei a tota la població en general, però en especial als col·lectius amb un major risc de patir violències masclistes digitals.

Aquest servei també recollirà dades, elaborarà estudis, informes i recomanacions per millorar la resposta pública i les futures millores normatives per posar fi a una violència nova, poc coneguda i reconeguda, com és tot l'espai virtual.

Aquest servei se suma també a la xarxa d'atenció a les violències masclistes, complint amb la nostra voluntat de reforçar-la, posant la dona en el centre, abordant totes les violències masclistes i garantint l'equitat territorial. Treballem des del territori amb els municipis i posant en el centre les dones per garantir que cap dona es trobi mai sola davant qualsevol situació de violència masclista.

Per nosaltres és una prioritat. Crec humilment que ho estem demostrant ampliant aquesta xarxa, aquest SIE digital, amb la posada en marxa l'any passat dels quatre SIEs vint-i-quatre hores i la posada en marxa la setmana passada del SIE d'Hospitalet. Al final, fem una ampliació substancial de la nostra xarxa de serveis. Aquesta cobertura també..., la cobertura del SIE Hospitalet no només dona resposta al municipi d'Hospitalet; també permet donar cobertura a la segona corona..., –perdó– a l'entorn metropolità de Barcelona, cobrint la segona ciutat més poblada de Catalunya.

No només ampliïm serveis; també volem garantir la coherència, l'eficàcia i l'eficiència del nostre model. També estem incorporant la millora de la coordinació interdepartamental amb la resta d'administracions. També estem incorporant la transformació digital i també l'avaluació com una eina de millora. Volem ser més eficaços en la resposta, més àgils en la coordinació i més propers a les víctimes.

També fer retorn, ja que tinc la paraula, de que l'any passat ens vam comprometre com a Govern de la Generalitat a portar a terme trenta-dues mesures interdepartamentals. Si m'ho permeten, també m'agradaria compartir amb vostès que, d'aquestes trenta-dues mesures, el cent per cent estan iniciades i més del trenta-set

per cent estan completades. Per tant, unes mesures que eren de legislatura, en un any les hem començat a iniciar totes.

I, sobretot, responem a la prevenció. Nosaltres volem anar més enllà de la reacció, i estem posant molt l'accent en la prevenció, perquè, com he dit, la violència masclista no s'ha d'afrontar només quan es produeix; cal evitar-la abans de que aparegui. Algunes mesures de prevenció les he esmentat en la pregunta que m'ha fet la diputada Sans. Estem treballant en coeducació, en educació afectivosexual. Estem millorant la xarxa de recursos per arribar i fer comprometre's amb la lluita contra la violència tota la comunitat.

Però la prevenció també és marc legislatiu sòlid. Vostè ha fet esment de la modificació de la Llei 5/2008, que s'està treballant en aquest Parlament, que sens dubte serà una millora substancial. I la prevenció també és consens social i polític, perquè la lluita contra les violències masclistes no pot dependre ni de colors ni d'interessos partidistes, ha de ser un compromís col·lectiu, compartit i inapel·lable, perquè estem parlant de vides de dones.

I acabo compartint una sensació que vaig viure el dilluns passat quan vaig estar en el minut de silenci del municipi de Sant Boi retent homenatge a la Sílvia, que va ser una de les darreres víctimes de violència masclista. Estaven allà les seves quatre filles, tres adolescents i una nena petita. Hi havia la seva mare, hi havia la seva germana. Van intervenir totes en l'acte d'homenatge a la Sílvia i van dirigir-nos unes paraules a totes les persones que estàvem allà. I ens demanaven primer justícia. Ens demanaven també recolzament de les institucions i dels partits polítics. Ens demanaven també no negar l'existència de la violència masclista, perquè era aquesta violència la que havia matat la seva mare. Ens van dir que la vida de la Sílvia, la seva mare, valia la pena. La vida de la Sílvia val la pena. La vida de la Nieves val la pena. La vida de cada dona val la pena. I el compromís d'aquest Govern i el compromís d'aquest Parlament per erradicar la violència masclista i que existeixi el meu departament, penso que val la pena. I negar la violència masclista no només és incompreensible, no és humanista, sota el meu punt de vista; és donar l'esquena a la veritat, és donar l'esquena a la vida, a la llibertat i als drets humans de tantes dones com la Sílvia i com la Nieves.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

I, si la diputada no vol fer ús del torn de rèplica... *(Pausa.)*

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i cinc minuts.